

ΑΛΕΚΣΑΝΤΡ ΝΕΒΕΡΟΒ

ΤΟ ΤΑΣΣΚΕΝΤ
ΠΡΟΜΙ
ΠΟΛΙΤΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ
"ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ"
1 9 3 3

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

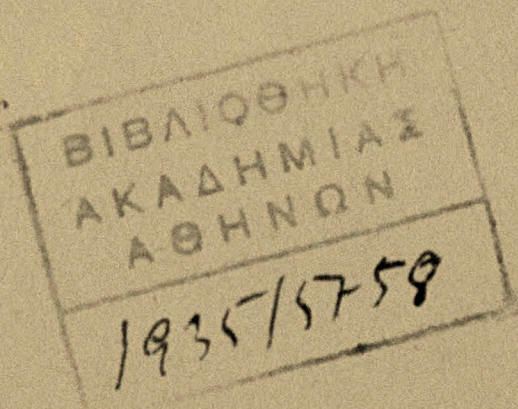
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΛΕΚΣΑΝΤΡ ΝΕΒΕΡΟΒ

ΤΟ ΤΑΣΣΚΕΝΤ— ΠΣΟΜΙ ΠΟΛΙΤΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΝΑΤΟ ΣΟΝ Φ. Β. ΓΛΑΤΚΟΒ
Ο σινγραφας

Μεταφρασι Σ. ΑΓΕΛΑΣΤΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ «ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ» ,ΡΟΣΤΟΒ - ΤΟΝ, 1933

АЛЕКСАНДР НЕВЕРОВ

ТАШКЕНТ— ГОРОД ХЛЕБНЫИ

ПОСВЯЩАЮ Ф. В. ГЛАДКОВУ
Автор

Перевод С. АГЕЛАСТОС

ИЗД-ВО «КОММУНИСТИС» РОСТОВ-ДОН 1933

Ο πάποσαθε επέθανεν, ι καλομάνναθε πα επέθανεν, κί-
 στερα ο πατέραςαθε. Επέμνεν ο Μίσας με τιν μάννατ κε
 τα μικρα ταδελφόπατ. Ο μικρον εν τέσερα χρονον, ο μερέον
 — οχτο. Ο ίδιον ο Μίσας εν δόδεκα. Μορα πεδία πυθεν κι
 γιαραέβνε. Ο ις χαβιτσόπον πσαλαφα, άλως για πεγνιτορ πο-
 ζεβ ταέρο τιν χαμελέτεν κε χτιζ κονιοκ. Ι μάννατυν ασιν
 πιναν ανόχαλος εν. Πάι σο ποταμ να φερ νερον, κε με τα
 εσίλια διςκολίας κλόσσκετε οπισ. Οσίμερον κλεί, άβριον κλεί,
 άμαν ι πίνα κι τζιζ. Κάποτε ίναν, κάποτε δι νοματς χορετς
 κοβαλόνε σο νεκροταφίον. Επέθανεν ο θίον ο Μυχαίλτς, επέ-
 θανεν κ ι θία ι Μαρία. Σο καθαέναν οσπιτ τερυν ετιμασέας
 για το λίμσανον. Χτίνια, άλογα, ίντιαν ίχαν, όλια έφαγαν,
 ερχίνεσαν να πιάνε τα κάτας κε τα εσκιλία.

Βαθέα εσιλογίστεν ο Μίσας.

Ι ικογένια τρανον, ι χαματερι μικρι. Μόνον σατον επο-
 ρυν να ιν ομότια. Ο πατέραςατ πριν να επεθάνεν αετς πα
 ίπενατον:

— Εσι, Μίσσα, ει ικοχιρ τον τόπον θα ίζε.

Εκζέθεν ζον δρόμον απαν ο Μίσας, ι χορετ το Τα-
 εσκεντ ονοματίζνε. Το προμιν, λένε, πολα αρτενον εν εκι,
 μόνον πολα διςκολον εν το πάσιμον εκι. Ισαμε εκι δύο χι-
 λιάδες θέρστια, ζον γιριζμον κσαν δύο χιλιάδες. Χορίς παράδες

κι γίνετε: χριάζκουνταν χρίματα για το πιλέτον κε για το πρόπουκ.

Πολα κερων έκσεν ο Μίσζας κεπεκι ερότεσεν·

— Τα μορα πα επορου να πάνε;

— Γιαμ θελτε να πας;

— Κε ντο εν; κρίφκουμε σέναν αραμάδαν κε κελέπνεμε.

Γελυν ι χορετ.

— Γιουκ Μίσζα, εσι πρεπ να κάθεσε σοςπιτ. Αικ οπισ να κλόςκουνταν κιν. Τράνινον εκαν πέντε χρόνια κιάλο κιατότε πας.

Αμαν ο Μίσζας κι πιστεθ τι χορέτας. Ελεπ το Τα-
σσκεντ εν πσομι παλιτία — τιδεν κι φογάτε. Πάι να φο-
γάτε ολίγον, αμαν απαν σο κιφαλ ισιχαζ εκίνος εκίνον:

— Δοκίμασον, πασσιμ ντο ισε κορτσόπον. Ελειμοσίαν αν
κε δίνεσε, εμπεντε σιν δουλιαν. Ολόγεν καλοκερ με το κοταν
έλαμνες, σον τόπον τι κιρυσ, τάλογα επορις να γοσσεβς. Μο-
νάχον τα χρόνιας ιν μικρα, σα δουλις κεκα ι τρανι πα κε-
φτάνεσε.

Ο Μίσζας ετάλεπσεν σο νύνημαν.

Αλο ασο νύνατ το Τασσκεντ, τι πσομι ι πολιτία κεβγεν.
Αρχινα με τομάτιατ να κσαμον: δύο χιλιάδες βέρσσια — κσάι
μακρα πα κεν. Πορπαεφτα να πας εν μακρα. Κάθκα σο
τρένον, σα τρία ημέρας κρεμίεσε εκι. Κε πρόπουκ πα κσάι κι
χριάζσκετε, θα τερυν μικρον πεδόπον πάι κε θα λένε: σιν-
τροφ, απάνατ μι κρύτεν, ατος ο πιναζμένον ο Μίσζας εν.
Ντο βάρος εσς; Ιμπσον πυτ κεσσ με τόλια τα κορχομπέλιατ.
Κιαν διέχνεμε αποπες σο θαγον, επορο απαν σο στέβος δύο
ημέρας να κάθουμε. Ετσαντςάρεβεν σα δέντρα κιαν σι κατσ-
κάρας τα φολέας, ατο άλλο δίσκολον έτον παρα το στέβος,
κσάι πα κερύζνεν . . .

Ιδεν τον καφατάρνατ τον Σερέζζχαν Καρπούχιν έναν
χρονον απατον μικρον κε εχάρεν.

— Πάμε εντάμαν!

— Πυ;

— Σο πσομιν, σο Τασκεντ. Εντάμαν κιάλο καλίον εν.

Αν τιχεν κε κατ παθαντς — εγο βοιθόσε, κιαν τιχεν κεγο κατ παθάνο — εσι. Ολον το ίδιον, για τεμας άλο αδα ζοι κεν.

Ο Σερέζζκας αμαν κεπίστεπσενατον:

— Κιαν τιχεν κε βλεσσ;

— Ι βλεσσι τιν άνικσιν κρίον κεν.

— Κιαν ι σαλτατ θα διέχνεμας;

— Εμια κριφα φέβομε ασεκιντς.

Ο Σερέζζκας κεπορι ναποτολμα. Εκοκότρεπσεν το μι-
τίνατ κεπεκι ίπεν:

— Γιοκ, Μίσσκα κι θα επορούμε να κρεμίγουμεσ εκι.

Ο Μίσσκας όμνισεν:

— Μα τον θεον κρεμίγουμεσ, μονάχον, μι φογάσε. Ατό-
ρα κρασνοαμέιται ιν ζόλια κες, εκιν κι διέχνεμας. Θα εγρικον
ντο ίμεσ πιναζμεν, θα δίνεμας πσομιν.

— Μικρι ίμεσ, θαχπαράουμεσ.

Ο Μίσσκας ερχίνεσεν ναποδικ πος κσάι μικρι πα κίνε.
Ατο κι πιριαζ ότι ο Σερέζζκας εν μικροσ, θα προσκαθι ο
ίδιον ο Μίσσκας: θαραεβ τόπον απαν σο τρένον, θα παρακαλι
τανθροπς. Χοσσ χορτζόπα κίνε; κατ αν τιχεν θα ιποφέρνε
ολίγον πα. Αν τιχεν κε διέχνατς ασο τρένον κσαν ιν δι νο-
ματ, κσάι πα κι φούνταν. Ρύζνε σο κσιμέρομαν, παν ολίγον
πορπατεφτα. Κεπεκι κσαν λανκέβνε απαν σο τρένον, αμον
το τερυν ι τρανι σο γιαν.

— Κιοπισ πότε θα κλόσκυμεσ; ερότεσεν ο Σερέζζκας.

— Οπισ αγλίγορα θα κλόσκυμεσ. Ύς εκι, το πολα ασ
παν τέσερα ιμέρας, επεκι πα το πολα ασιν τέσερα ιμέρας.
Τοπλαέβομε απο ίχοσ φόντια κε κανίτε, να μι ίνε βαρέα.

Τι Σερέζζκα τομάτια επαρλάεπσαν ασιν χαράνατ.

— Εγο έναν πυτ θα φέρο!

— Έναν πωτ πολα εν. Πέρνατα ασα εσέριας ονταν έις πολα. Καλίον πάμε δύο φορές, ίστερα ασυ μαθάνομε τι στράταν.

— Μίσεκα, ελα καναν μι λέγοματο.

— Ελα!

— Εσι κεγο εκσέροματο κιάλο κανις. Θα γριβόνε ο Κόστας κε ο Βάνκας, κεκιν φοβετζαντ εν. Πυ επορις να πας με τατυνυς!

— Εσι κι φογάσε;

— Ντο θα φογόμε! Εγο τα μεζάνιχτα επορο να πάγο σα ταφία.

2

Ι μάναθε απαν σο κρεβατ εγόνκιζεν. Ο μικρον ο Φέτκας - εσίρνεν ασιν φοταν. Εβάλνεν τα δάχιλατ σο στόμανατ, επσαλάφανεν πσομιν. Ο μεσέον ο Γιάσεκας, έχτιζεν κσιλένεν τυφεκ — ετιμάγυτον σαβτζιλουκ σα πολία με νιατ να μαερέβνε:

— Σκοτόνο τρία — τρόγο, χορτάζο. Ολίγον. πα αφίνο τον Φέτκαν κε τιν μάναμ. Ει κε να επόρνα κεντόνα περιστερ!

Εσέβεν ο Μίσεκας απες εσφκερον κε σο πιναζμένον τοςπιτ, εφόκιζέν το καπέλιεν σο κιφάλνατ, ετζιλοσεν τοφρίδιατ. Σομίαν εμίασεν τρανον χορέτεν, κε τα ποδάριατ πα άμον χορέτες επετσοχάλτσεν.

— Γιατι κίσε μάνα σο κρεβατ;

— Κέχο το χάλιμ, πεδόπομ.

— Εγο θέλο να πάγο σο Τασκεντ, σο πσομιν.

— Σόπιον Τασκεντ;

— Αγίκον πολιτίαν εν, — δύο χιλιάδες θέρστια απαδα, το πσομιν εκι πολα εφτενον εν . . .

Ελεγεν ατα τα λόγια ο Μίσεκας ίσιχα, άμον τρανος σοστος χορέτες. Ι μάνατ ετέρεσενατον με αχπαραμένα ομάτια.

— Κατ κιαβιαζιαλιασεθς — κεγρικο ντο λες.

Ερχίνεσεν ο Μίσσας να ιστορίζασιν αρχιν. Εκι ιν πο-
λα μαιβιάδες, κε προμιν όσον ντο θ=λτε. Επορι κανις σομίαν
να φερ εκαν τριάντα φόντια (μάχους επερισεπεσεν δέκα να
πιστέδιατον κιάλο πολα ι μάνατ). Εναν έμπορφα ιστορίζεν, λες
κεσι ασο χαρτιν απαν εδέβαζεν. Οτι ασι χορέτας εκσεν, ότι
ο ίδιον εγρίκσεν — όλια ίπεν. Υς εκι ασόλεν το πολα τέσερα
ιμέρας, επεκι αδα πα τέσερα.

— Εσι μάνα, μι φογάσε.

— Κιαν κι κλόσσεσε σπις;

— Θα κλόσκυμε.

— Τέρεν πεδόπομ, θα εφτάζμε κιάλο κιάι να κιμόμε
κι θα επορο, όλεν για τεσεν θα νυνίζο. Ελεπες ι χορετ τρα-
νι πα ιν κε πυθεν κι πάνε.

— Ι χορετ μάνο κιάλο εσιρ ιν. Εκιν χριάσκυνταν αμ
πιλέτον, αμ πρόπυσκ. Αμαν εμια με τον Σεριζζκαν εμπρο-
στα σομάτια τυλονον επορόμε να κρίφκυμε. Ολον το ίδιον
άναβα εμεν, άλο καναν κέχομε να πολεμα. Πυ θα ετιλτε
τον Φέτιαν ίτε τον Γιάσζκαν; Αμαν εγο κιαχπαράγυμε.

— Τέρεν Μίσσα, για τον Χριστον, πεδεδιζοσε, οριάσον
εβγεντε απαν σο ετέβος τι βαγονι, ο θεος να ελεα, κρεμίσε
είτια κιμάσε κιαετς πα χάσε. Καλίον κάτιναν παρακαλ να
καθίγσε σε ραχατ τόπον. Ντο θα ίνυμε αν απομένο μονασσέσα;

— Μι φογάσε, μάνα, τιθεν κι παθίνο.

Ετέρεσεν ο Μίσσας τα τεσαρούσσατ, τα κότσιατ τριπε-
μένα, ετζίλοσεν τοφριδίατ.

— Εγγράσταν τάκλερα!

Αμα ριτα πα ισίχασεν.

— Ατόρα κρίς κεν, οκσιπόλτος πα γίνετε να πάγο.

Εχόνεσεν απαν σο κεραμιδ τιν κλιδίτσανατ, ετρίπεσεν
με τιπετ το λάβιαθε, έδεσενατο με το λοριν σο γαίσενατ, για
να μι χάνιατο. Εκσεν απες σέναν τζακυτόπον ολίγον άλας,
έσιρεν εκορδιλίσενατο να μι κσιέτε. Επλεκεσεν εναν εσχινό-

πον. Κε ντο κεπορι να παθαν ζον δρόμον! ο πατέραςατ πάντα αετς επίνεν: ονταν επέγγεν ζο παζαρ: επέρνεν περιζον τιακιρ κε τίσελιαν. Τον Μίσσκαν τιακιρ κι θα εχριάσκυnton, αλα το ρεκινιν, ίσος να χριάσσεκετιατον.

Ι μανατ ένκενατον έναν πυτον τζυβαλόπον εμπολιζμένον . . . ασά διο γιάνια.

— Εναν κανίτεσε, Μίσσκα;

— Δόςμε διο, ασα διο κι κσιίτε, ίσος διάφορα κομάτια να δίνεμε.

— Σοστα λες, Μίσσα. Ιντιαν δίνεσε έπαρ, έπαρ ότι έρτε ριάστια, αν φέρτεμας ολίγον ζαχραν για τιν εποραν, — σπέρομε κέλα. Εκσένκεν απες ραγιατ το καμισ αποπάνατς, έκοπσεν απατε κέραπσεν ζο τζυβαλόπον. Εφέκεν ο Γιάσσκας το χτίσιμον τι τυφεκι, κε άμιν αγπαραμένος ετέρνεν τον αδελφόνατ.

— Μίσσα!

— Ντο εν;

— Ο Σερέζζκας πα θα πάι μετεσεν;

Ο Μίσσκας τζοαπ κεδέκεν, εκσέβεν οκςσοχα, ετέρεσεν ολόγερα.

Ντεφτάι ι πίνα!

Το τιακιρ, το μαννιφ ταλογυ σιρμένα απες σιμες ταβλις, για άλογον, για χτίνον εν. Εμπροστα τα κοσάρας εκακάνιζαν, ο πετινον εκύιζεν, ατόρα στέκνε μονάχον ετουλάρια κε γιραταν στέβος. Κι, πιριαζ, ας επιτιχεν ζο Τασσεκεντ ι δουλία. Το κηριότερον εν να μι φοάτε. Αλ παν, κι ο Μίσσας πα θα δοκιμαζ. Το κακον εν ντο τα χρόνιατ ιν μικρα, ζα δουλίας κεκα ο τρανον πα κεφτάνιατον.

Απαν ζον δρόμον ι χορετ κσαν εκαλάτζεβαν για το Τασσεκεντ. Εγυροκλόσκυσαν ζο νόνατυν απες ολόγερα ζο κίδαν το

πράμαν, έκυγαν για τα σταφυλόνας, έριζαν τέναν τάλο με τα
δίο σογιόν κοκία: ασο σοί ντο αρδέβνε κιασο σοί ντο κιαρδέβ-
νε. Τα τιμάντας κιν ατόσον ακριθα. Παράδισος! Αμαν το ρύ-
κιμον εκι εν τζατιν: χρέσσεκετε πιλέτον, χρέσσεκετε πρόπυσκ.

Ο Μίσσεκας κεφοάτον.

Αμον μιασιαλ, έστεκεν εμπροστα το Τασσεκεντ — ι πο-
λιτία τι πσομι. Σταφυλόνας — αχα! Με τιν μαςχαρίαν επο-
ρις να γομοντε τιν τζιόπιας.

— Ολον το ίδιον, να πας αρκυδεφτα κανις κελέπσε.

Ελεγαν ι χορετ — αέρας εκι πολα ζεστον εν — φυρκί-
ετε κανις. Απο πα κεφοάτοι ο Μίσσεκας. Σίωρα ποτάμια θα
ιν, όπος αδακες. Κιαφυ ιν ποτάμια — επορι να λύσσεκετε.

Ο Μίσσεκας κεφοέθεν ονταν ένκεπε, εν ο Σερέζζκας τι κηργίζυς
ασίγαν κες θα περάνε.

— Ασυ ιν ι κηργίζ ανθρωπ, ντο να φογύματς;

— Κε ίσος, ανθρωπ να μι ιν.

— Εκεκα θα φένετε. Ατόρα καθαις λεί ίντιαν θελ.

4

Τα χοράφια έστεκαν τυλοτα. Σο γερανέον τον υρανον
ετραγόδναν ι κοριδαλι. Χαμελα εβόαναν τα τέλια τι τηλεγρα-
φι απαν σα στυλάρια, πεπιδιαβέναν εμπροστα — μακριν σιριν.
Οπισ σα στυλάρια σταθμος. Σο σταθμον — τρένον. Ο Μίσσε-
κας ίδενατο δίο φορας όνταν με τον πατέρανατ επίεν σιν Σα-
μάραν. Πολα θαμαστόν εν! Τζοκανίετε εκαν πενίντα σάζνας,
εβγαλ ασο ποχορίκναθε καπνον, πιαν άμον πέςσεκος κε σσιριζ.

Εφόρνεν ο Μίσσεκας τι κηρύατ το πιντζιακ, σα μέσατ
δεμένον-σαλτάτικον γαιςς. Ελάιζεν πέραν κες το ραβδίνατ, σιν
ράσσανατ δεμένον το τζυβαλόπον, ραμένον ασι μάναςατ το
κόκινον το καμιςς. Απες σο κόκινον το τζυβαλόπον τενεκεδέ-
νεν μαστραπα, τζατυτόπον με τάλας, έναν κοματόπον χορ-

ταρένεν λαβασς, κε το παλεν τι καλομάνασατ το φισταν, ντο επέρεν να पुलι τι πολιτιανυς.

Ο Σερέζζιας επορπάτνεν οκσιπόλτος ασα ζεβρια μερέαν. Τρανα χορέτκα τζαρούσσια με μακρέα γινέκικα ορτάρια εκρεμάγυσαν σομίατ. Σα τζαρούσσια έσαν δεμένα όιο τζυβάλια, τιλιμένα άμον κιλιντρ.

Σίτια επέγναν, επίναν τον λόγον έναν — τέναν τάλο να μι αφίνε. Εάν τιχεν κι ο ις αροστεν — άλος πρεπ να περιάτον. Κίντιναν διν σιφτιαν ελειμοσίνιαν, θα μιριάζατο ασιμες.

Ονταν εφάνθεν το μικρον ο σταθμον, ο Σερέζζιας ίπεν! — Τέρεν, Μίσκα, καπνος φένετεμε. Να μι εν το τρένονεμον;

Ο Μίσκας ένικσεν τιν απαλάμιανατ σομάτιατ κεκα:

— Ατόρα όλια τα τρένα εν τεμέτερα. Σόπιον προφτόνομε σιφτιαν, σεκίνο πα θα κάθουμε.

— Πολα εν;

— Εκαν ίκος κομάτια.

— Σεμπρ κάθεσε;

-- Υφτ.

Ο Σερέζζιας εχαμογέλασεν.

— Εγο, όλον το ίδιον κι φογόμε. Πόσα βέρσσια επίγαμε, κελεπς τα ποδάριαμ ακόμαν κενεκάσταν. Ελα ας μετρώμε σάζνας!

— Τεμα τατλαμάδες άλο τρανα εν ασεσα.

— Εγο πα θαρχινο πλατέα νατλαέβο.

Ο Μίσκας εδιαρμένεβενατον:

— Μιαγλιγορις — περισότερον νενκάσσεκε.

Απαν σο τυμπιν εκάτσαν ναναπάγυνταν. Εκσένκαν τα τζιαπότια με τάλας, ένικσανατα απαν σα χορτάρια, ο Σερέζζιας ίπεν:

— Εγο ασεσεν παραπαν άλας έχο.

— Αμα πσομιν πα είς;

— Η μάναμ έσειρεν σο τζυβάλιμ καν τέσερα καρτόφια.

— Με τα καρτόφια κι μερον, πσομιν χρέεσκετε.

— Πυ θα εβρικς το πσομιν;

Ο Μίσεκας ετζίλοσεν.

Σο τζυβαλόπονατ απες εκίτον έναν κοματ χορταρένεν λαβασσόπον. Καλον θα έτον αν θα ίσσειν κε ο Σερέζζκας ατόσον κοματ χορταρένεν πσομιν. Ατότες ιδίος πα θα έσαν ταμάμια, κιatóρα αετς σεερ κι δι. Απο δύο-τρία φορές να δάκνε θαπομεν τιμπσον.

— Γιατι κεπέρνες ολίγον πσομιν;

Ο Σερέζζκας εκίτον κύπα κεβίζανεν χορτάρια. Τομάτιατ τιριανιμένα, ταπαν το ρίλοσατ επυρτέκοσεν. Ετέρεσεν εκι σο μέρος πυ επέμνεν το χορίον — το χαμπαναρίον πιλια κι φένετε. Ολόγερα γιαζιν κε τελεγραφι ετυλάρια. Οπισ να κλόσεκεσε, ος το βράδον — σο χορίον κι ρίς.

Ετζικσεν τον είντροφονατ, ο Μίσεκας.

Ενθιμέθεν τιν ριμφονιάνατον — να θοιθον τέναν τάλο. ετσάκοσεν έναν κοματ πσομιν.

— Να! Σο σταθμον — θα δίζματο. Εσι εθαρισ, το πσομιν πονο;

Ο Σερέζζκας τιδεν κέλεγεν.

Να έτροσεν επόρνεν έος έναν φυντ, κι ο Μίσεκας εδέκενατον έναν θρυμυλόπον. Αν κι δίνε στον σταθμον — ανάμνον ος τον πυρνον. Αν κι θα δίγνε τον πυρνον — ανάμνον ος το βράδον. Ετέρεσεν μίαν κιάλο σο χορίονατ μερέαν, ενε στένακσεν.

— Ντιναστεναις;

— Μάχουσταμ.

— Εχπαράες;

— Ταμαμ, εχπαράγα! Ντο θα φογόμε;

— Ατόρα νιαφιλιαν, σεσπιτ κι προφταντς ος το βράδον. Κιολινίχτα, τα λικύδια τζατέβνεσε...

Ετέρεσεν ο Σερέζζκας ολόγερα κι ο Μίςκας με φοβερα ιστορίας θασανίζιατον.

— Συμοντς ς «Εφιμοβ» τορμιν — εκιαπες κλεφτ αποβραδισ εριάζνε. Πολα κεν, με το ζορ επέραν ινος χορέτα άλογον, κι ολίγον κιάλο θα εκσότονανατον.

Εσχόθεν ο Σερέζζκας, εκάτςεν — τα ποδάριατ εδίπλοσεν κιαχπαραγμένα ετέρεσεν τον ζίντροφονατ.

— Πόσα ιμέρας επορις να μι τρος — ερότεσεν ο Μίςκας.

— Εσι;

— Τρία ιμέρας επορο.

Ο Σερέζζκας αναστένακσεν.

— Εγο παραπαν ασα δίο κεπορο.

— Χορις νερον πα πόσαν επορις να ζις;

— Έναν ιμέραν.

— Ολίγον εν. Εγο επορο εναμπες ιμέραν.

Κεπεκι όνταν επιδέβαν το τυμπιν ο Σερέζζκας αναχά- παρα ίπεν:

— Εγο πα επορο να ταγιανίζο έναν ιμέραν κενα- κσάι κιάλο.

5

Αχα κε το τρένον, καμίαν ντο κίδαν.

Στέκνε απαν ςα τιαχίρια καν έναν κβαρταλ οσπίτια, ασο καθέναν οσπιτ απες τερι καλαπαλυκ. Απες μερέαν εν ζέστια: ι χορετ με τι γινέκσατυν τσαντζαρέβνε νεβγένε ςο ςτέβος, τέναν τάλο βοιθου, γερλιασςέβνε. Αποπαν πετυν αφχα: τζυβάλια, τζαινίγια, δίσακα. Απανκες ςο ςτέβος πορπατι ςτρατιότις με το τυφεκ,τζαιζ τι χορετς με τι γινέκσατυν:

— Αδαπαν κι γίνετε!

Εθέλεσεν κι ο Μίσσας να εβγεν απαν σο στέβος, συμα σο πλίθος, αλα αφυ κι γίνετε, κι θα τσαντσαρεβ, πρεπ να πάι απαν σο νόμον. Ο Σερέζζκας τιδεν κεγρικα. Εγορδύλοσεν τομάτιατ κε τερι, ασον τόπονατ ναχπάντσατον κ' επορις.

— Γιατι διέχνατς επεχιαπαν;

— Ατυπανκες κι γίνετε — βασιλιαχον εν. Ελεπς ο στρατιότες με το τυφεκ γιριζ.

Κε ίνας χορέτες με δύο τζιβάλια εσσασιρεπσεν κεπέμενεν. Εφρόσικσεν τιν εσάπκανατ σομάτιατ, ετάλεπσεν σο νύ-νιζμαν:

— Πυ να λανκέβ;

Ετον εα τρία στέβος — εόλια κι γίνετε. Ετρεκσεν σο βαγον ντο έστεκεν ασιν βοτοκάτζκαν οπισ, ίσοσ εκι να γίνετε.

Ερόκσεν αποπίσατ ο Μίσσας, ετία τιρτεβ τον Σερέζζκαν:

— Σχόσον ολίγιν ποδαρ, οπισ μιαπομεντς!

Αμαν ο Σερέζζκας τιδεν να εγάνεβεν κεπόρνεν.

Σα δεκσσι ελεπ το κίδεν χαμίαν τα πράματα, εα ζεθρια το ίδιον. Σο χορίονατυν ει τελεφονι τα ετυλάρια απο τρία τέλια ίνε, αδα αποχτο κε εα δύο ειαράδες. Γιαλένια τόπια κρεμάουνταν, πέζνε τα ποροζάνια. Εδέβαν δι νοματ χορετ με τα φιανάρια. Σόλια κες ειδερένια λορία θιδομένια με θίντια. Εδέλιαέν ο Σερέζζκας εέναν λοριν κιαν, κιαπο γαρσσιάτ ίσα απάνατ έναν οσπιτ χορις παραθίρια έρτε, γυργυρίζνε τα τιακίριαθε.

— Θα γλίντσε μορον, φίγον!

Φορτομένος τα δύο τζιβάλια ο χορέτες πολεμα νανιδεν απαν σο στέβος τι βαγονι, κι ο Μίσσας αποπίσατ άμον κάτα τσαντσαρεβ.

— Εσι πυ θελτς να πας;

— Σο Ταεεκεντ με τον Σερέζζκαν.

— Κατίβα αγλίγορα, ατο σο Ταεεκεντ κι θα πάι!

— Κιαμ πυ θα πάι, τάι;

— Σο Σιπιρ, σο Σιπιρ! λάνκεπσον!

Εντόκεν ι καρδία τι Μίσσα, τα μαλιάτ σο κιφάλνατ ετι-
κλιαέφταν. Πυκες εν ατο το Σιπιρ; Ντο Σιπιρ; Ο ίδιον κάθετε
σο στέβος απαν, κι ο Σερέζζκας γιροκλόσσκετε ολόγερα σο βαγον.

— Εβγα απαν Σερέζζκα, έβγα!

Εθέλεσεν να πιαν το πρότον σκαλοπατ τι βαγονι, άμα
το βαγον εχπάστεν.

— Μανίτσα!

Τρες ο Σερέζζκας σο γιαν τι τιακιρι, οπι; κιαπομεν.
Εχόπεν το νεφέςνατ, το κιφάλνατ εβόεσεν, τομάτιατ εσκοτί-
νεψαν.

— Κι θα επορις νεφτάντσατς!

Δινατα επόνεσεν τι Μίσσα ι καρδία, έτζικσεν τον είν-
τροφονατ: θα χάτε. Σοσπιτ πα θα φογάτε να πάι. Σίτια
πάι το τρένον αν θα λανκεβ, θα γίνετε παρτζάδας. Επέρεν στρα-
ταν το βαγον. Το στέβος κυνίετε, γυργυρίζνε τα τιακίρια.

Εδελιάεν ο Σεριόζζκας κερύκσεν κατακέφαλα.

— Αρ ατόρα εχάθεν!

Τερι ο Μίσσκας σο σταθμον μερέαν,πος κίτε ο Σερέζζ-
κας, εντόκεν σο νύνατ ι σιμφορία, προς τέναν τάλο κι θα αφί-
νε. Ντο θα εφτάι; Πρεπ να κλόσσκετε οπισ ασάλο το σταθ-
μον. Κε το βαγον αναχάπαρα επίγεν γάλια γάλια, εστάθεν.
Ισοσ κατ να ενέσπαλεν. Ετινιάεν μίαν εμπροστα, επεκι εδέ-
βεν σάλο στραταν. Αλο μίαν κιάλο ετινιάεν, κσαν επίγεν ασά-
λό στραταν. Καν πέντε φορας εκλόστεν αδα κιακι. Ερθεν
απεσ σο γιαζιν κε εστάθεν απισ σο σταθμον. Εχσένκεν τιν καφύ-
ραναθε ι μιχανι, εχορίεν ασο βαγον κεδέβεν πλαν.

Ο χορέτες με τα δύο τζυβάλια θλαστιμα.

— Αναθεμάσε διάβολε! Εθάρεσα σο Σιπιρ θα πάι...

Ο Μίσσκας θα πετα ασιν χαράνατ.

Ετρεκσεν σο σταθμον, ο Σεριόζζκας κεν εκι. Ετρεκσεν
εκι, σον τόπον πυ ερύκσεν, τον τόπον κέβρεν. Αρον αδακα

ερόχσεν, κιάμον ακεκα. Έτρεχσεν αδα, — έτρεχσεν ακι, με τα
εσίλια ζόρια έβρεν το σίντροφονατ, συμα σιν πύτχαν τι στρέ-
λοτζνικονος. Εκυτζυρίασεν ο Σερέζζκας, εσένκεν το κιφάλνατ
ανάμεσα σα γόνατατ κε κλεί.

Τον Μίςσχαν ατο κεςάρεπσεν.

— Γιατι κλες;

— Εφέχεσμε κ επίσης!

— Πρεπ να μι χορίγουμεσ ασέναν εάλο, εροτόμε κε
μαθάνομε καλά τον δρόμον, πίων πάι σο Τασσκεντ, να μι κά-
θυμεσ όθεν έρτε ριάστια. Πέρμεσομε αδακα, εσ να πάγο τε-
ρο ντο λεν ι χορετ. Ορίασον, πυθεν μι πασ απαδακα.

Κι γίνετς να γαρσσιλιαέδιατον, ο Μίςσκας — εν αρ-
χιγον.

Ετςόροσεν ο Σερέζζκας σιν πύτχαν κεκα κεςάμοσεν
τομάτιατ.

— Εχ, χαιβαν! Ντέβγενεσ ασο εσιπ.

Θελ να τρόι, θελ να κλεί. Ανασπάλιατον ο Μίςσκας,
κάθετε κε πάι μοναχος, κιατος τον δρόμον πα κικερ εοσιπ.
Κε να έκσερνενατο πα κι γίνετς: πάι υς τορμιν, — εκεκα κλεφ-
ταντ ιν. Τι τρανυς τι χορέτασ εκοτόνε κε το μορον το
πεδιν ζατι αμαν θα θανατόνατο.

Κε εοσιπ, ατόρα σίυρα νυνίζνε: πότε ο Σερέζζκας θα
κλόσσεκετε οπισ;— Ατόρα πορπατι ι μάνατ εοσιπίτιχ κε ιστοριζ:
„Ο Σερέζζκασεμυν σο Τασσκεντ επίεν να φερ εσομιν“. Ι κα-
λομάνατ εσίγυρα κι θα προφταν να ελέπιατον — θαποθαν.
Καλέσα καλομάνα, εόλεν τιν ζοίνατς απάνατ εσερ κεντόκεν.
Ι μάνατ πα γαλέσα εν. Οι, αμ το ποταμόπονατυν; Ολεν
τιν άνικσιν θα ελόσκυτον να μι έτον ι πίνα.

Εεσκέρτε ι βραδι σο σταθμον, φοριζ τα δέντρα μάδρχ.
Τα γιאלένια τόπια εφότακσαν σα ετυλάρια κιαν, απεσ σιν
πύτχαν, οπισ σο τυβαρ κάπιος κρόι:

— Τρρ ρρρ! Τρρ-ρρρ!

Κι ο Μίσεκας πύθεν κι φένετε, θα εκάτσει μονάχος κεδέβεν πλαν.

Κσαν κάπιος οπισ σο τυδάρ κρύι:

— Τρρ-ρρρ! Τρρ-ρρρ!

Εθέλεσεν ο Σερέζζκας να τερι σο παραθιρ, κιασο γιαν τι πύτκας — έναν θερίον με απσιματένια ομάτια: μυρδουλίζ, βροντα, λαχμαζ. Αποπάναθε πετυν τσινάκια. Αναχάπαρα εφτίρθεν σιν πύτκαν κεκα, εφυρλάεψεν, ίσα απαν ζον Σεριόζζκαν, ασο γιάναθε εκσέβεν καπνος.

Ταρχάλια έφιγεν ο Σεριόζζκας ασιν πύτκαν κεκα, το τζυβαλόπον με τα τζαρύσσιατ πα ενέσπαλεν.

6

Ο Μίσεκας σο μίαν δίο δουλίαν επίκεν: σο Τασσκεντ τον δρόμον έμαθεν κε ολίγον κερετσόπον πα επσαλάφεσεν ασίαν σίντροφον κρασνοαρμέιτσον. Για τόλια πρεπ ο ίδιον να νυνίζ. Πσομιν κέχνε, χρίματα πα κίνε, ο Σερέζζκας τιδεν κικσερ. Πρεπ ολίγον κατ να φάζιατον, για να μι αδινατιν. Εσένκεν ο Μίσεκας το κοματόπον σιν τζιόπιανατ.

— Εφτάγο δίο βύκας, ενόντσειν.

— Δίγατον ολιγύτζικον, τρανον δουλίαν. Ιστερια πλερόνιατα.

Εθέλεσεν να τρεσε αμαν σιν πύτκαν, άμα εφάνθεν εμπροστατ τι τελεγραφι ταπαρατ σο παραθιρ. Θαβμαστον! Εδγεν ασατο άσπρον κορδέλα, κε ίνας άνθρωπος με το δάχτυλονατ χτιπα. Άλος άνθρωπος με το γαλιον σοτίνατ καλατζεβ κε το τελ περ κε παί τιν καλατζίνατ. Εισάσσεψεν ο Μίσεκας κε κεγρίκεν πως εσένκεν το κερετσόπον σο στόμανατ. Ενθιμέθεν τον πιναζμένον Σερέζζκαν, ι σινίδισιατ επίρακσενατον.

— Ντέτρογεσατο;

Ετρεχεσεν εκι όπου έτον ο Σερέζζκας, αλα ο Σερέζζκας
κέτον εκεκα. Αχα κι ι πύτκα, ατο το ίδιον με έναν παρα-
θιρόπον . . . ίτε άλλο εν, ντο ομιάζιατο. Ντο εν; Ολίγον
άμον εσσασσίρεπσεν. Εκλόςτεν σαλ το μέρος — εκσέβεν σο
γιαζιν. Έναν κομυλ σαλόμας, ο φένκον στεκ ίσα απαν σο
τομπιν, κε περι τον Μίσσκαν. Ανθρωπ πυθεν κι φένονταν. Μο
νάχον ακυσκάτε προς με το τζακυτζ χτιπυν οπισ σο σταθμον, κε
κάπιος τυλοτα κλεί απες σιν κανάβαν σιγα, σιγα. Εκύμοσεν
σιν κανάβαν, απες σιν κανάβαν γινέκα με τα πεθία κάθετε.
Σιμες απες μανκαλ — νεβζίετε κε στεκ. Τα μαλία τι γινέκας
καφυλιάρια. Σίτια λαιζ το κιφάλνατς, λεί:

— Πυλόπομ, αρνόπομ, πυ κες θα διαβένομε ατόρα;

Κι ο Μίσσκας ενόντσεν;

— Κεγο πυ θα πάγο;

Εκλόςτεν σο σταθμον κετζάικσεν.

Σο πασέλιοκ ίλακσεν ίνας εσσίλος.

— Χα θάμαν! πυ ναραέβσατον;

Κε ναφίντσατον πα κι γίνετε: τον λόγον έναν επίκανε,
ορκίστανε.

— Χα παλαλος! Μοναχος να επένα καλίον θα έτον.

Εκάτσεν ο Μίσσκας σιν πόρταν τι σταθμου κεκα κενύν-
τσεν. Εκάτσεν επει, τομάτιατ ερχίνεσαν να τσπμόνταν. Ενι-
κσενατα, κσαν έρθαν απαν. Ενθιμέθεν τον Σερέζζκαν, ενεστέ-
νακσεν:

— Πέχαθεν; τον πυρνον εβρίκατον.

Ερύκσεν τι Μίσσκα το κιφαλ απαν σα γονατόπατ. Το
κορμίνατ εκσέβεν σο κολιμπ. Κολιμπα λες κε σι με τα φτερα,
όλεν ανίθεν ιπσιλα, ιπσιλα.

Ι μάνατ αποφκα τζαιζ!

— Θα ρύς Μίσσα, πυ εκσέβες;

Ο αδελφόςατ ο Γιάσσκας σκοτον περιστέρια με το κσι-
λένεν το τυφεκ. Σιρ μίαν — περιστερ. Μίαν κιάλο — έναν

κιάλο περιστερ. Καν δέκα κομάτια εκκότοσεν. Εδσενατα σο
εσκινιν κιαν, κερχίνεσεν με τατα τα περιστέρια να κρύι τον
Μίσεκκαν σο κιαλ. Εθίμοσεν ο Μίσεκκας, εθέλεσεν να κρύι τον
Γιάσεκκαν, αμαν έρθεν εμπροστατ στρατιότες με το τυφεκ;

— Αδακα κι γίνετε να κιμάσε!

Επέρασεν ασο γιανατ εσκιλόπον, εμιρίστεν τον αέραν.
Ετέρεσεν σιν πόρταν κες, απαν σα ποδαρομίτια εδέβεν πλαν.
Εκσέβεν ίνας χυρέτες χορις εσάπκκαν.

— Πεδόπον, ντο κάθεσε αδακα κε παγοντς;

— Ελιγόθα ασον ίπνον, ται.

— Πυ πας;

— Σο Τασσεκκент με τον Σερέζεκκαν κελίνος εχάθεν.

— Δέβα σο τρίτον τιν θέσιν κιμεθ.

Εσέβεν ο Μίσεκκας σο τρίτον τιν θέσιν, γομάτον πλίθος
— να πατις κεπορις, άμον λιάσεκκα τεν ταλ απαν κίνταν. Ι
καφύρα απάνατυν, άμον σο λυτρον απες. Κιαπες σιν καφύ-
ραν ακύς: κλένε, φτιζνε, είννε κα τα μιτιάτυν. Ινας γέρος
αρχυδεθ άμον τσαγάνα οκσοπις. Ιθρίζνατον, εκίνος τιν δυλί-
ανατ εφτάι, εκες κι τερι.

— Πυ τρείς, καχόχρονον να είς;

Επάτεσεν σα κάτινος κιαλ ο Μίσεκκας, εχπαράεν. Εσκο-
σεν το κιαλ κεπέρεν έναν τζάιμαν!

— Ντο πορπατις αδακες;

— Τον Σερέζεκκαν αραέβο;

— Κλέφτες φένετε ίσε!

Κάπιος πα εκύχσεν:

— Σίρτιατον εκς, — κατ τζαρπεθ.

Ερχύδεπσεν ο Μίσεκκας σέναν ταραφαν μερέαν, ο Σερέζε-
κκας κεν. Κε εάλοπα — ο Σερέζεκκας κεν. Λες κεςι σο νε-
ρον επάτεπσεν! Να μι αραέβεσάτον κι γίνετε: Εντάμαν ορκί-
στανε.

Επέρεσεν ο Μίσεκας σο ιστερνον τιν κεςσαν, ο Σερέζκας
κας εσύφροσεν εκεκα κε κιμάτε.

— Νέπε χαμένε!

Ενικσεν τομάτιατ ο Σερέζκας, κι γανεθ, άμον τι
Μίσεκα ι λαλία εν κιάμον κεν. Ο πρόσοπον άμον τι Μίσεκα
εν, άμα το κιφαλ κιομιαζ τι Μίσεκα. Μίαν κιάλο ο Μίσεκας
ετίνιακσενατον ασο εσερ.

— Εγνέφσον! Με τα εσίλια ζόρια έβρασε. Γιατι έφε-
δες επεκεκα;

— Εγρέθα!

— Εγρέθα! Σορμαν χοςσ κεβρίεσε. Κε κέκσεσεμε κέλα,
ντερούκσα κιαραέβοσε. Κέφερατο σο πιτζιμ ναφίνοσε μοναχον.
Γίνετε αγετς να εφτας μι; Βόχο; Επίκαμε τον λόγον
έναν, πρεπ να κρατόματο. Ασο πολα το πρόζβαλμαν ο Σε-
ρέζκας έσιρεν αν το μιτίνατ, έτριπσεν τομάτιατ με τιν
μύστανατ.

— Μι κλες, μι κλες, εγο εμαςχάρεπσα. Μόνον άλο με-
φτάσατο; Εκιμέθεσ κσάι;

— Επίνασα.

Ο Μίσεκας πα θελ να τρού. Ελικσεν τα εσίλιατ
κε νουιζ.

— Εχρεμίεν πελιαν σο κιφάλιμ.

Δινατα ίπεν:

— Πολα θαμαστος ίσε Σερέζκας, κσάι ιπομονιν κεπορις
νεφτας. Απο πυ να πέρο ατόρα πσομιν; Αμοι ντο ρύζομε
σο Τασσεκεντ, θα τρούομε χορτάζομε. Αν κι κανίτεσε, θα
άιγοσε κε τεμον το μερτικον, εθαρις θα εγυέβατο.

Αμα ο ίδιον σο τζυβαλόπον κρατι έναν κοματόπον χορτα-
ρένεν πσομιν ντο έφερεν ασο επιτ: εθέλεσεν να κριφτιατο.
Τον είντροφονατ έτζικσεν κιατος ατον πα κι θελ να αδικιζ.

Ατος χοςσ ο Μίςσας εν, πυ θα τρεσσ ανκεκα, ατος περισσον
πα πρεπ να τρούι.

Εντόκεν σο νόνατ ι ριμφονία — να μιριάζνε όια απο-
παν ασιν μέσεν επιριανίεν. Είδεσεν τα ποδάριατ κε τα ρσέ-
ριατον — καλίον θα έτον να μι εσινφόναναν. Εβγαλ έναν
κοματόπον άχαρδα, ετσάκοσεν ολιγύτζικον:

— Να, ίστερα θα δίςματο. Ατόρα απάνις θα ιν δο
κομάτια. Κιαμ πυ εν το δίσακος με τα τζαρύσσιας;

— Εκεκα εφέκατο.

— Λοπουτ! Πυ απες θα θαλτεσ ατόρα το πρσομις; Ο Σε
ρέζζκας έκλοσεν το πρόσοπονατ.

— Εγο σο Τασσκεντ κι θα πάγο.

— Γιατι;

— Πολα μακρα εν.

— Κε ροσπιτ ποσ θα κλόσσεκεσ;

— Γάλια, γάλια κατ εφτάγο.

— Δέβα αν κι φογάσε. Δικε ριντροφς εγο κιθέλατε
πυ κρύγνε οπις. Μίαν ας πάμε. Σαλομίαν μι πάμε . . .

Πολα κερν ετύλοναν. . .

Κάπιος επαραλάλνεν ρόρομανατ:

— Εχπάστεν, εχπάστεν! τεμέτερον το τρένον εχπά-
στεν! Σο γιάνατ εσκόθεν ίνας καμπυρτεσ χορέτεσ κε κάτιναν
ίπεν κιατοσ:

— Ο θαποθάνομει! Τα ποδάριαμ ερχίνεσαν κε πρέσκυν.

Εσκόθεν εμπροστα ρον Μίςσαν το Τασσκεντ, ντο κίδεν κα-
μίαν κε δύο τζυβάλια πρσομιν. Τέναν το τζυβαλ άσπρον πρσομιν κε
ράλο μάβρον, ρο τρίτον το τζυβαλ κοχία — καν δέκα φύντια,
Ατα για τα ρπόρα. Κε το κοχιν κεν αμον τεμέτερον, χοντρον.
Τερι τι Μίςσια ι μάνα τα δύο τζυβάλια κι ασιν χαράνατεσ
κλεί.

— Οι, Μίςσα, Μίςσα! Ντο καλοσ ίσε γιαβρόπομ, πο-
λεμασ γιατεμασ. Πέσκα κα ολίγον. Κεσικ, πεθία, μι τζαίζετεν.

Ενίκησεν ο Μίρσιας τομάτια ντο κελέπνε, κσαν ετρυπό-
ταν. Καλα κικερ, απανκς σο ετέθος καπνος πορπατι, γιό-
ισαμ βρεσσ. Μέτα προς κιοκνις, ντο θα κιμάτε τερι.

Πορνα όλια μαθάνο. Κε ιπειλα σο ταβαν κιαν κατ δέν-
τρον λάσσεκτε με τα κλαδίαθε κατακέφιλα.

Εκρεμίεν οπισ το κιφαλ τι Μίρσα, κε το δέντρον εκύ-
ρασεν ασα μίλα. Τρανα μίλα, όσον διο μύστας. Ερύκσεν έναν
ίσα απαν σο κιφάλνατ, κι ο Μίρσκας οκνι να κλόσσεκτε πίλια
ναπλον το εσέρνατ σο μίλον, κι θελ.

— Πος κιοκνις, ο ίπνον κιάλο γλικιν εν . . .

— Τι Σερέζζκα τι στομι το τατ εχάθεν.

Εφασν το κοματόπον, κιάλο πολα ερεθίστεν. Ελικσεν
τα γριντζίλιατ με τιν γλόσανατ, ερχίνεσεν να μασα τα νίρσιατ.
Τιντέριατ κυβαριάγουνταν, γυργουρίζι κιλιάτ. Ιδεν προς κιμάτε
ο Μίρσκας, ερχίνεσεν να ιλιασβ τι Μίρσκα το σακυλόπον.

— Κεσσ άτζαπα κριμένον προμιν;

Εντόκεν ειν μαστραπαν κιαν, εθάρσεν:

— Προμιν!

Εχάρεν κε εφοέθεν:

— Οι, θα εγνεφιζ ο Μίρσκας! Για θα κοπανίζμε, για
θα λέμε: „Πος κεντρέπεσε; Εγιο εσιντροφιάγασε κεσι εγεντε
κλέφτες“.

Σίτια κρατι ο Σεριόζζκας τι Μίρσκα τιν μαστραπαν απες
σο τζυβαλόπον νονιζ:

— Κιαν κι τρόγο όλεν;

— Ολεν το ίδιον αμαρτίαν εν.

— Μιαρ αποκαλυμ εφτάγατο; Επίνασα.

— Επαρ αν κι φογάσε.

Εδελιάγαν τι Σεριόζζκα τα ιδέας: να πέριατο, να μι πέ-
ριατο. Επίνασεν κέλα νε εντρέπετε τον εντροφονατ.

Εγόνεπσεν βαριν ίπνος, ερχίνεσεν κε πατι κα τι Σερέζζκα
το κιφαλ, τι Σερέζζκα το κορμιν κονιζ.

— Κιμεθ!

Πολα κερων επολέμανεν ο Σερέζζκας με το θαριν το
ίπνον. Ενίαν τομάτιατ, ετίνιαζεν το κιφάλνατ, τρομαχτο
ιλιάεθεν τιν μαστραπαν απες σο τζυβαλ.

Πολα επίναςεν . . .

— Κιμεθ! άβριον τρος χορτάις.

Εθέκεν ο ίπνον το κιφαλ τι Σερέζζκα ρι Μίσσα τα ποδά
ρια κεκα, το στόμανατ εχυλέθεν κε ισίχασεν, λαλασσεφτον λα
λίαν ίπενατον:

Ασι κλεφς ολίγον ιπόφερον.

7

Τον πυρνον εχπάστεν τι Τασσκεντι το τρένον.

Εσκόθαν σο ποδαρ ι χορετ με τα ραντύχα, ι γινεκ με
τα μορα. Εσιραν τα ρακία ρομίατον, εχτίπεσαν: τα βέτρια,
τα τζάινικια, τα ραμβάρια. Εχυράγαν τα μέσα τι χορετίαν,
εφολιάγαν τα μαλία τι γινεκίον, τα χαμίςσιατον κόςστια νερα.
Εκςσίαν κε παν.

— Εσταθέστεν!

— Τίνος τζυβαλ επέρες;

— Μιλίτσια.

Βαρκιζ ίνας γαρι, πυ εχάσεν το ρακίνατς, λαιζ τα μί
στασατ ο χορέτες.

— Εστα.

Εχπάεν ασο ρσκινιν κιαν το ραντυκ.

— Τομπ!

Εχριμίγαν δίνοματ χορετ ασο ραντυκ.

— Πατίπυτ!

Εκςσίαν κέρχουνταν . . .

Ποταμ κεν ντεςκόθεν, πλίθος τοπλαέφχετε ας όλια κε,
αςόλια μερέαν. Εκςέβαν αποπες ασα κανάδας, αποπες ασα

ποδάρια, οκσιπολτ, περιεσαν, λυζμεν με τιν βρεσειν, ευρευρο-
εν ασαγέρας.

— Μεμποδίς!

Ετεντέλτσαν τα στέβοτα τι θαγονίον αφκα ασα ρειλιάδες
ποδάρια, ρι νίχταν ι σκοτία έκρακσεν με εκατοντάδες λαλίας.

Δίσκολα πέρνε ανάζμιαν ι χορετ, λαχμάζνε, τα ποδά-
ριατυν τρομάζνε, τομάτιατυν εγορδίλοσαν ασον φόβον.

— Μεμποδίς!

Καθίζνε τι γινεκε, είννε τα συντύχιατυν, τα τζυβάλια, τα
μορα είννε ρι γαριδίον τα εσέρια! Μυθονκίζνε, λαχμάζνε.

— Κι θα επρόφτανες!

— Σίντροφε, είντροφε, ατε ι γαριμ εν!

— Σον διάβολον!

— Ντο δικέομαν εις;

— Δίκσονατον!

— Ι-θαν.

— Αχ τ ύνας κυτάβια!

Σιρ ο Μίεσκας τον Σερέζζκαν αχπαραγμένον, θυτύνε
αφκακε ρα βαγόνια, κρυν τα κηφάλιατυν ρα τιακίρια κιαν.

— Αγλίγορα!

Τα πόρτας τι θαγονι ιν ιπσιλα. Ο Μίεσκας με τον Σε-
ρέζζκαν κερτάνε ρα πόρτας τι θαγονι, να εμπένε απαν
κεπορυν.

Κε να πιάνε πα τιθεν κεν.

— Θίίτσαμ, βοίθαμε!

Αμον τζάρχαν γιροκλόσκυνταν ι χορετ με τι γινέκσατυν
τζιγναέθνε, ζυμόνε, ρα πόρτας κιαφίνε.

— Εβγα απαν ρο στέβος.

— Πυ εν το τζάινικον;

— Σίντροφε, το τζάινικον τεμέτερον εν!

— Εναν ρο στόμαν!

— Κλέφτε! !

— Ντος πρόφρονατον.

Επρεκσεν ο Μίσσκας, ολόερα σο τρένον δύο φορές — και νις κι καθίζιατον. Ντό να φτάι;

Ι χορετ καθαλκέβνε τα πύφερα, ι γινεχ πα καθαλκέβνε τα πυφερα. Τα χορίτσια καθαλκέβνε τὰ ποδάριαταν άμον τα γυρις, ζαρόνε. Ατιν πα θάιπι γίνετε να κάθουνταν. Ελάιγκε πσεν κι ο Μίσσκας απαν σα πύφερα, καιζ:

— Εβγα κεςι!

Κε ο Σερέζζκας κεπορι.

— Ελα ας καθίζοσε!

— Εγο ατυχα θα ρύζο.

Ατόσον πυ εθίμοσεν ο Μίσσκας, τα δόντιατ πα εγριν-τζάντσεν.

— Κρα δινατα!

Επίασεν ο Σερέζζκας με τα δύο σσέριατ σο σιδερένεν το πύφερ, τομάτιατ τιδεν κελέπνε.

— Θα γλίσχυμε αδακα.

Σο γιάνατυν κιαν οπισ σο τυδαρ ο στρατιότις θλαστιματι χορέτας:

— Χαθέςτεν απαδακες!

Ετρόμακσεν ο Σερέζζκας — χα να λιγότε:

— Μανίτσα!

Ο Μίσσκας πυεστιρίζιατον.

— Τσύρατο, τσύρατο, καις κελέπμας. Μι θέις!

— Τα σσέριαμ αλο κι κρατυν.

— Μι καλατζεβς.

— Μίσσεγκα, ποδεδίζοσε, θα ρύζο.

Ο Μίσσκας τζιπ ερεθίστεν έφτισεν κε ίπεν:

— Ρύκσον, θα πάγο μοναχος . . .

Ετόλοσεν ο Σερέζζκας, αμαν ο στρατιότις ίδεν το κι φάλνατ.

— Πίος εν αδακα.

Επιάσαν.

— Κατίβα!

Τίδεν κι γίνετε.

Για κατίβα, για αρχίνα τα καλατζία. Ο Μίσσκας ερχί-
εσεν να καλατζεβ.

— Ατος είντροφε κρασνοαρμέετς, εν ασεμέτερον το
γορίον πάι μετεμεν.

— Κεσι πίοσ ίσε;

— Ασο Λοπατίνσκι ίμε, ασο Πουζουλοχσκι το ρεζτ, πάγο
σο Τασσκεντ να φέρο προμιν.

— Δίχσον τα τοκόμεντας!

— Πασσιπορτ;

— Ατόρα δίχνοσε ντάγγον εν το πασσιπόρτις.

Αλος ο στρατιότις τζαιζ αποπις.

— Κοβάλιατον σο Ορτ-τζεκα!

Εχπάεν τι Μίσσα ι καρδία:

— Ερύχσαμε σο τυζακ.

Ο Σερέζκας χα θα παγιλέφκετε. Επίασανατον ι στρα-
τιοτ ασο ρσέρνατ, εσίεν τομίνατ.

— Αφοριζμεν, μίχσιαντ! Μοναχόν τα όρόμια χαλάνε-
τεν . . .

Αρ αίκα όυλίας! Εχπάστανε σο Τασσκεντ για το προ-
μιν, κε ερύχσαν σο Ορτ-τζεκα. Σορτ-τζεκα αναθα δίχασιν
αλο τίδεν κεν. Εκσεν τορτ-τζεκα ο Μίσσκας ασι χορετς — κσάι
κεχόρφιζανατο. Κατ να βυριαζ τον στρατιότιν παράδες κες.
Αν θα κλες μάχσος — κι θα πιστέθνατον.

Κε το τρένον θαχπάσσκετε. Κλόσκουνταν απες ρι Μίσσα
σο κιφαλ διάφορα γνόμις — τίδεν να εβρικ κεπορι, ίδεν ποσ
ο Σερέζκας τσουνκρον, ερχίνεσεν τα πονιρίας.

— Ντέπαθες κε τσουνκροντς; Εθαρς ριν φιλακιν θα
πέρνεμας κε πάνε. Εκσετάζνε, αποπυ ίμες, — χιαφίνεμας.

Επεκι ίπεν τον στρατιότεν ρεφίλκα.

— Εμας αετς πρεπ ζατι. Ολεμον ταλέβομε οπ
πρεπ . . .

Ο στρατιότης λαλίαν κεβγαλ.

— Σίντροφε κρασνοαρμέετς κι γίνετε ναφίντςμας; Πινα
ζμεν ίμες.

— Πορπατ, πορπατ, άβριον πας.

Ο Μίςσκας ενόντςεν:

— Πος να κομπόνοματον;

Επίάσενατον ασο εσερ, κε πυςστιρίζιατον:

— Σίντροφε κρασνοαρμέετς, για τερ! χορέτες εκσέβε
απαν.

— Πυ εν.

— Τεχα, οπισ σο θαγον εκάτςεν.

Ετέρεσεν ο στρατιότης απαν σο θαγον, κατατίχιν διά
γινεκ στέκνε απαν σο στέβοσ!

— Εσταθέστεν αδαχα!

Ο Μίςσκας χαρεμένα ίπεν:

— Εστα, Σερέζζχα, εστα! Ας περιμένομε τον σίντρο
φον κρασνοαρμέίτςον — κερων κεςς να πολεμα κε μετεμας

Ετρεχσεν ο στρατιότης να διεσσ τι γινεκς, ολόγερατον
πςσιν κεν. Ορθοσεν ο Μίςσκας το τζυβαλ σιν ράσσανατ, πυ
εστιριζ τον Σεριόζζχαν:

— Μι κεις! δος το εσέρις!

Σιν αρχιν έτρεχαν απες σο σταθμον, ασα μαντρία τα
χτινι κες, σκοτία έτον, ερθκσαν σα κοπροθέκας, εχπάρακσαν
το ιπνιαζμένον το εσκιλιν. Ιλακσεν ο εσκίλον, εχπάρακσεν
τον Σερέζζχαν. Σιν βοτομασσίναν κεκα εγομόθαν αφκα σα
βαγόνια σόλεν το τελεφτέον. Εκάτςαν ολίγον, ερχύδεπσαν πα
ραχάτο. Εμιρίστεν τα εσέριατ ο Μίςσκας, έφτισεν.

— Κάπιος εσκίλος έσπασεν αδαχα. Εσι κεποβοροτίες;

— Εποβοροτίγα.

— Απάνιμ μι κρυς.

Επείγεισεν κε ετέρεσεν εκς μερέαν, κανις κι φένετε.

— Σερέζζκα, αύτο κεν — Εκλόσταν εαλ τιν ταρ-
ν μερέαν — εμπροστάτον ι μηχανι — σχα τοχα!

Απαν ειν μηχανιν ι χορετ με τι γινέκσατον εβγένε γά-
λια.

— Μι τζαίζετε.

Εκάτρεν ο Μίσεκας τον ειντρόφονατ, εκόντεσενατον ει ρά-
αν κταν.

— Σιγα!

— Κιαμ εσι;

— Μι καλατζεθε, έβγα.

— Λογον κι εκον, ο Μίσεκας — αρχιγος εν.

Εκζεβεν απαν ο Σερέζζκας — πυδεν να πατι κεπορι.
κάτρεν ζέναν τόπον — ζεεστον.

— Μίσεκα αδακα πέσεκος εν!

— Τζόρατο!

Αναχάπαρα, αετς εσείρικεσεν απαν εο κιφάλνατον, ετίνια-
εσεν κε αφκα εα ποδάριατον: Φ-φυ! φ-φυ! φυ-φυ-υ.

Επικλιαέρταν τι Σεριόζζκα τα μαλία.

— Μανίτσα!

Ειν αρχιν επένεν γάλια-γάλια επεικι όλον αγλίγορα, α-
λίγορα. Κατ μονκριζ απαν εα κιφάλιατον, βοα, τινιαζ, κε
εα τεινάκια όλον ρόζνε απάνατον. Ο αγέρας αετς φισα εα
ιατείατον! Τα μαλίατον ταραζ. Οι: αν τιχεν κε τιαβιρέφκετε
μασείνα, είλια παρτζάθεσ θα εφτάμασ: ίνας πα κι θα-
πομεν.

Ετέρεσεν ο Σερέζζκας ολίγον εμπροστα, θα τζιλτυρεθ εσε
ρόβονατ! Εμπροστάτον έρτε κατ θάμαν, με ταπσιματένια
αράνια, ατόρα θεφτάγιατς τειχλιμίδια.

— Ε-ζζζ! ε-ζζζ!

Τιδεν κι θάπομεν.

Επέγναν πολα κερον.

— Κεπόρναν να εγρίκαναν ι γι τρεσσ γιόκσαμ το τρένο.
Κε πυ τρες — κεπορου να ενούνατο: εμπροστα γιόκσαμ οπισ.
Αμον εμπροστα κε άμον οπισ. Ολεν ι γι γιουκλόσσικετε ζέναν
τόπον, κε το τρένον με ανθρωπε ζον αγέραν τρεσσ. Απανκε
σε γεφιρόπα τορμι αέρας εβόανεν αφκακε σα τιακίρια, κε
τορμία εφένυσαν ζέναν λεπτον με μάβρα αχαστα στόματα.
Τον πορνον ολίγον εγολαιλάεψαν.

Εκσαπλόθαν τα γιαζία, επέρασαν ασο γιαν τι πότικας.
χορετ απαν ε'άλογα, γινεκ, μορα, χορία.

Ο Μίσεκας νενκαζιένος εκιμάτον ει μιχανις το ποχο-
ρικ κεκα, όλεον νίχταν πολα ενενκάστεν. Ινας γαρι εβιζάλι-
ζεν το μορόνατς. Ενας χορέτες ανιχτα τα γιακάδεσατ, επι-
λίγυτον κε εκρέμιζεν φτίρας. Ι γινέκα ετζάιζεν το χορέτεν.

— Απάνιμ μι είρτσατα!

— Ερύκσεν έναν.

— Πύ;

— Αδακα.

— Φτιρέα εσσίλε!

— Μι θλαστιμας, εγο θα εβρίκατεν νιςσαλαεμέντσα εν
το ζεβρεν τοτίνατς κομένον εν, κε το κατσίνατς πα άσπρον
πιανκεσς . . .

Σο παιρ κιαν ι μιχανι ελίφτασεν το χότναθε. Ελάχ-
μακσεν, εστάθεν.

— Ερθαμε — ειθάρεσεν ο Σερέζζικας.

Ινας χορέτες ίπεν τον άλον τον χορέτεν:

— Ι μιχανι εποζέφτεν.

— Θαιπι κι θα πάι;

— Τα βίντιαθε εχαλάγαν.

Εκσέβεν ίνας φορεμένος μάβρον μαζυτομένον καμς, ερ-
χίνεσεν να κρύει σα τιακίρια κίαν με το τζιακούς. Εκσέβεν
νας κιαλο άνθρωπος. Εδίατινιάσεν ι μιγανι δύο φορές, κσαν ε-
κστάθεν. Ελάνκεπσαν ασα βαγόνια ι χορετ, γινεκ αγυρ. Ο
πυρνον χυλεν. Αγλίγορα ερχίνεσαν να κάθουνταν „οκςσικες“
εγιοκ μακρια ασιν μιχανιν.

Ο Σεριόζζκας πα ενόντζεσεν:

— Φένετε, ολ . . . επορον να παν οκςσικες.

Εκίνος πα εθέλνεν να επέγγεν «οκςσικες», αλα εφο-
γύτον να ελάνκεθεν, να μι απομεν οπισ, κε εσίρνενατο σα
πετσίατ.

— Μίσσα, πάμε εντάμαν!

— Εγο κι θέλο.

— Εγο άλο κεπορο

— Δάνκεπσον αγλίγορα:

Αντσακ εχαζιρλαέφτεν να λανκεθ, το πλίθος ετζάικσεν.

— Κάθκα, κάθκα, πάι κε στεκ!

Εραθόντζεσεν το τρέον, εγυρνέθεν, ι ςσιριχτέρα εδέ-
θεν πλαν.

Ο Σεριόζζκας έκλαπσεν.

— Οκςσικες θέλο να πάγο!

— Πέρμεσον ολίγον, μι κλες.

Με τέναν λεπτον ο Σερέζζκας επίασεν σα βρακόπατ.

— Άλο κεπορο!

— Ολίγον εστα, ολιγύτζικον! Ατόρα θα έρχυμες σο σταθ-
μον.

Κεθέλνεν ο Μίτσκας να εντροπιάγυτον για τον σίντρο-
φονατ, αλα τομάτια τι Σερέζζκα εγορδίλοσαν, ι χρατ
εκςσίεν.

— Ντέπαθες.

— Επέφιμε.

— Τσύρατο, τιδεν μι λες. Κάθκα αδακα:

Εκάτσειν ο Σερέζζκας ουμα ζιναν γινέκαν, ι γινέκα
πα λεί!

— Κάπυκες βρομα.

Ενας χορέτες πα τερι ολόγερα . .

— Κάπιος εποβροτίσειν ολίγον.

— Ντο ολίγον. Εσουνάντεπσειν ο κόζμος.

— Ελάφρινεν τι Σερέζζκα ι κιλία, κάθετε — και κι-
λαταριζ.

Ο Μίσεκας κυντάτον σο πλεδρον.

Τόλοςον.

9

Οταν το τρένον εσεβεν ανάμεσα ζα βαγόνια ζο σταθμον,
εφάνθαν κιφάλια κε εσερία, ποδάρια, άλογα, αραπάδες απαν
ζανιχτα τα βαγόνια, εστάθεν το τρένον μακρα αζο σταθμον.
Ι χορετ με τι γινέκζατυν αμαν εκατίβαν. Ελάνκεπζαν αφκα
ο Μίσεζα με το Σερέζζαν. Ο Μίσεζα ολίγον εκότσειζεν ζο
ζεβρεν το ποδαρ. Ο Σερέζζαζ όλος διόλυ επέμαθεν το πορ-
πάτεμαν. Εδιαβένεν ο νύζατ, εσιμποδίγυτον, επαρέρτονατον
ποζ κολιμπυν τα βαγόνια όποζ απαν ζο τρένον. Εκλόζκυτον
ο υρανον απαν κες.

Ο Μίσεζα εκοβάλνενατον αποπίζατ.

— Αιτε, αιτε!

— Πύ;

— Αδακα κι γινετε, ελέπνεμαζ . . .

Εφιγαν αζο φοβερον τον τόπον, έρθαν ζεναν έφκερον,
ζεναν ιπσιλον τυβαρ κεκα. Εζκοζειν ο Σερέζζαζ αποπεζ αζα
χορτάρια, έναν θίδαν, ποζα εχάρεν. Σο νύνατ εντόκεν ικοχιρ
ιδέα! γιαραεθ ζοσπιτ.

Αμαν ο Μίσεκας ίπειν.

— Ντο εζένκεζ ζιν τζιόπιαζ;

— Βίδαυ.

— Χάσονατο!

— Γιατι;

— Οπισκ θα εφτάνε.

Ο Σερέζζας ετζίλοσεν. Εγύεθεν ναφιν τιν βίδαυ κε κυζεβ
ασον Μίσιαν. Ντο νατζάλνικος εγέντον απάνιμ. — Σ'όλια ταράε-
τε. Δμαν και να μι ακύσατον. Εντόκαν ει Σερέζζια το νυν
όλια ντο επιριάντζενατον — ο Σερέζζας ασον θιμόνατ το
μιτίνατ πα εκνέστεν. Εςπινκσεν απες εις βύρανατ τι βίδαυ
κε νυνιζ.

— Ας κρούμε!

Ο Μίσεκας άλο πολα εθίμοσεν.

— Χάσονατο!

— Τεσον ντο δουλιάν εν, εγυέφσατο-μι;

Ο Μίσεκας κεγύεπσενατο. Μονάχον εκυσκανέφτεν ντο ο
Σερέζζας έθρεν καλον βίδαυ, κιατος, ο Μίσεκας, κίδενατο,
τζινκι όλεν για το πσομιν ενύνιζεν, κε τομάτιατ κα κέκλιθεν.

— Εμис ποσ ίπαμε;

— Ποσ;

— Ολια ασι μεσ κεκα να μιριάζομε.

— Ατο για τα πσομιν ίπαματο.

Ερύκσεν ο Μίσεκας εις ράσσιαν απαν κε πολα κερου,
ετέρνεν το γερανέον λιβ, ντο εκολίμπανεν σο κσένον κε μα-
κρινου υρανον. Σιν κιλίανατ απες ερχίνεσαν με τα θελόνια να
τσυμπίζνε, το στόμανατ εγομόθεν φτίζμαν. Εφτισεν. Εςπινκσεν
με τα όιο εσέριατ το κιφάλνατ, ερχίνεσεν να φορι τα τζα-
ρύσσιατ. Εφόρεσεν είτια ενύνιζεν — ετέρνεν τα λορία, τα
τσεριμένα κότηζια τι τζαρυσει, γάλια γάλια, ετίνιαζεν τα τό-
ζια ας ορτάριατ κιαν. Κριφα ετέρεσεν ει Σεριόζζκα τιν τζιό-
πιαν, όπυ απες εκίτον ντο επιριάντζενατον ι βίδα. Ετσαφσεν το
κιφάλνατ. Πιος κιαρσεβ τιν καλοτιχίαν. Ατος αντζακ απολεμα,
τρεσσ αδα κιακι, καθίζιατον απαν σα θαγόνια, κε τιν βίδαυ

έβρυν άλος. Εντόχεν ο Μίσσκας με τορτάρνατ απαν σο λιθαρ
κε ίπεν.

— Άσεν, φίλαχσον τι θίδα, εγο κιθέλατο . . .

Επυρτέκοσεν ο Σερέζζιας τα ρσίλιατ, ετζιάμκλιχσεν το-
μάτιατ. Ιρδρσεν ι βίδα σιν θύρανατ εθαρις κι εκολιέν εκιαπες.

Θα γίνετε καθγα, αν τιχεν κιαρχινα ο Μίσσκας με το
ζορ να πέριατο. Ντο νατζάλνικος εγέντον, πυ εμπροστατ τι-
δεν κεπορις ναφτας!

Ο Μίσσκας εζαροτέρεσενατον.

— Με ταικς σιντροφς έμπα σο δρόμον.

— Το πσομιν να τρος πρόθιμος ίσε, άμα για τι θίδα
πεσιν δις. Πίος εγυρτάρεπσεσε ασο Ορτ. τζεκα; Κε κσαν θα
ρύις, αν κι θα εβγένοσε αρκαν. Κιάλο πσομιν πα κι θα δι-
γοσε, κε θαφίνοσε κε πάγο μονάχος. Απόμενον με τι βίδα.

Τα ρσίλια τι Σερέζζια ετρομάζαν, ας εφκιάρνατ εσκατι-
νεπσαν τομάτιατ. Αδίνατα εχαλάρινεν τι μύστανατ έναν λε-
πτον κε κσαν δινατα έσπινκσενατο. Τι βίδα κι τζιζ, εφκιαρ
επίκενατο. Γιατι εν κοπαλ σο κιφάλνατ ο Μίσσκας; Γιατι
χορις ατον τιδεν κι γίνετε να εφτάι;

Εχπάσταν.

Εθέλεσεν ο Σερέζζιας να πάι σο γιάνατ, ο Μίσσκας
εγάτεπσενατον.

— Δέβα, με τεμέναν μέρσσεσε. Εσιρεν αν το μιτίνατ
ο Σερέζζιας, επίεν αποπίσατ. Ετέρεσεν απες σι βύρανατ τι
βίδα, έσπινκσενατο απαν σο γόνατονατ. Εγύεπσενατο. Να
μι δίγιατο πα κι γίνετε. Εκυβάλεσενατον ο Μίσσας σι χόρας
τα μέρια, θιμον κιαφίνιατον απες σι μέσεν, ανάμεσα σι κιαγίζος.

Ετιριανιένατο.

Ελιχσεν τιν θίδα με τι γλόσανατ δύο φορας κε ανα-
χάπαρα ίπεν.

— Μίσσκα, έλα σίρομε πιάνκον!

— Εγο κι θέλατο.

— Εσι εθαρικ εγύεβατο;

Ο Μίσεκας επέρην ανάξιμαν έφχολα.

— Εγρίκσεσατο ρουντα; Ολεν το ίδιον χορισ εμεν πυθεν να πας κεπορικ.

Απεφάρισαν να θάλνε διο πιάνκυσ ρι Μίσεκα τον καπέλον απες: έναν μακριν κσιλόπον κε έναν κοντον.

Τον Σερέζζικαν επέφιγεν.

— Εσι θα κομπόντουμε, αλέος ας εφτάματο.

— Ελα.

Εσκοξεν ο Μίσεκας έναν λιθαρόπον κε ίπεν.

— Θα τρυπόνο τα δύο μύστασιμ κιαν τιχεν κε περτς τιν μύσταν με το λιθαρ, ι βίδα εν τεςον. Κιαν τιχεν κε περτς τιν μύσταν χορικ λιθαρ ατότε ι βίδα εν τεμον.

Πολα κερων ενόνιζεν ο Σερέζζικας, πιον να περ. Εκάρφονεν τομάτιατ, εκλόςκυτον, επικεν κε κριφα προσεφχιν.

— Να δι ο θεος, να πέρατο!

— Αγλίγορα έπαρ!

— Το ζεθρεν.

— Ας λέγοσε θόκος ίσε: εγο πάντα απες ρο δεκξεν κρατόατο.

Εκξένκεν ο Σερέζζικας τι βίδαν να δι κε κιάλο πολα επίναξεν. Μετεκίνο αμον χορταζμένος έτον, κιατόρα όλον ι κιλίατ εφκερόθεν, κε το στόμανατ επίκριξεν.

Ο Μίσεκας εκυρυλέφτεν.

— Ντο καλον τίχιν έχο. Αμον ντο πάγο ροσιπιτ κατ θεφτάγο μεταγύτο τι βίδαν, για τον τιαμιρτζιν πυλόγατο εκατον ρύπλια.

Ο Σερέζζικας εριαστα έσικξεν το κιφάλνατ.

— Πολα αραιφς!

— Κε ντο εν; Ατο ριδερένεν εν, όπου θελτς γιαραεθ.

— Ελα ας ρίρομε κάθλιν ρα δύο κομάτια!

Επιριανιέν ο Σερέζζκας. Επέρασαν εκαν ίχον ατόμια,
ίπεν για να ισιχαζ!

— Πόλτσονατο εγο κσαν θα εθρίκο τζιγυνένεν . . .

10

Οπισ σο σταθμον εκάπνιζαν τα φριανκυτζαγύγια, εμίρι-
ζεν βραζμένον νερον, κρομιδέαν, καρτοφέν, κυσσυρέαν. Ατυ-
κα εμαέρεδαν, ατυκα πα επέγναν „οκσιικες“. Εγδιτι γινεκ
εκατίδασαν σα κιλίια απαν τα καμίσιατυν, καζπουριαρ κε άπλιτι,
επισιλιυσαν κε επίαναν τα φτίρας ασα εσίλια εμπάλια τι κα-
μισιατυν. Με τα νίσιιατυν ετσάκονατα, εθέκνατα απαν
σα κσαφτα τα κερπίτζια κε ετέρνατα, προς πρέσκυν κε κέ-
γυνταν.

Ι χορετ με ταποκοτσακιαμένα τα θρακίατυν έπλοσαν τα
τα κιφάλιατυν εάχτρεμένα τα λόματα, σιχνα έφτιζαν απαν
σα ματομένα νίσιιατυν. Εμπροστα εολυνυς με εκομένον αν
φισταν εκυράγυτον έναν κοριτε: εβασάντσενατεν ι διάρια, ετζί-
λονεν ασο πολα το ζορ. Να εκρίφκυτον πυθεν κερπόρνεν.

Αποφκακες ασα βαγόνια πα εδίοχναν.

Εμπροστα εον ανανκέον με δύο ποδαρόνας έστεκεν τρα-
νον ότζερετ, περισον παρα σο βραζμένον το νερον. Ολον το
λιθαδόπον οπισ σο σταθμον, όλια τα κανάβας τειραχομένα,
αποθροτιμένα, μυρταριζμένα, ατυπες σο πισλικ εγένταν σμον
παλαλι, εφτιρίαςαν, εκρέμσαν όλια.

Τα τρένα ερχίνεσαν να πάνε.

Τίχιν πίχαν εκάθυσαν απαν σα πόφερα, σα ετέβοτα.

Ι άτιχι ετολανέφκυσαν σο σταθμον, ολόγια εβδομάδες,
επαρालάλναν εον ίπνονατυν ολινίχτα, εβέρκιζαν ι μανάδες
απα: σα πιναζμένα τα μοράτυν.

Τα πιναζμένα μορα έδακαν τι μάνασατυν τα κσερα χορις
γάλαν τα κόλφια.

Εστάθην ολίγον ει χορας το φριάνκυτζαγουν κεκα ο Μίτσκας κε ο Σερέζζκας. Ερχίνεσεν ο Μίτσκας να ταράξ τα σαχτάρια με τέναν λεγνον θίτσαν. Γινέκα χαμπύρενα θυμόμενα εκόχσεν.

— Δέβα χαθ αναθεμάσε! Οθεν ζζύλικι ολ ερύκσαν αδα. Τακατ κεπέμνεμε.

Ο χορέτες τιλιμένος τι γόναν εξαροτέρεσεν το Μίτσκαν.

— Ντο θέλετε;

— Τιδεν κι θέλομε, τεμετερτς αραέβομε.

— Αδακες μι συμόνετεν:

Σο σταθμον ειν κεσσαν απες αφκα σο εχαμνιν εκίτον έναν ταταροπουλ με ζκλεπιάρκον κιφαλ, εκύζεεν απες σα λιθαρένια τα ιγρη τα τυβάρια.

— Οι, αλα! Οι αλα.

Σάλο τιν κεσσιαν κεκα, έπλοσεν τα εσέρια κε εκσαπλόθεν ανάσσεκελα ίνας χορέτες με σαρία αχτένιγα γένια. Σα γένιατ τα λερα κιαν ετσαντσαρέβαν τρανα αλατζάδας φτίρας, αμον μερμίκας ειν φολέανατυν. Το μάτια τι χορέτα ταλο ανίγυσαν τάλο εκλιδύσαν. Ετινιάγυτεν το ποδάρνατ με λιμένον τζαμυρλουκ, τάλο αλατάριγον. Σα μυστάκιατ, σα θρεγμένα σα ροθάνια κεκα εκάθυτον έναν τρανον πράσινον μίαν με γερανέον κι φαλόπον.

Ο Σερέζζκας ερότεσεν:

— Γιατι κίτε;

Ο Μίτσκας κιαπάντεσεν.

Εναν κοματ τζαμυρομένον πσομιν, ντο εκίτον σο γιαν τι χορέτε, επίκεν τα πεδία κεκάρφοςαν απαν τομάτιατυν. Εγρίκσεν ο Μίτσκας προς ο χορέτες αποθαν κε στεχ, ενόντσεν:

— Καλίον θα εν αν ακιν το κοματ να τζιαρπέβο. Ολόγερα κανις κεν, κανις κελέπμε, το ταταροπουλ κύπα κίτε. Κιαν τιχεν κε ελέπμε-πα — ντέφτανεμε. Το παραπαν πέρο εγο κε το ολίγον δίγο το Σερέζζκαν, εκίνος πα ζατι μικρος εν.

Επέρασεν ο Μίσσκας ασο τυβαρ σο τυβαρ, κριφα ετζίτι-
κσεν σο παραθιρ. Τα ποδάριατ ετέντοσαν ασιν νοστιμιάδαν τι
προτυ κλεψιματι, ο πρόσοποςατ κε τοτίατ έκσαπσα. Ερα-
έπσεν τον Σερέζζκαν με τομάτια ντο κέλεπαν, κιαγλίγορα
επυρστίρτσεν.

— Τέρεν τε ακες:

— Πό;

— Αχι, οπισ σιν πόρταν.

Εναν, δίο — εφταν!

Ο Σερέζζκας ασιν πόρταν κεκα ερότρεσεν!

— Μίσσκα ντο θα τερο;

— Αλο μι τερις — κι χριάσσκετε . . .

Σιν πλατφόρμαν έτρεκσαν ι χορετ αποπισ σο νατζάλνι-
κον τι σταθμου για τόνομαν τι θευ τι χριστυ επαρακάλνανα-
τον ναφίνιατς εμπροστα.

— Σίντροφε νατζάλνικε, πίσομας ατο το καλον.

— Περμέστεν, περμέστεν, εκσέρο αλα κεπορο!

Ετρεκσεν κι'ο Μίσσκας εντάμαν με τι χορετς. Εστάθαν
ι χορετ, εστάθεν κε ο Μίσσκας, σίτια εκράτνεν το εσερ τι
Σερέζζια, πυ τιδεν κεγρίκανεν. Ι χορετ εκατίβασαν τα εσαπ-
κασατυν, εκατίβασεν κι ο Μίσσκας το παλεν τι πατέραςατ τιν
εσαπκων, ετίρτεπσεν κε τον Σερέζζκαν.

— Κατίβασονατο.

Τιδεν κεκσέθεν, ι χορετ ερχίνεσαν να βλαστιμόνε. Ο
Μίσσκας πα ίπεν άμον τρανος:

— Βζιάτκων αραέθνε

Ιστερα ιδανε ίναν κιρίαν, σο κιφάλνατς ιδον ιδον χτένια.

Αγικ έσαν σιν Σαμάραν, ατυνος ο κίρτσατ έλεγενατς
φραντάλας. Εστεκεν ι κιρία απαν σο κατοθιρ, σο πράσινον το
βαγον, σα δάχτιλατς — δίο δάχτιλίδια μαλαματένια. Σέναν
τοτίνατς παρλαεβ εκυλαρικ, κε τα δόντιατς πα κιν άμον
τεμέτερα: Εκίνα πα μαλαματένια. Σογιαν κιαν ντο έστεκων

τα πεδία τερύνε τα δόντιας. Σίριατα μοσολοχ ι κιρία, το
μορα αρχινυν τιν καρβαν. Ρύζνε σένα σάλο απαν, άμον σιν-
πιαζμένα βροθάκας. Επεκι κσαν στέκνε σιν σιραν. Εσιρεν όλια
τα μοσολόχιας ι κιρία, έσιρεν έναν κερτεσόπον προμιν.

Απο καρδίας επέρην τον Μίεσαν:

— Ι λάλα, προμιν σιρ!

Εδιόρθοσεν το μερσοκ σιν ράσσανατ, ετάλεπσεν με τον
Σερέζζκαν.

— Εσι πα πιάσον, εγο πα θα πιάνο.

Ο Μίεσας ιπειλος κεν, άμαν κερεστελις εν. Τζιπ ομιαζ
τον θίονατ τον Νικιφορ πίοσ σα μύστας εντόνευ ασ ολτε κα-
λίον. Κατιβαζ έναν σοτιν — το κιφαλ τανθροπ αρχινα να βουα.

Ιδαν ι κιρία το πεδιν με τα τρανα τα τζαρύσσια, μά-
χους έσιρεν ολίγον τρανον κοματ. Τι Μίεσα τα ροθόνια εφύ-
σχοσαν. Εχόντεσεν με το δεκσσαν τομίνατ — εκίλτεσεν σο μίαν
δινοματς κε εκαθάλκεπσεν τον τρίτον. Επάτεσεν το κιφάλ-
νατ σα χόματα, επιάσεν σιν γόλανατ, λέςκεσι κι φοάτε.

Το μικρον πατσομένον το κοματόπον, τοζλαεμένον ερύ-
κσεν σον Μίεσαν.

Κεπρόφτασεν ακόμαν ο Μίεσας να περ σολυχ ι κιρία
έσιρεν έναν κοματ κιάλο.

Ο Μίεσας εταβρανόφτεν σο τάλεμαν.

— Σερεζζκα, τίλεπσον!

Αμαν ο πρεστανκς ο πεδας με τα ζαροτα τα ποδάρια
επίκεν διαβολσίγιαν ασολτε καλίον. Εσιμπόδτεσεν το Σερέζζκαν
— έρουκσεν εκίνος απαν σο μιτιν Εσκόθεν ο Σερέζζκας άλο
τιδεν κίδεν. Επεκσαμόθεν με τα διό σέρίατ να κρύι — κεπέ-
τιχεν. Κι ο ζαροπόδαρον έσιρεν σο γιαν έναν κορτεσόπον με
μακριν καμισ. Ετίζοσαν σι Μίεσα τιν ράσσιαν αλ ι διος εκύκσαν:

— Σσάχπορονατον, Βάνκα!

Εδιόρθοσεν ο Μίεσας το τζουβαλ σιν ράσσιανατ, έσχοσεν
αν τιν σσάπκανατ ντο ετσόποσεν τομάτιατ.

— Τε ντες!

— Κε ντό θα φογόμεσε;

Ατουχα ι κιρία έσιρεν έναν κοματ κιάλο.

Εκιν τιν στιγμιν πα ασο παραθιρ τι βαγονι κάπιος έσι-
ρεν εκς χαρτιν — τιλιγμένον, εθέλεσεν ο Μίσσεσ να εμιριά-
γυτον σε δύο κομάτια, αλα αγίκον θάμαν κεπόρνεν να εγίνυ-
τον. Ετάλεπεσεν σο χαρτιν.

— Ισος απες κατ να εςς.

Τρομαχτα επετίλτσεν το χαρτιν, απες σο χαρτιν κο-
τσοτσίγαρα.

— Φυ, μαισάδες να τρεγλιάτε!

Το πεγνιδ εκράτεσεν πολα κερων.

Κάποτε ο Μίσσεσ εκρέμιζεν δι νοματς, κάποτε πα τον
Μίσσεσαν εκατακίλιζαν δι νοματ.

Ερπακεσεν παραπαν ασ'ολτς, άλο τιδεν κι φογάτε.

Ισος ίνας κιάλο φραντάλα να εβρίετε. Λς σίρμας αν
κι πονίατα. Μονάχον σο Ταρσκεντ να ρυζ κε καν 15 φύντια
κοκια να φερ για να σπέρνε, κε όσον επορι παραπαν κοτέ-
ρια προμιν.

Τα ροβαρα κε ικοκιριακα ρκοπυς ετιαστιαλαέφταν έμορ-
φα, εχαρεντέριζανατον, κε ι ιδέα το θα ρπερ για ταλ τιν
άνικσιν εκςσάσθεν κε εζέστανεν τον Μίσσεσαν. Το ταπινον, κε
πιναζμένον κορμίνατ γενκαζμένον επόνεν ασα γλικα τα χα-
ρέτκα τα πυαλίας.

Ο Σερέζζκας τιδεν κεπόρεσεν ναρπαζ. Εναν κοματόπον
ετάλεπεσεν, κ'εκίνοπα έσιρεν κεπέρεν ασα ρσέριατ ο Βάνκας,
ο πρεστάνκς ο ζαροπόδαρον, κε ετσαράπεσεν τον πρόσοπονατ
με τα μακρέα ρσκιλένια νίςσιατ.

Εκατίβιν οπισ σο σταθμον. Ο Μίσσεσ εμέτρεσεν ντο
εσέρεπεσεν τα κομάτια κε ίπεν:

— Πέντε ιν! Τρία θα πέρο εγο, δύο εσι.

Εχώρτασεν ο Σερέζζκας τα κομάτια, το στόμανατ άλο
άσσεμα εκσεράθεν;

— Μίσσα, δόςμε ολίγον κιάλο. Εγώ τιδεν κεγρίκσα.

— Κανίτε ειν όραν. Πίνομε ολίγον πα νερον κε χίμες κα

— Ακιν, το θρουμυλόπον δόζμε.

— Πίον;

— Τεχα εκίνο απαν σο γόνατος ντο εν.

Ο Μίσσας πα κεχώρτασεν. Ιλιάεπσεν το κοματ ντο
έκλεπσεν ρσον χορέτεν, κε εκρέμασεν τα ρσίλια.

— Ολον δος κε δος! Κεσι πότε θα δις;

— Εγώ εδόκασε τι θίδαν.

— Εκίνο ερύκσεμε.

Ο Σεριόζζκας ετσύροσενατο.

Εκσένκεν ο Μίσσας ντο εκέρδισεν τι θίδαν κε έσειρενατο
αφκα ρα ποδάριατ.

— Να φάτο, αν κιθελτε να εφτας ριντροφίαν.

Ι δίος πα πολα κερν ετόλοςαν.

— Πόσα κομάτια χροστάμε;

— Τρία.

— Πρέματα λες;

— Κιαμ πόσον;

— Μέτρατα — εγρικάσατο. Σιν στραταν όνταν εκάτσα-
με να αναπάγομε εδέκασε — έναν. Σο σταθμον όπυ εκάτσα-
με — δύο. Ατόρα πα εδόκασε δύο — εγένταν τέσερα. Εγώ
άμον εσέναν χίμε, παραπαν κι λογαριάζο.

Ο Σερέζζκας έκλαπσεν.

— Τιντέριαμ τογραέφκυν.

Ολινίχτα επάτεσεν κε ι βρεσσι.

Εταραρσίαν ι χορετ, γινεκ, αγυρ, εσκόθαν τα βλαστιμίας.
Κάπιος ειν σκοτιαν εκύιζεν!

— Τζοπάνε επαρχα!

— Πυ εν ο τζοπάνον;

Αμον ζιριν εκοβαλέθαν σο σταθμον, εγομόθαν αφκακας σα βαγόνια. Μοναχον ίνας γινέκα επέμνεν σο γιαζιν, κε θιμομένα εβλαστίμανεν.

— Νικόλα, πυ διάβολον εσέβες!

Πολά κερν επορπάτναν ο Μίσσκας με τον Σερέζζ-
καν αποπεσ σα τζαμύρια, εσινποδίγυσαν σα τζιχύρια. Εργε-
πσαν σο σταθμον, να εκάθυσαν πυθεν τόπος κέτον. Εσύφρσαν
σο τυβαρ κιαν, σο χαριτορ εκυτζυρίασαν. Επόνεσεν τι Σερέζζ-
κα ι κιλία.

— Μίσσα θέλο να πάγο οκςικες.

— Κσαν οκςικες! Τρέκσον αηλίγορα οπισ σο τυβαρ.

— Πάμε εντάμαν.

Εφτισεν ο Μίσσκας, ασιν εντροπίνατ, εθίμοσεν.

— Ντάγνος ίσε, Σερέζζα! Εσι θελτε εμεν πα να
κυβαλις αποπίσις. Χοσς λιχύδια κιν αδακες — τα ποδάρις
κι θα τρον.

Εχαν δέκα φορας έτρεκσεν οκςικες ο Σερέζζας, εσπίχ-
κυτον, εκλεγεν κε κσαν έλεγεν!

— Μίσσα κατ τζιτζιανιζ αποπέσιμ!

— Εσι πα μι σπίχκεσε!

— Γιοκ τζάνουμ — τι κιφαλίαδες τρεσσ . . .

— Κσεροκύρτα.

— Τιντέριαμ ταπαν αφκα εκλόσταν.

Ο Μίσσκας, επιγαλέφτεν, τιριανιγμένα ίπεν!

— Εκίνο περαν, μονάχον ανάσπαλονατο, κίνικιν επίκεσε
ας' άσκαμον το νερον.

Ο Σερέζζας, κενόντσενατο.

Ετρόμαζεν, ελίφκυτον σον σίντροφονατ κιαν, για να
χυλίτε ολίγον, ετσύπονεν τομάτιατ.

— Επάγοσα!

Σο δικοτον το φος τι φιάναριον, εκρεμίουςαν χοντρα
βρεσσις σταλαγμίτιας, ετζάνκλικσαν απες σα κελια, ετυκτο-
λάεδαν απανκες σο ετέθος τι σταθμυ. Ετρεκσεν ένας άνθρω-
πος, απες σο χαριτορ, κε ρίτια ετίνιαζεν τα ποδάριατ επά-
τεσεν τι Σερέζζια το ποδαρ. Ο Σερέζζκας έκλαπσεν.

Ο Μίσσας εφόςικσεν ος τοτιάτ τι πατέρασατ το παλεν τι
εσαάπκαν, κε ετέρεσεν νενκαζμένα.

— Γιατι αναστενάις Σερέζζια;

— Επάγοσα . . . Το κιφάλιμ βρυλιζ.

Αρ ατο ετον λιφτον. Εσεβεν ο Μίσσας απίσεκες σο
καλαπαλυκ κε εκύκσεν!

— Σίντροφι, αφίστεν τάροστον το μορον, να χυλίτε
ολίγον!

Κανις κεπέντεσεν.

Ατότες, ο Μίσσας επίκεν διαβολοσίγιαν. Επίρεν τον
Σερέζζκαν ασο εσερ, κε κιάλο τζαιχτα εκύκσεν.

— Δόστε δρόμον!

— Πίος ιν;

— Σιν μάνανεμυν πάμε.

Ερθεν ρέναν κεσσαν κεκα, ρινοσ γινέκας το τζυβαλ απαν,
ι γινέκα ετζάικσεν:

— Πὸ εβγένετε; Εσιν έσταν λιφτι.

Χορις διαβολοσίγιαν τιθεν κεβγεν. Καμίαν ο Μίσσας αγί-
κον λαλίαν κίσεσεν — άμον ντο στεκ τραελία.

— Εσι θίτσαμ ασο Ποζυλ ίσε;

— Κατίβα ασο τζυβαλ απαν!

— Εμις απαν κι κρύγομε, μι φογάσε.

Σο γιάνατς πυ εκίτον ο χορέτες χορις να λαταριζ ίπεν!

— Σίρον τα μαλίατυν, κιατότες άλο κεφτάγνατο.

— Τιν μάνανεμυν εχάσαμε, ο πατέρασεμυν ασιν πίαν
επέθανεν.

Μίαν κιάλο ο χορέτες ίπεν χορις να ρκον το κιφάλνατ.

— Εγώ πα' ορφανός ήμε — χωρίς πατέρα πάγο.

Εχολέθεν ολίγον ο Μίτσκας σα τζυβάλια κεκα, ολίγον επέρανατον τομάτια. Αντσαχ θεκιμάτον, ο Σερέζζκας αναχά-
παρα εσπίχτεν κε ετζάικεσεν.

— Ο Κιργίζον!

Εκλαπσεν τι γινέκας το μορον, ι γινέκα θιμομέν-
τσα ήπεν!

— Μι τζαιγε, το μορομ θαχπαράις . . .

Ο Σερέζζκας μίαν κιάλο ετζάικεσεν:

— Κέετε.

Εγνέφσεν, οκσιχες εθέλνεν να πάι, επεκι γάλια ετσόν-
κροσεν, ζίτια ερύζνεν το κιφάλνατ απαν σα γόνατατ.

Ο Μίτσκας ασιν απελπισίανατ ετσύποσεν τομάτιατ.

Ενόνιζεσεν για το Τασσεκент ντο κίδεν, σο κιφάλνατ απεσ
εγυροκλόσκυσαν τα 15 φόντια κοκία, κε δύο τζυβάλια κομάτια
Με το έναν εκρεμάυτον σα πύφερα κιαν, έβγενεν απαν ει
βαγονι το στέβος, εκρίφκυτον απαν σα μιχανας, κε κανις ασι
στρατιότας κε νατζάλνικυς κεπόρνεσεν να πιάνατον. Εκιν έβ-
γεναν σο στέβος, ατος έφεβεσεν επεκι. Εκιν απαν σο τρένον
ατος — ασο τρένον. Αγετς έλεγαν για τατόναν:

— Αφοριζμένος κλέφτες εφάνθεν;

— Πίος;

— Έναν μορον ασο χορίον Ποζυλ ασο Δοπατινεκι
βόλοστ. Χορις πιλέτον κε πρόπυσκ, πάι. Κανις κεπορι να
πιάνιατον κε κοβαλίατον σο ορτ-τζεκα . . .

Σο γιάνατ ο Σερέζζκας ειτινιάγυτον, άμον κυταδόπον
ετσύνκροσεν, ζίτια επαραλάλνεσεν.

Ετέρνενατον ο Μίτσκας με λιθομένον πρόσοπον κε με τα
άγρια το ομάτιατ κε ενόνιζεσεν:

— Γιατι επέρνατον μετεμέναν; καλίον θα έτον μετα-
τον να μι επιάσκυμε κσάι κε ατόραπα να αφίντσατον κι
γίνετε. Εδόχαμε τέναν τάλο λόγον. Μονάχον ναφίνατον, θα

χάτε αδάχες. Αν θα πολεμο μετατον — σο Ταςκεντ με τα
ίμονα κι θα επορο να πάγο. Αχ! ντο παλαλος έμνε! κεπόρ-
να μονάχος να επέγνα. Θα εσερέβα όλια τα εκς κομάτια,
κιόλια τα εκς κομάτια θα έτρογατα μονάχος.

Εθάρινεν ι καρδιάτ ασο ζορλιν νύνιμαν, το τσιμίδνατ
άμον τιακιρ εκιλίγυτον. Εςσκισεν κε εκσεβεν ασον λαον ανάμεσα,
κερούκσεν εκς σιν πλατφόρμαν.

Αφκα σο θαγον ιδεν τον Βάνχαν με τα ζαροτα τα
ποδάρια, ασίναν επέρεν τα κερέτζια, κε έναν άλλο μωρον —
Πέτρο τόνομαναθε. Εκάθυσαν συμα σο τιακιρ — ζέναν κσερον
τόπον. Αμον εκιμύσαν κε άμον ενύνιζαν.

Εγνόρτσεν τον Βάνχαν, τον πσεζνον τον αντίπαλονατ
κε ίπενατον!

— Ελα μετεμας!

— Κε ντο καλον έςσετεν;

— Χυλίσε ολίγον.

Εκάτςεν ο Μίςσκας συμα σο τιακιρ, ιστόρτσεν για τον
Σερέζζκαν, για τι Σερέζζκα τιν κίνισιν, κε πως εσιμφόνεσαν
τέναν τάλο να μι αφίνε.

Ο Σερέζζκας ο ίδιον, κεγρικα να πολεμα, κε ο Μίςσκας
αρτυκ περ όλεν το βάρος απάνατ. Πολα κεν, πέντε κομάτια
ετοπλάεπσεν, κιαν εθέλνεν όλια θα επέρνεν.

Ο Βάνκας εξαροτέρεςεν.

— Σιν δίναμις κιβιανέφκχεσε;

— Κε ντο να κιβιανέφκυμε! φάσον χόρτασμε σι δις
άπαν πάγο!

— Ελεπς εκι τα κυρφιάσατ! Φάσον κεμεν εγο πα πάγο!

Ο Πέτιας ερότεσεν, ζίτια εκαλοτέρνεν τον Μίςσκαν με
τομάτιατ, ντο εβγάλναν τσίας!

— Σεμέτερον τον Γιάςσκαν απαν πας;

— Πόσα χρονον εν;

— Δεκατρία.

— Ντο άνθρωπος ίσε, Επορι κανις ρον τρανον απαν
πα να πάι.

Επιράεν ο Πέτκας! ο ις τι δις κι φογάτε

Εσάχποσεν τον Μίσσκαν ρο μάγλον κιαν, χορις να
επερίμενενατο ο Μίσσκας. Ο Μίσσκας ίσακσεν το τζυβάλνατ.

— Γιατι κρυς;

— Κιαμ εσι γιατι κρυς;

— Τέρεν ρσαχπόνοσε έναν κε κιλίεσε.

Ο Βάνκας εντόκενατον λάχταν.

— Μέρχεσε απάνιμ!

Ο Πέτκας ετίμασεν τα μύσταςατ.

— Ντόσατον Βάνκα για να κροφλις τοπσεζνα τα
χομάτια.

Τα τρία πεδία εγαντζαλαέρταν τέναν ράλο απαν· αφκα
ρο βαγον πολα κερων εχοπανίουςαν με γυτυρεμένον καχίαν.
Τα νίςσια τι Βάνκα κσιμιτα ετσαράπσαν κεμάτοσαν όλεν το
μιτιν τι Μίσσα. Ο Μίσσκας πα αφκα κεπέμενε· εμυστίασενα-
τον ρο κιφαλ αετς, πυ ο Βάνκας άμον πεντικος ετζίβι-
κσεν . . .

12

Σο μεσιμερ έρθεν τρένον, άμαν χορετίον τρένον κέτον,
τα βαγόνια έμορφα έσαν. Ι χορετ να εκάθουςαν κεπόρεςαν.
Επίασαν το Βάνκαν κε τον Πέτκαν κε τρία χορίτσια επέρα-
νατς κε επίγαν ρο ορτ τζεκα.

— Χορις πιλέτια ιν;

Τον Μίσσαν εβοίθεσεν ι τίχιατ. Επέγγεν κέρχυντον
ολόγερα ρο τρένον με τα κόκινα πσιλα τιακίρια, εκσέθεν
απαν ρο ρκαλοπατ κε ίσος πα να επέγγεν αλα ερχίνεσεν να
νυνιζ τέναν κε τάλο κιατο εκλέντζενατον.

— Εκρέμπσα τον ρίντροφομ, εκρέμσατον. Τον άροστον
το ρίντροφομ εκρέμσα.

Εκιλίγαν τι τρένου τα τιαχίρια κε εντάμαν με τατο
επιροκλόςκυτον σο μιαλόνατ απες ειλόγιςι. — Εχρέματον,
εχρέματον!

Ελάνκεπσεν αφκα ασιν σάλαν ο Μίσσκας, ολίγον επέμ-
νεν να έκλεεν ασιν τιριανίανατ.

— Κε ντέθελνα κε εδέσκυμ μετατον;

Εδέθεν πλαν το τρένον με τα κόκινα τιαχίρια κε επέμ-
νεν μόνον ι αροθιμίαθε.

Εκίτον ο Σερέζζας σον ίλεν αφκα, όπος σο σταθμον
σιν πόχαν, επικινόλιςσεν τα σσίλιατ, με το γεραλαεμένον τιν
γλόσανατ. Τομάτιατ εσέβάν απες, το μιτίνατ εκσιμιτόθεν.
Εκάτσεν σο γιάνατ ο Μίσσκας κε ελάικσεν το κιφάλνατ. Εικεν-
κεν αποπες ασο τζαπυτόπον έναν κυκυτς άλλας, κε εσένκενατο
σο στόμανατ. Εστίποσεν τον πρόσσοπονατ κε έφτισεν. Τυλοτα
ερχίνεσεν να πορπατι σο γιαν τι βαγονίον. Εκσένκεν το
καπέλονατ, εστάθεν αφκα σο παραθιρ τι βαγονι, επίγεν παρα-
κάτο. Εμάζεπσεν καρτοφι λέπια, ντο έσιραν απες σα τζαμύ-
ρια, κε γιαβάσσια·γιαβάσσια κε σπιχτα ελάικσεν τα τζιανχιά-
δεσατ. Ασαλ το βαγον έρθεν μιροδιά πορτζι με το κρέας.
Μίαν κιάλο εκατίθασεν ο Μίσσκας το παλεν τι κιρύατ τον καπέλον.

— Θίτζα κατ όος-με για το άροστον το μορον.

— Για τίναν;

— Για τον άροστον.

— Δέθα χαθ προτυ να εβγάλο τομάτιας. Εμαθετιατο
κε κάθεα έναν λεπτον έρσσεζνε!

Οχλάεπσεν ο Μίσσκας, τιθεν κίπεν. Επέρασεν κε το
τελεφτέον το βαγον, εκάτσεν απαν σο παρλαχ σο λεγνον
το ρελς.

Ο κίρτζατ, πάντα έλεγεν!

— Ασεμας πάντα αχπάνε, — άμαν τεμετερ όνταν πσα-
λαφύνε — πάντα το γιοκ ακήγνε. Εσπινκεσεν ο Μίσσκας με
τα δύο σσερόπατ το κιφάλνατ, ι καρδιάτ εγέντονε άμον λιθαρ.

— Εμεις να προσφόμε πα κανις κι τζίζμας.

Κατατίχιν έρθεν γαρσσίατ ίνας πολιτιανέσα με άσπρον μαντιλ σο κιφάλνατς — σεστρίτσα . . . σα σερίατς εκράτνεν ολόγεν κοματ μάθρον προμιν. Για ατε τι κιφαλίατς εγρίκειν ότι ο Μίσας εσσ τρανον λίπιν, ίτε τι Μίσσα τομάτια εδόκα- νατο σο σερ.

— Πυ πας πεδόπον;

Άμον δροσερον αέρας εντόκεν ζον πρόσονατ το χαιδε- φτικον ι λαλία τι πολιτιανέσας. Ετέρεσεν τον πρόσονατς — κι γελα, τομάτιατς μόνον πέζνε. Ο Μίσας, πολα κενύντσει: όλια ίπενατεν άμον ομολογίαν. Ιπενατεν προς με τον ζίντρο- φονατ επίκανε τον λόγον έναν να πάγνε εντάμαν σο Τασσ- κεντ κε σο δρόμον να μι κρεμιζ ίνας τον άλον. Ιστορτζενα- τεναν προς ο ζίντροφοσατ ολίγον ερόστεισεν κε προς προμιν κανις κι διάτς. Μόνος αν έτον προπολυ θα επέγνεν κιάλο μακρα — άμαν τον ζίντροφονατ πονι: θα χάτε αν απομεν μονάχος, τιδεν ασον κόζμον κιχερ. Άσο εγενέθεν κιαν πυδεν κειπίεν, κε τα ρένα πα φογάτε.

— Ντο έπαθεν;

— Άς ασκεμον το νερον επίκενατον κίνισι, κε άμον πσίχος πα πιάνιαιον.

— Για δίκσοματον.

Ερθαν σπισ ζιν πύτχαν όπου εκίτον ο Σερέζζας.

— Αχατοχας, τέρενατον ίπεν ο Μίσσκας.

Ετέρεσεν ι πολιτιανέσα τι Σερέζζχα τιν κιλίαν, κε λεί :

— Πίχον κεςς — τίφον εσσ. Κε ίσος πα να μι βαστα.

— Ντο να εφτάγατον ατόρα;

Ενόντσειν ολίγον ι πολιτιανέσα, κε ίπεν:

— Το βαγόνεμυν γομάτον άροστι ιν, αμα κατ θαφτά- γο θα πέρομε κι ατον απες. Πέροματον κε πάμε ος ταλ το σταθμον κε βάλοματον σο νοσοκομίον, θελτς;

Κεχάρεν ο Μίτσκας — ότι το Σερέζζαν θα βάλνε σο νοσοκομίων. Απο πα εφχαρίστεσενατον. Αλα το περισον αχα γιατοπίον ρερέτε: ρον κόζμον απαν εβρίυν κε καλι ανθρωπ, ελαμεν με μιας απάνατυν κι ρύς. Ι καρδιάτ ισίχασεν κε ι πίνα πα ρομάτιατ κι φένετε. Δες κε ρομίαν εγομόθεν ι κιλίατ. Ετσάκοςεν ι πολιτιανέσα ένα κοματ πρσριν, ο Μίτσκας ολίγον κιάλο θα έκλεσεν ασιν χαράνατ.

— Πολα εφχαριστο θιίτσαμ:

Κε απέσατ νυνιζ.

— Πυν κε να εκάθιζεν κεμέναν σο βαγον.

Θάμαν ταα λες κε μάιζα έτον ι πολιτιανέσα. Με μιας εγρίχσεν για τόπιον νυνιζ ο Μίτσκας.

— Ατόρα πυ θα πας;

Ετέρεσενατεν ο Μίτσκας απες ρομάτιατς κε ίπεν:

— Θιίτσα κάτσον κεμεν ρέναν κεςσαν κεκα, καναν κι λέγατο.

Σον κόζμον απαν εβρίυνταν κε καλι ανθρωπ.

Ερθεν το κείφνατ κε τιν πίνανατ πα ενέσπαλεν. Κάθετε ο Μίτσκας σο ιγιονομικον το βαγον κε ο ίδιον πα κι πιστέβιατο. Σον ίπνονατ ελέπιατο γιόκσαμ ρα κσίπνιατ.

Ελάιστεν το βαγον. Χτιπυν τα τιαχίρια, λες κε κατ καιτεν εφτάγνε κε ο Μίτσκας ριν κεςσαν απες χαμογελα απανάμεσα σο τάλεμαν πυ ερόκσεν. Τα εκέπσιζατ ταράυνταν, δελιάυνταν.

— Ατζαπαν πύεν ατόρα ο Βάνκας ο ζαροπόδαρον; κε πυ επέμναν ταπσίματα;

Ενεβζίαν μεμιας όλια τάπσίματα, μονάχον τα τιαχίρια αφκα ασο βαγον έλεγαν:

— Τυκ τυκ! Τυ-τυκ!

Επεκι τα τιαχίρια πα επιδέθαν το χτίπιμαν. Ερόκσεν ρον ίπνον.

Ο Μίσσκας ερέχτεν το νοσοκομίον! πογιατιγμένον κε πολα παράθρα ες. Κίτε απες ο Σερέζζκας, καλύτεριζ, ποτίζνατον γιατρικα, δίγνατον παρασσόκια — θα σχύτε κε το εσέρνατ πα θα γίνετε καλα. Κε άμον το κλόσσεκετε ο Μίσσκας οπισ ασο Τασσκεντ ογραεβ κε περ κιατον. Κε αν τιχεν κε πάγνε καλα τα δουλίας, το πσομιν πα θα μιριαζ μετατον, κι θα αδικίζιατον. Ο καθένας επορι ναροστεν, ατος κεςς το καταγιατ.

Τιν νοσίλχαν με τον Σερέζζαν εθέκανατο σιν πόρταν τι θαγονι κεκα. Ι νοσίλτζικι έφιγαν. Πολα κερων κανις κέβ-γενεν. Σέναν δέντρον απαν έκραχσεν ι κορόνα.

— Αυτό τι κορόνας το κράξιμον κσαι κι πεγενέφυ-
ματο. Γιαμ θα τιχένμε κανέναν καχον. Ερθεν σο νύνατ ο
Σερέζζκας, έκλαπσεν.

— Πυ θέλνε να πέρνεμε κε πάγνε;

— Νοσοκομίον εν αύτο, μι φογάσε.

— Εσι πυ ίσε;

— Αδακα, μετεσεν ίμε:

Εκάτσεν ο Μίσσκας σιν πόρταν τι θαγονι κεκα σο γιαν τι Σερέζζκα, κερχίνεσεν να ιστοριζ. Ετζάτεπσεν ίναν πολα καλέσαν γινέκαν, τι δίσατον πα πονι. Εδόκεμε πσομιν. Εγο — ίπεν, τον Σερέζζκαν χωρις άλο θα λαρόνατον. Εγο — λεί έχο αγίκον γιατρικον. Κε ο Μίσσκας μοναχος όλον το ίδιον κι θα πάι, θα γιριζ απισσκες σιν αγοραν. Οπισ ασο σταθμον εν αγορα, όπος σο Ποζουλυκ, κε επορις να αγοραίσό τι θελτε. Μονάχον εσι Σερέζζκα μι θιμοντε, ντο ετάβικσαμε σον δρό-μον, αγίκα πα τιχένε.

Εθίμοσεν ντο εκέρδισεν το βιντ.

— Εσι εθαρικ εγο με τα σιστα επίρα το βίντις; ντο θα εφτάγατο! Εγο μάχσους επίραζασε! . .

Ασο ζεστον κε θαθιν τι τζιόπιανατ εκσένχεν το θιντ
κτεσένχενατο σο εσερ τι Σερέζζκα.

— Να, κρίπσονατο.

Κιονταν ενίγαν τι νοσοκομίυ τα πόρτας, εκέβεν απες ο
Σερέζζκας, μίαν για πάντα. Επόνεσεν ι καρδιά τι Μίςσκα κε
επιριανιέν ντο επέμνεν μοναχος.

Εστάθεν εσμα σο τραπεζ όπου ίνας ασπρο φορεμέντσα
γινέκα κατ έγγραφεν κε νενκαζμένα ιστόριζεν:

— Χορετίμές ασο Λοπατίνσκι τιν περιφέριαν.

Μιχαιλ Τοτονοφ εν τεμον τόνομαν κε τατουυ—Σεργεί
Ιβάνοβιτς.

— Το επίθετονατ προς εν;

Ο Μίςσκας ενέσπαλεν τι Σερέζζκα το επίθετον. Ατόρα,
σιν γλόσαμ απαν εκίτον: εθέλεσεν να δι το προσονίδνατ, άμα
ι γινέκα εξίτανεν το καθεαφτω τσπίθετονατ.

— Γράπςτιατον εεμον το επίθετον: Μιχαιλ Τοτονοφ,
ασο Λοπατίνσκι τιν περιφέριαν.

— Γράμαν εκσερτς;

— Ελπεται!

— Ιπόγραπσον.

Επεκόμπσεν με το στίθοςατ ο Μίςσκας απαν σο τραπεζ
κε εκρέμασεν τα εσίλιατ.

Πολα κερων κέγραπςεν κε επεσινίθισεν το εσέρνατ.

Εκσέβεν ασο νοσοκομίον κε τερι σο κατουθιρ κεκα κίτε
ι βίδα.

— Οχ, ενέσπαλενατο ο Σερέζζκας.

Ετέρεσεν σο παραθιρ κανις κι φένετς. Ετσαντςάρεπςεν
σαλ το παραθιρ — κάπιος εφοδέριζενατον με το δάχτυλονατ.
Εγυροκλόσκυτον άμον εσαπςύζκον εσκιλόπον ο Μίςσκας ολόγερα
σο νοσοκομίον κε κσαν έρθεν κε στάθεν σιν πόρταν κεκα.

— Πος να δίγατον τι θίδαν.

Εκσένκαν έναν άνθρωπον ει νοσίλκαν απαν, εθάρσεν ο Σερέζκας εν. Αμα γιοκ' ειν νοσίλκαν απαν εκίτον ένας απο-
θαμέντσα γινέκα, κε τα ποδάριατς πα τσάτσαλα. Εβάρινεν ι
καρδίατ — δίναμιν κεςς. Επίναςεν, κε το ζίντροφονατ πα
πονι.

— Γιατι ενέσπαλεν τι θίδαγ;

14

Ολόγεν ιμέραν ο Μίςκας ελάσκυτον απισσκες ειν αγο-
ραν ανάμεσα ζαλιςσθεριτζίδατς, έκυεν, πόσον πσαλαφυν για
έναν φισταν, πόσον για τιν κόφταν, πόσον εςς το πσομιν,
αν με τα χρίματα θα αγοράζιατο. Ο ίδιον πα εθέλνεν να
εβγαλ ασο μεσσοκ απετς τι καλομάνασατ το φισταν για να
πυλίατο. Ολόγερα ι χορετ εκαλάτζεβαν:

— Ι κηργίζ ασο Ορενπυργ κηκι μερέαν πολα ακριβα
αγοράζνε τα διάφορα πράματα. Εκι πρεπ να πέροματα κε πάμε.

Ενόντςεν ο Μίςκας:

— Ολίγον κιάλο ασ εφτάγο ιπομονιν.

Εδοκίμασεν να πσαλαφα ελειμοσίμιν, αλα αδα ι γινεκ
πολα θιμομεν έσαν. Δέσατς:

— Θίίτσαμ! — κητερόνεσε.

Αρχινασ να παρακαλις:

Ας εν για το χριστον! — Εκιν λαίζνε τα ζσέριατυν.
Κε ένας πα εθέλεσεν να κρύι το Μίςκαν απαν σο κηφαλ.
Φένετς εγνόρτςενατον ότι ατοτς έκλεπςεν ασον χορέτεν το
κοματ. Επάτςεσεν κητζάικςεν αετς πυ όλεν το πλόζςιατ νακύγιατο:

— Τέρεμε καλα, κλέφτε ντεγεντς! Πολα κηρον κηαν
εγνόρτςαζε — γηροκλόζςκεζε ολόγεραμ.

Εφόςικςεν σο κηφάλνατ το παλεν τι κηρύατ το καπέλον
— κε έφιγεν ασιν κηβγαν. Αν πάγνε δίγνε χαπαρ σο Ορτ-
τζεκα θα βάλνεσε απετς έναν δύο εβδομάδατς. Κηκεκα πολα
κι θα κηλατζέβνε με τεμεν. Θα πσαλαφύνε πάσπορτ — κηετς.

θα πελαφύνε πρόπουςκ, πρόπουςκ πα κεις. Καλίον μακρα α-
σαίκα τα θυλίας . . .

Αντζακ όνταν εβράδινεν, εντόκεν σο νόνατ ο Σερέζζκας.
Εθαρς κι κάπιος ετσίμτσενατον σιν καρδίαν.

— Γιατι κιπας να ελέπσατον; Χοςς λόγον εδόκες;
Εθέλεσεν να τρεσσ, άμαν ι χορετ εφοβέρτσενατον:

— Ετιμάετε για το Τασσκεντ τρένον. Με τα κάμποσον
κερον θαχπάσσεκετε.

Μεμιας τι Μίσζκα το κιφαλ εμιριάεν σα δύο μέρια· το
έναν τιμπσον σιρ τον Μίσζκαν σον Σερέζζκαν κε ταλ τιμπσον
φοθερίζιατον!

— Μι πας, θαργιγς.

Το πρότον τιμπσον κσαν πυεστιρίζιατον σοτίνατ κεκα!

— Πος κεντρέπεσε! τον σίντροφος κι θα κρεμίς σε
άγνωστα μέρια! Ο ίδιον εδόκες λόγον κι ατόρα ο ίδιον κι
θελτς.

Πολα μακρα πα εν! Αποχερετίεσατον για τελεφτέαν
φοραν κεπεκι κσαν πας. Κ'έκίνος πα θα εν ίσιχος όνταν
θα εκσέριατο, κι θα περιμέντσε . . .

Ταλ τιμπσον πα ισιχάζιατον.

— Για ταύτο τιν φοραν εσι σιμφονίαν κεπίκες. Τι κάκυ
γιοκλόσσεκεσε, κι θα προφταντς σο τρένον. Θαπομεντς, θα
κάθεσε νίχταν κιμέραν, κε σατο τον κερν επορις κάμποσα θέρ-
εσια να περαντς. Μιαερ μάχσος εφτάσατο κε κι πονίσατον;
Χοςς μάχσος κεφτάσατο! . .

Πολα κερν ετιριανίυτον ο Μίσζκας.

Επίεν σο σταθμον. Ετέρεσεν μίαν σο νοσοχομίον μερέαν
κε μίαν τα θαγόνια.

— Πάγο γιόκσαμ γιοκ;

Τα θαγόνια έστεκαν σον τόπονату. Ι σινίδισι τι Μίσζκα
ενίκεσεν τα εσυφιάδεςατ — εκύντεσενατον εμπροστα. Εβαλεν
σα ποδάριατ όλεν τιν δύναμιν ντο ίσσεν κε έτρεκεσεν ος τιν

πόρταν τι νοσοκομίου. Αμον ντο εδρέθεν εκεκα εστάθεν, λες
κε γιλτυρυμ ερὺκσεν απάνατ. Σα τρία παράθιρα όλος διόλου
σκοτία έτον, σέναν τσαρχμπυλιζ αδίνατον φος. Εκύντεσεν τιν
πόρταν — κλιδομένον έτον. Εσένκεν το κιφάλνατ σο παρά-
θιρον όπου επίανεν το φος: κάπιος έσιρενατον ασο χαμια.

— Πυ εμπεντς; Το παράθιρον θελτς να τσακοντς;
Εκλόστεν ο Μίσσκας — Εμπροστατ-στεκ ένας άνθρωπος
με το φορχαλ.

— Το Σερέζζκαν αραέβο.

— Τίναν Σερέζζκαν;

— Τεμέτερον, ασο Λοπατίνσκι.

— Κανένας Σερέζζκας αδακες κεν, δέβα λαθ!

— Χα θάμαν! Οσίμερον έβαλαματον σο νοσοκομίου, κε
οσίμερον λέγνεσε κεν.

Το τρένον εσσίρικσεν.

— Το τρένον!

Ετρεκσεν ασο νοσοκομίου ο Μίσσκας, τα ποδάριατ σο
χόμαν κι πατυν. Ετρεκσεν σο σταθμον — τιθεν κεπορι να
εγρικα. Ινας αδα τρεσσ, άλος ακι, κάπι τζάι πίνε. Ερότεσεν
ίναν χορέτεν, εκίνος ελάικσεν τα σσέριατ.

— Εγο τιθεν κικσέρο, ο ίδιον εγέντον τέσερα ιμέρες
περμένο. . . εσι πυ πας;

— Σο Τασσκεντ θέλο να πάγο.

— Για το Τασσκεντ προπολυ έφιγεν το τρένον.

— Εφιεν;

— Θα έφιεν.

Κυρσίμια έκοπσαν τα σσέρια κε τα ποδάρια τι Μίσσκα.
Εκλόστεν σαλ το μερέαν, εντόκεν σέναν γινέκαν απαν
— έναν βέτρον θραζμένον νερον εκράτνεν . . . Ελαίστεν το
βέτρον κε εχάσσεπεν τα δάχτυλατς με το νερον. Εκρέμσεν το
βέτρον κ'ερχίγεσεν το τζάιμαν:

— Κρατέστιατον!

Ο Μίσσκας τρεσσ με το τζυβαλ ειν ράσσανατ, αποπίσατ
εσκόθεν έναν βάινασιν, εσφιζ εστιάτ κες.

— Εκλεπσεν, έκλεπσεν, πιάστιατον!

Εκοπσαν τι Μίσσκα τον δρόμον

— Αναθεμάσε, εσκιλ κυταβ!

— Ισιχα, μι κρύτιατο!

— Φόνακσον τι μιλίτσιαν!

— Αχα είντροφε μιλιτσιονερ, αρ αύτος εν . .

— Τι γινέκας το μεσσοκ έκλεπσεν.

— Ταγυτεφτέστεν!

Για ι γι γιροκλόσσεκετε, γιάχοτ ι ανθρωπ λανκέβνε ίνας
σον άλλον απαν.

Οχι.

Ι γι κι γιροκλόσσεκετε, κε ι ανθρωπ πα κι λανκέβνε:

Τομάτια τι Μίσσκα εσχοτίνεπσαν, το κινάλατ γιροκλό-
σσεκετε. Στεχ απες ει μέσεν, κε επιάστεν ι γλόσατ. Κατ θελ
να λεί κε ι γλόσατ κι κλόσσεκετε. Εδιάκρισαν τομάτιατ κέναν
δάκρεν εκιλίεν εο μάγλονατ απαν — Πίος θα ελεπ το διά-
κρενιατ εσάικον ταραμονιν απες; Ολ ελέπνε τι Μίσσκα το
τζυβαλ. Ι λίπι τι Μίσσκα ερεθιζ αλο πολα τι χορέτας, πυ
επυαλέφταν να κάθονταν με τα ιμέρας εο σταθμον κε να
περιμένε.

— Αίκα κυτάβια κσίλον θέλνε!

Επιάσσενατον ο μιλιτσιονέρον ασο μανικ.

— Πάμε!

— Αρ ατόρα χαμένος ίμε.

Αλο δεν κι νυιζ ο Μίσσκας.

— Θα πολασεστυρέβνεμε ατόρα.

Πάι ατος εο φανερον τιν κρισιν — όλια τα ταμάριατ
χορέβνε. Εδιμέθεν τον αποθαμένον τον πατέρανατ, τον θίονατ

το Νικανορ, ο οποίος έτον ασολτς καλιον ειν στανίτσαν — έβρα-
σεν ι καρδιάτ ασο πολα τον θιμόνατ σον Σερέζζκαν.

— Γιατατον κε μόνον ατόρα θα ιποφέρο. Ελαμεν εϊορτ-
τζεκα κέτον ατόσον φοβερον όπος εθάρνεν — αρ αμον ντο
έτον σο ισπολκόμνατυν.

Στεκ έναν τρανον τραπεζ, σο τραπεζ κεκα κάθετε όλον
ο τρανον με πετζένεν πιντζακ, σα μέσατ τακεμένον ρεβόλ-
βερων, σον καπέλονατ απαν πολςσεβίικον άστρεν. Τσαφιζ
το πυγιόχνατ με τέναν το δάχτιλονατ, τερι το Μίςσκαν γιά-
νια γιάνια.

— Ντο εν;

— Σίντροφε Δυνάεφ επίασαμε αβύτο το μορον — εκσι-
γιζ ο μιλιτςιονέρον.

— Χορις πιλέτον εν;

— Πίος εκσερ! Τζυβαλ κατ έκλεπσεν, φένετε.

— Ελα κιάλο συμα.

Εκςιέν τι Μίςσκά ι χρα — εκρέμσεν τα σζέριατ.

Το ζεβρεν το σζέρνατ ασον φόβονατ τρομαζ, άντζακ
κρατίετε σα ποδάριατ, τα γόνατατ τεντελίζνε. Ερτιατον το
ταβαν τι κάμαρις τι ορτ-τζεκας, κατιβεν σο κιφάλνατ, λανκυνί-
ετε σα ταλγάδες απανκες.

Κε ο εϊντροφον Δυνάεφ μάχσυς τιδεν κι λέατον, κε κια-
γλιγορι. Μονάχον με τα μισοσπαλιζμένα τομάτιατ τερι μίαν
απαν σο χαρτιν κεπεκι κλόσσεκετε σον Μίςσκαν μερέαν!

— Το όνομας ποσ εν;

Εσκόθαν τα μαλία τι Μίςσκα. Το κιφάλνατ κε το μιτί-
νατ πα ερχίνεσεν να κσαφτ' κι προφταν πιλε να ειρ αν το
μιτίνατ.

— Πόσα χρονον ίσε;

— Εντεκα — σα δόδεκα απες ίμε.

— Αφεριμ! τσιγάρον πιντς;

— Οχι.

— Μι κρίφρατο, Μιχαιλ Τοτόνοβ, ειμις όλια εκσέρομε...
Ιδεν ο Μίσσκας το χαμόγελον σομάτια τι τραυο κε ενόντσειν;

— Πσέματα λεί, τιδεν κικσερ, αφυ γελα. . .

Ο τρανον κσαν γελα.

— Γιατι έκλεφτες το τζυβαλ;

Ισίχασεν τι Μίσκα ι καρδία, κσαν ενόντσειν:

— Ας κομπόνατον ολίγον· ίσος να πιστέβμε.

Ερχίνεσεν να ιστοριζ: προπολυ επιμάγυσαν με τον κίρ-
νατ να πάγνε σο Τασσκεντ, εγόρασαν τα πιλέτια, έβγαλαν
κε πρόποσυ, αλα σιν στραταν επέθανεν ο κίρτσατ. Επρεπεν
να επέρνεν το πιλέτον με το πάσσορτ, αλα κσάι κεδέβεν
σο νόνατ κε αετς πα επέρασεν δίο σταθμυς χωρις πιλέτον.
Κεπεκι ερύκσεν απάνατ κε έναν άλλο πεδιν ασο χορίονατυν:
έπαρ κεμεν μετεσεν, έπαρμε — μοναχος φογάτε να πάι.
Τελεφτέα ερόστεσεν κέλα ατο το πεδιν. Οτιναν θελτς ερότα
— σο νοσοκομίον κίτε. Ετρεκσεν ο Μίσσκας να ελέπιατον,
σατο τιν στιγμιν εσσίρικσεν το τρένον. Ο Μίσσκας πα εχπα-
ράεν, εκλόστεν, έτρεκσεν, έτρεκσεν κε εντόκεν απαν σιν γινέ-
καν. Τιδεν κέλεπεν. Εδελιάεν με το ποδάρνατ σο θέτρον —
ι γινέκα ερχίνεσεν να τζαιζ. Εκσανατο ι χορετ, εθάρεσαν
κλέφτες εν. Ατο το τζυβαλ τατυνου εν. Ατυ απες σο τζυβαλ
ακόμαν έναν-κιάλο τζυβαλ εν, κε σεκίνο το τζυβαλόπον απες
εν τιλιγμένον έναν μαστραπαν, άλας για τιν στραταν εκαν
δίο κυχύτσια, κε τι καλομάνασατ το φισταν. Ατος καμίαν
κλεψσίον κεπίκεν.

Ελίσαν το μεσσοκ — σοστα: μαστραπα, άλας, φισταν.

Ετέρεσεν ο σίντροφον Δυνάεφ τον Μίσσκαν, μίαν κιάλο
ετσάφσεν κσαν το πυγιόκνατ.

— Μιαερ κικσερτς προς χωρις πιλέτον κι γίνετε να κά-
θεσε σο τρένον;

— Βέβσα, εκσέρο, άμα ντο να εφτας; πιναζμένος ίμε...

— Στο Τασσκεντ ντο θελτε να εφτας;

— Θέλο ολίγον να δουλέβο.

— Ντο δουλίαν επορις νεφτας;

— Οτι έρτε ριάστια. Ισος κάτινος κιαμπριάδες να παστρέβο ίτε αποπισ σο κοταν να πάγο . . .

Ελάικσεν το κιφάλνιτ ο Δυνάεφς, όλον ο τρανον, κε εχαμογέλασεν.

— Εκσερτε ντο εν Μιχαιλ Τοτόνοβ: έκσιπνον πεδιν ίσε: Κατα κε το νόμον πρεπ να τιμορίεσε, για να γίνεσε κιάλο εφκίνιτος. Αβριον θα κιβαλις κσίλα με τι γινεκε πυ κέχνε πιλέτια. Δουλεβς ολίγον — πας παρακάτο. Χορις χρίματα κι γίνετε να κάθεσε σο τρένον.

Ο Μίσσκας επερίμενεν χιρότερον τιμορίαν. Εκσέβεν ασο ορτ-τζεκα με τον μιλιτσιονέρον, κε ίπεν!

— Τιν δουλίαν εγο κι φογύμε. Σόπιον δουλίαν θελτε βάλεμε — θα εφτάγατο . . .

16

Κε ντο μακριν εν ι ιμέρα! Το τέλοσαθε κέρτε. Σιν αρχιν ο ίλεν εσκότον αποκαθενκίαν, επεκι εκλόστεν απανκεκα, αλα σο θράδον ακόμαν πολα θελ. Κε τα κιβερνιτικα τα κσίλα ολόγεν ρασσιν στέκνε — πότε θα κιβαλίσατα απο έναν έναν κοντιλιδ; έσπινκεν ο Μίσσκας το χορέτκον τιν ράσσανατ — μεμιας απο τρία εκοβάλνεν. Τομάτιατ ασο σπίνκσιμον εκλόσκυσαν ταπαν αφκα, ετεντέλιζαν τα ποδάριατ απεσ σα πλατέατα τζαρόσσια. Εθάρνεν θα κυρφίζνατον για το καλον το δούλεμαν, αλα ι γινεκε εβλαστίμανατον.

— Εσι πεδιν ατόσον πολα μι σπίχκεστε! αύτο το σπίτις κεν.

— Κε ντο εν;

— Τα δίναμις φίλακσον.

Ασόλον πρώτα ερύκxεν έναν κοριτς με εγδιτα κε τσαραπιγμένα ποδάρια, εδέβεν ο νύκxης κε ετάρακxεν ι καρδί-
ατς. Ειτέρεxεν ολόγερα με τα πιδεβαζμένα τομάτιατς, εκ-
xσιέν ι χρατς. Επίαxεν τα εγδιτα κε τα τσαραπιμένα τα πο-
δάριατς — τιδεν να εγρικα κεπορι. Αμον γινεκ ιν ολόγερατς
κε άμον κιν! Εφόςικxεν τομίνατς σο χόμαν κερχίνεxεν να
βιζαν το δάχιλονατς.

— Ντο έπαθες Νάστενκα, εσύμοxεν ο θάνατος.

— Τακατ κεπέμνεμε.

Εθέκεν ο θάνατεν το κιφαλ τι Νάστινκας απαν σο ρι-
μιδένεν το κοντιλιδ, κε εκύρακxεν τα ποδάριατς ος τιν τζιαν-
κιάνατς. Να ενύxαν ολ κε εφάζναν κατ το κορτσόπον ντο
πειχομαxει αxιν πίναν, ίxος να έρχυτον ολίγον ρον εαφτόνα-
θε—άμαν πxομιν πυδεν κεν. Αxερον το πxομιν να κοφτς κε
δίσατεν — τζίγxατο: εμ εxι εxεν εφτας ζεμίαν κε εκίνεν πα
ντο θα δισ το πxομιν πυδεν κι κρύι.

— Ολον το ίδιον, ι ζοι αγίκον εν.

Επιριανίγαν ι γινεκ, επεχι ιxίχασαν
Καθαίνας ενύνιζεν για τον εαφτόνατ.

— Θα επορο να πάγο ος ιο τέλος;

Κύτζιρα έστεχαν ολόγερατς καχι, πιναζμεν, ι Νάστια πα
απεx ρι μέxεν εκίτον ιxιχα, εφχαριστιμέντςα, με τα εγδιτα κε
τσεριμένα τα ποδάριατς.

Το βράδον όνταν έφερανατεν σο σταθμον, ο Μίxσκας επέγ-
νεν αποπίxατς βαρέα βαρέα. Εφoσίεν ροτίατ τι πατέραxατ το
παλεν ο καπέλος, πονυν τα ρερίατ ασο χαμλάεμαν.

Ατόρα ατος μικρος κεν, ελεπ ντο γίνετε ολόγερατ.
Θα έρτε κερoς θαροστεν κιατος χοριx να περιμένιατο —
πίoς θα θαιθάτον; Πρεπ ο ίδιον να βαxτίετε, κατ πρεπ να
γυνιζ κε εβρικ. Αλέoς — θάνατοx.

Αλα όποx κιαν ενύνιζεν ο Μίxσκας — τα δουλίαx άxεxεμα
επέγναν. Εδοκίμαxεν απιxικεx ρα βαγόνια να πxαλαφα, τι-
δεν κι δίγνατόν.

Λέες τερόνατον άγρια, λες κε ρι κατ αρόστιαν ες.
Μεταίκον λαλίαν διόχνατον, λες κεςι ασεγενέθεν κιαν
μισυν το Μίςσκαν. Κάπιος έκςσεν το τρυκιλ ίσα απαν ρο κι-
φάλνατ.

Πολα εθίμοσεν ο Μίςσκας.

— Ελεπες τι πυρζζόις ταφοριζμεντς! Πρεπ να βάλ
κανις τι κόκινυς να ρινεμπέναντς.

Επέραςεν ολίγον, κσαν εκλόστεν.

— Ιςος κατ κερετςόπον έσιραν εκς με το νερον εν-
τάμαν.

Εκάτςεν κόντςιρα ριν ρκοτίαν, ερχίνεσεν με τα δάχτυλατ
να ιλικεθ, αφκα ρα ποδάριατ λιθαρόπον έτον. Κατ κιάλο εν-
τόκεν ρα ρςέριατ, ατο έτον — μορι μυρταροσίγια. Εςπόνκςεν
τα δάχτυλατ ρα γόνατατ ο Μίςσκας κε ασο πολα τάρνατ
ετςάμοσεν τομάτιατ.

Τέριατς πος κοροιδέδνεμε! Ενόντςεν, ενόντςεν κε κσαν
ερχίνεσεν ταράεμαν. Εν όκαν ρα ρςέριατ οπςαρι αχνίδια, εφι-
ςεσενατα με τα ρςίλιατ, εςπόνκςενατα ρο καμίςνατ κιαν.

— Γιαμ κατ παβάνο; αφκα ρα ποδάριαμ εκίςαν.

Το ρτόμανατ τι κιφαλιάθες ενίεν κε τα τςιανκιάδεσατ
επέραν όρόμον ασο πολα τιν ανιπομονιςίαν.

— Φα, ασοπςαρ τιδεν κι παθαντς.

Επίκεν γρυτς-γρυτς ταχνίδια ανάμεσα ρα δόντιατ, εγο-
μόθεν φτιζμαν το ρτόμανατ.

— Ολον το ίδιον, πυ θα πας κε ντο ναφτας.

Ι Νάςτενκα εκίτον ρο ρταθμον αφκα, ρι ρκαμέικαν.

Εκίνος ο χορέτες πα αραιτς εκίτον εκι ρο ρταθμον κε
εκίνο το ταταροπυλ με το γλυπιζμένον το κιφαλ — πολα
λαος εν, τίναν να θοιθας κε τίναν ναφιντς. Κλέγνε, φτιζνε,

ιδρίζνε, γονκίζνε. Καθένας ες το τιάρνατ, τον καθέναν τι-
ριανίζ ι λίπιατ.

Αμον ντο ίδεν ατα εσέβεν κε ςι Μίςσκα το καρδόπον
αίκον τιριανία, εγέντον άμον να επέγνεν εκίτον ςο γιαν τι Νάσ-
τενκας ασο πολα τιν τιριανίανατ. Αλα ο Μίςσκας αετς να
εφτάι κι γίνετε.

Σο Ταςσκεντ εχπάστεν κε πρεπ να ρυζ εκι. Καλίον
κιάλο μακρα ναποθαν παρα αδακα, αδα ςον τόπον. Νευζζέλι
κι θα επορι να βαστα; Βαστα. Ιντιαν εφτάι-εφτάι, τι νίχταν
θεβγαλ. Κε άβριον το προι θα πυλι τι καλομάνοσατ το φισ-
ταν. Θα δίγνατον εκαν πέντε φυντον καλοπσεμένον πσομιν,
κανίτιατον έπει κερον. Μεμιας κι θα τρώιατο. Θα τσακον εκαν
ιμπσον φυντ κε τρώι κε τάλο θα κριφτ. Πέντε φυντια-δέκα
ιμπσα φύντια, δέκα ιμέρες. Σα δέκα ιμέρες επορι να πάι ςο Ταςσ
κεντ κε να κλόσσεκετε οπις, αν τα ιρένα κι θα στέκνε πολα.

Πολα έμορφα εστρόθην τι Μίςσκα τα ικοχιριακα τα
πλάνυς. Ολίγον ελάφρινεν ι καρδιάτ.

Σέναν κεςσιαν κεκα ι χορετ έλεξαν για το Ταςσκεντ
κε ονόμαζαν κατ Σαμαρκαντ. Ατο πα πολιτίαν εν, μόνον
κιάλο μακρα εν ασο Ταςσκεντ, εκαν τετρακόσσια βέρσια. Εςσί-
τοσεν τοτιάτ ο Μίςσκας, εφυκρέθεν. Το πσομιν, λένε πολα
εφτενον εν ςο Σαμαρκαντ, κιάλο εφτενον εν παρα ςο Ταςσ-
κεντ. Κε απες ςο Ταςσκεντ τα τιμας όλον κρυν απαν κε
καναν κιαφίνε ναβγαλ ασιν πολιτίαν κοκιν — πέρνατο ασα
εσέριατ. Αν πάι κανις ςι εαρτς ασο Σαμαρκαντ εκι μέρεαν —
εκι πατιχαδαν εν το πσομιν.

Σα παλεα τα τσανκία δίγνε έος τέσερα πύτια κοκιν, ςα
κενύρια — εκς. Αχόμαν με ςινχόριςιν — για τι γαριδίον το
φισταν πα δίγνε εναμπες δύο πύτια. Διότι ατυκες Ασία εν,
φάμπρικας κιν κε ο λαος εσινίθεσεν να περ ασόλια τα πράματα.

Ζι ο εαρτς παραδύγματος χάριν, εςς τέσερα γινεκε.
Απέναν φισταν — τέσερα φιστάνια, κε το τζάι πα ασα χαλ-

κοπούλια πίνατο, ελέπνε έμορφον σαμοβαρ — δόδεκα πύτια δίγνε. Εσένκαν τι Μίσκα το κιφαλ σέναν σάλο τι πσομι τ' ομιλίας — πάι να σπαν. Εσύφροσεν το νικοίρκον ι καρδιάτ. Αμαν εντόκεν σο νύνατ ντο ες το φισταν:

— Κι θα πυλόατο. Θα επορο να εφτάγο ιπομονιν. Ενάμς-δίο πύτια-μασχαρίαν κεν. Μεμιας επορις όλον τιν ιχοκίριας να διορθοντς. Αν έρτε κε καλι χρονία σα γενίματα περτε τριάντα πύτια. Πόσα τζυβάλια επορις να γομοντς! Εμας πα κανίτε κε τάλογον πα απομένε, αν τιχεν κιαγοράζομε. Σομάτιατ εμπροστα εφάνθεν προς κιματιζ τεφταζμένον το κοκιν, έκλιξεν το στόμανατ ασο θερμον τον σέραν τι Λοπατιν.

Ο Μίσκασ νυνιζ κε έρτιατον εν καθεαφτυ ιχοκιρτε, κε ομιλα με τι Λοπατίσκι τι χορετς.

— Ντόλες Μίσκα, κερς να θερίζομε;

— Αβριον θαρχινο.

Αχα κε ι μάνατ με το καγαν κε ο αδελφόςατ ο Γιάσκασ με το καγαν. Ο Φέτκας χορις καγαν αρχυδεβ-μικρος εν..

Χορις άλο πρεπ να εφτάγο ιπομονιν. Το φισταν άδακς κι γίνετє να πυλίσατο. Αν τιχεν κε το τρένον πάι αργος, επορο ολόγερα σα θαγόνια να γιρέβο. Ι ανθρωπ λογισ τι λογισιν, αν κάπυ θα διέχνεμε, ίσος κάπυ να βοιθον.

Πολα κερον εκιαζινέφκυτον ο Μίσκασ απανπες σιν πλατφόρμαν τι σταθμυ, ενένκασανατον τα ιχοκιριακα σκοπους. Τα ποδάριατ εταγιάνεπσαν. Ενεγκάστεν. Εκάτςεν σομα σέναν θαγον ολίγον ναναπάγετε, αετς πα εκιμέθεν όπος επεχύμπςεν σο τιαχιρ το θαγονι κιαν. Πολα δινατα εκύντςενατον το πιναζμένον τεργατικον ι ιμέρα, ενανύρτςενατον το χορέτκον ι χαρα, άλο τιδεσ κίδεν σόρομανατ.

Το προι ελάνκεπςεν κ' εκόθεν άμον σσασσιρεμένος, ι ράσσατ άμον ελάφρινεν. Ετάλεπςεν οπις σιν ράσσανατ τζυβαλ κεν. Ιλιάεπςεν με τα σσέριατ αφκακς, πυδεν κεν το τζυβαλ.

— Αλι εμεν.

Εξέβεν αφκα σο βαγον-κεν. Ετρεκξεν εμπροστα-κεν.
Ετρεκξεν τριλι σα βαγόνια-πυθεν κεν.

— Ε θεεμ!

Τα ιδρόματα ρσιπυρ-ρσιπυρ τρέχνε ασο κατσίνιατ, το
καμίνιατ κυρετ νερον. Ι καρδίατ εγέντον πέτράν, άλο κι κρύι.
Τα ποδάριατ άλο κεκράτεσαν κε επεκλερόθαν. —

Εκάτξεν ο Μίξκας σο πασλιν το ρελς απαν, λιπιρα
έκλαπξεν.

Ετζιόκεπξεν το τρανον τανθροπινον ι λίπι ρον μικρον
τον Μίξκαν, έσπινκξεν κε έγλιξενατον. Ερύκξεν απαν ρον
πρόσωπον ανάμεσα σα ρσπάλια, έκλοξεν τα τζαρύξιατ, ντο
έχαν τσεριμένα κότζια, κε εξέβεν άμον αρνιν αφκα σο κοφτε-
ρον το μαξερ. Τζυθαλ μόνον κέτον ντο έκλεπξαν με το φισ-
ταν — το τελεφτέον τιν χαράνατ έκλεπξαν, το ιστερνον τιν
ελπίδαν έκλεπξαν.

18

Εκλαπξεν ο Μίξκας έναν οραν, έκλαπξεν δίο, τιθεν κε-
βξεν. Κατ πρεπ να εφτάι. Εκλαπξεν τιμπξον τι λίπινατ,
επέρεν το δρόμον απισκξες ασα ρέλξια, οπισ σο σταθμον. Α-
παδα σα μέρια πρεπ να φέβο. Επίγξεν εκαν διακόξξια ράξνας,
εντόκεν σο νόνατ ο Σερέζξκας: Πρεπ ναποχερετίξατον. Ιξος
άλο να μιελέπομε τέναν τάλο. Ιξος να εβρίετε καλος άνθροπος
— να πονίμε. Κε αν τιχεν κε κεβρίετε — έρθεν το τέλοσιμ.
Ολίγον κιάλο Ιξος να υποφέρο κε αν τιχι υς το θράδον κανις
τιθεν κι διάτον — αρτυκ ντο θα γίνετε αλο κικξερ. Θα κρε-
μίετε χωρις άλο . . . Ασο πολα τιν λίπινατ θα ρυξ κιάλο
κι θα ρκούτε. Κάπιος αν ελέπιατον, μάχξυς θα γιριξ εκι μερέαν
το κικάλνατ. Πολι άμον ατον κίνταν αδακξες άμον λιάξσα,
ας προσφον . . .

Εσι ιλεμ, άλο μι φοτάις, με τατο κι θα χαρεντερίξμε....

Κε εσι, χαμπάνα, τι κάκυ φονάις σιν εκλίσιαν . Τρανου
λίπιν — εν τανθροπ ο πόνον.

Ει κε να ίσσειν ολίγον προμιν! . . .

Σο νοσοκομίον εζαροτέρεςαν τον Μίσσκαν.

— Ντο θελτς;

— Ο Σερέζζκας αδα εν, άροστος κίτε;

— Αβριον έλα, οσίμερον κι γίνετε.

— Εγο για ολίγον στιγμιν.

— Επέθανεν, κεν αδα.

— Πος, επέθανεν;

— Δέβα, δέβα κικερτς προς αποθάνε; έθαψανατον κε
ετελίωσε το ζίτιμαν.

— Ντ'άτιχον ιμέραν έτον οσίμερον: εκάτσειν ο Μίσ-
κας απαν σα σκάλας εμπροστα σο νοσοκομίον, επλόθειν αφκα
σο δέντρον.

Άσσεμα επίγαν οσίμερον τα δουλίαις: το φισταν επέτακειν
κε προμιν πα κανις κιδιάτον. Αύτα τα κορόνας πα ντο εκσέρ-
νε κε κράζνε; Αχα κε έναν μυμυλ σίρχετε απαν σιν γιν.
Πρεπ να πιάνο κε τρόγατο, Χοσσ τι Λοπατίνσκι ι χορετ έ
τρογαν τα κάτας κε τα ρσκιλία κε αύτο το μυμυλ ντο εν....
Αχα κίνας σπυργίτες επέτακειν. Οσον κε να εν ακόμανιν κε
σπυργίτια! . . Υχο . . . Ει κε να έτον ο Γιάσσκασεμυν με
το τυφεκ κε ετζιάκεθεν έναν απάναθε . . .

Τον Μίσσκαν έρθενατον άμον τεα ο θάνατον επεχεμα-
λίεν απάνατ κεκα κε ι ανάζμιατ μιριζ αλικον τσαβταρί προ-
μιν. Απόθειν έρτε ι μιροδία τι προμί; . . Σχον αν το τσοβ,
το τσοβ πα μιριζ προμέαν. Μιρίσσκετιατο — κε σχον κε σί-
ριατο . . Αχπαν έναν χορταρόπον — μάσάτο. Κε κσαν το-
μάτιατ γομύνταν, τσαμύνταν ασιν τιριανισιάνατ. Εξόμοσεν ο
θάνατον.

Αμαν όσον κε να εν καλι ανθρωπ πα εθρίουνταν. Κσερος,
κσερος έστεκεν απάνατ κεκα ο θάνατον. Εμέτρανεν τα ιστερ-

να τα όρας κε τα λεπτα τι Μίσσκα τι ζοις. Υζζε εντόκεν σα ρσίλιατ κες με τα κρία τα δάχτιλατ, εθέκενατον εν ρά- ρσιανατ απαν.

Για ιστερνον φοραν τέρεν το μακρινον τι κσενιτίας τον υ- ρανον — τέρεν αροθιμιαζμένος να μι πας. Με τα κσέπσιςις τακζίδεπσον ανάμεσα σο Τασσκεντ κε σο Λοπάτιν. Αχπασον ασιν καρδίας τα χορέτκα τα κσκοπυς. Ο θάνατον λες κε με το ταχόναντ επάτεσεν εν ακοιν τι Μίσσκα, κε επυςστόριζεν ρστίνατ:

— Γιατι κλες; όλεν το ίδιον, κανις να τζίγσε κεν. Ε- κινσ την ρσιγμιν επέρασεν ο ρίντροφον Δυνάεβ ασο Ορτ- τζεκα, ίδεν τεγνόριμον το πεδόπον, εστάθεν.

— Α! Μιχαιλ Τοτόνοβ, γιατι λάσσκεσε αδακες;

— Δίναμι κεπέμνεμε.

— Ντέπαθες;

— Ολος διόλυ επεκλερόθα.

— Ο, ο! Ασσκεμα εφτας.

Τερι ο Μίσσκας το ρίντροφον Δυνάεβ — καλος άνθρωπος φένετιατον, κε ι ρμιλίατ πα χαιδεφτικον εν. Ιμπορι να τζί- ζιατον, αν ιστορίζιατον όλια τα τιριανίαςατ. Αχα εςς κε κρα- ρνοαρμέικον άστρον, άμον τατινέτερον τον Ιβαν — τον κομυ- νίστον.

— Σίντροφε Δυνάεφ, κεβρίετε έναν μικρον κοματόπον;

— Ντο θαφτάσατο;

— Πολα επίναςα, φογόμε θαροστένο.

Ο Δυνάεβ χαμογελα.

— Γιατι φογάσε;

— Ι μάναμ ρσσιπιτ επέμνεν, πος άλο κι θα κλόσκυμε, κε εκίνε θα χάτε με τα μορα τα πεδία. Σάσσκεμον περι- ρσταςιν εκρεμίγα . . κράτμε ρσερ.

Ετςάφσεν με τέναν το δάχτιλονατ ο Δυνάεβς τα πυγιό- χατ, κε εχαμογέλασεν.

— Ντο να γίνετε. Θα κρατούμεσε σεσε, αφυ εν αεσε.
Ελα αποπίσιμ γάλια-γάλια.

Ορομαν ελεπ γιόκσαμ έκσιπνα εβρίετε! Ερθεν σο ορτ-
τζεκα. Ο Δυνάεβς λεί τον ιποταχτιχόνατ:

— Σίντροφε Σιμακοβ, αύτο το πεδιν πρεπ να φάζοματο
κε καθίζοματο σο τρένον. Ας περαν εκαν τέσερα σταθμυς.

Οχι, όρομαν κεν.

Εδέκαν το Μίσεκαν κσερα κομάτια πσομι, εθέκαν εμ-
προστατ κε έναν χαλκοπολόπον ζύπαν κε τερύνατον κε
γελυν.

— Φα Μιχαιλ Τοτόνοβ, μι φογάσε! Αν θα ίσε παλι-
καρ, πυδεν κιχάσε. Εσι σο κόμαν κίσε;

Ασιν χαράνατ ο Μίσεκας το χυλιαρ να κρατι κεπορι.

— Γιατζείκαν έχομε σεμέτερα.

— Πας καμίαν σιν γιατζείκαν;

— Ονταν έχο άδιον κερυν, πάγο. Ο Ιθάντσεμυν πα
κομμυνίστος εν, εκίνος πα.

Τσαφιζ ο Δυνάεβς με τέναν το δάχτιλονατ τα πυγιώ-
κιατ, τερι το Μίσεκαν.

— Καλος χορέτες ίσε, Μιχαιλ Τοτόνοβ. Λίσενατο
ος το τέλος . .

Ερύκεν ο Μίσεκας πιναζμένος απαν σο ζεστον το φα-
ιν. — Ολον το κορμίνατ ίρδουεν, αναπνοιν δίεκολα επορι κε
περ: επαρέφαγεν. Ι ζύπα ίλιζεν ασοτίατ κι ασο μιτίνατ.

— Ε ατόρα πως, θα επορις κε πας;

— Νε.

— Σίντροφε Σιμακοβ, δος τόνομαμ κε κάτσενατον. Πο-
λα κι παι θα φεβ το τρένον για το Τασεκεντ.

— Χα θάμαν ανδροπ!

Μίαν καθίζνεσε σιν φιλακιν, κεπεκι ι ίδι σο τρένον πα
καθίζνεσε. Ι λίπι τι Μίσεκα-μι εβοίθεσεν αδακα, γιόκσαμ με
τα σεστα εβρίυνταν κε αιχ καλι ανδροπ . .

Ενίκησεν ο σίντροφον Σιμακοβ τα πόρτας τι θαγονι, με
μιας έχαν δέκα νοματ χορετ — έρθαν απάνατ.

Νατζάλνικος εν, κεπορυν τιδεν να λέγνατον. Ιντιαν θελ εφτάι.

— Καθίστεν αύτο το πεδόπον μετεσας.

— Πυδεν κεν τόπος, σίντροφε! εφχαρίστος

Ο Σιμακοβ πα μάχους λει:

— Αετς κι γίνετε σίντροφι, εμεν πα εδιάτακσαν να
καθίζατο — ο νατζάλνικον επρόστακσεν. Ι χορετ εδέκαν δρόμον.

Τερυν το Μίσσκαν ασόλια τα μερόθες, κσαμόνατον με
τομάτιατον.

— Ντο άνθρωπος εν κιατος τίναν εκάτσαν με τατυνυς,
— ελεπες εκι τιν τιμιν ντεφτάγνατον;

19

Εχπάσταν τι νίχταν.

Δινατα εσσίριζεν το παραβοζ σα παίρια κιαν, αλα απαν-
κεκα σο παιρ ονταν επέγνεν εκατίθενεν άμον γιλτυρυμ, εθα-
ρις κι θα εκρεμίυτον σον κρεμον. Τα θαγόνια εκυνύσαν πολα,
εθαρικ κι θα έδγεναν ασα ρασσία. Ερύζναν ασα τυθάρια τα
πζυβάλια ντο έσαν κρεμαζμένα, εντόναν ζέναν ζάλο τα ζα-
ντόκια. Τα ζιδερένια παραθιρόφιλα σα δύο παραθίρα έρχουσαν
απαν κε κάπου-κάπου ενίγυσαν κε εφίναν να φένυνταν τάστρια
σο μάβρον τον υρανον. Αμον άλογα ετολανέφκυσαν ι χορετ
σιν εκοτίαν, εντόναν ίνας τον άλον σα κιφάλια με τα ποδά-
ριατον, ιλιάεβαν τα μεσσόκια, εσίρναν σο γιαν τα ζαντόκια.

— Τίνος ζαντυκ εν;

— Εσι πίος ίσε;

— Πυ κε ντο χοντς το μιτις;

Εσίρναν σπέρτα κε ι ανθρωπ εφένυσαν άμον θερία, τα γέ-
νια ελαιςκυσαν, ι γινεκ εγαλαλάζαν.

Ο Μίσσκας εκίτον ίσιχος.

Ισίχασενατον το ζεστον το φαιν — πσομιν πα ες σα
κόλφιατ τέσερα κομάτια. Πονι τι καλομάνασατ το φισταν. Τα
μεσσόκια πα ατόσον κέκσιζαν να εφτάγιατο μερακ: μικρα έσαν
κε με τα σσίλια εμπάλια. Αν θοιθάτον ι τίχιατ κε πάι ριά-
στια ι δουλίατ, επορι να εβρικ κενύρια μεσσόκια.

Ατόρα ατος μικρος κεν. Για το φισταν το καλίον εν
να μι νονιζ. Ας εν κιατο μάθεμαν γιατατον — να μι αχον
το στόμανατ κε τερι. Μίπος γίνετε όλια τα πράματα να φι-
λάτσατα σέναν μέρος; Αχα το μασσερ επέμνεν, για τοπίον;
για το ίχατο σο ζονάριμ κιαν κριμένον. Αν θα εβάλνα κιατο
πα απες σο μεσσοκ θα εχάνατο.

Ιλιάεπσεν με το σσέρνατ τιν κλιδίτσαν, έκριπσενατο ζον
κόλφενατ. Εσιρεν έδεσεν τα μέσατ με το καιςς, επεκι επυ-
σμάνεπσεν. Καλίον θα εν ναφίνιατο δεμένον σο καιςς κιαν,
μονάχον το καιςσόπον ναμι κόφχετε.

Αίχα μασσέρια ατόρα κεβρίονταν: Αμον κσιραφ εν! Οτι
θελτε ραβδιν κοφτ. Επορι κανις το πιντζζάχνατ να περ κε
πάι σο παζαρ. Χοσσ γινεκίον φιστάνια πέρνε, γιατι να μι
πέρνε κε το πιντζζακ; Πιος χριάσσκεπιατο θα πέριατο. Κι
πρεπ να κλίνο το κιφαλ. Πιντζζακ έχο, μασσερ έχο, σαλτά-
τικον καιςς έχο. Αν κιν εκες ορθα φάπρικας, για τον καπέ-
λον πα θα εβρίονταν αγοραστίδες. Για το πιντζζακ απαν αφκα
όιο πότια πέρο, για τον καπέλομ με το μασσερ—ιμσον ποτ.

Ασομάτιατ εμπροστα επέρασεν το χορίον Λοπάτιν, το
πιναζμένον τοςπιτ, κιαπες σοσπιτ ι πιναζμέντσα ι μάνατ κίτε
άροστος. Τον Μίςσκαν περμεν με το πσομιν. Ο Γιάσσκας α-
ραεβ απισσκες σο κεπιν σπυργίτια. Κι κοφτ ο νύσατ να γυ-
ρεβ παγίδαμ αφκα σαραν. Ενέσπαλεν ο Μίςσκας να θέκιατο
σον τόποναθε, κε ο Γιάσσκας κι θα εγρικα να εβρίκιατο. . .
Απο καρδίας αγαπα να πελεκα ραβδία — απο γενεθις λες κε
τιλκιαρτς εν. Καλον θα έτον να εμάθιζανατον τιλκιαρουκ, αλα,
πο θα μαθίγσατον σαικον χρόνον. Μάθισιν πα κι μαθάνε κε

αντζακ τσαπαλαέβνε· πελιαν ερύκειν απαν ει χορέτας — έφκολα
κι διαβεν. Αν θα κλόσκετε ο Μίσεκας ασο Τασκεντ — το πρό-
τον ι δουλιάν θα εν να νυνίζ για τιν εμποραν. Ισος προσόπιαν
να διν εσκιν τον κερων. Χορις να γυεβε εσι εσεν κσαν σο
Τασκεντ θα πας, πόσον θα υποφερτε κσαν.

Εκσαπλόθεν ο Μίσεκας με τα ικοχιριακα εσκοπόσατ, σο
εσοτινον κε ζύπα ζυπ γομάτον θαγον, ετάλειπσεν σα πύτια κε
σα φύντια, εντόκεν σο νύνατ κε ο Σερέζζκας.

— Πολα αδίνατος έτον.

— Κεσι;

— Εγιο κιάλιο δινατος έμνε.

Εκιν τιν εστιγμιν κάπιος χορέτες εσιρεν το ποδάρνατ.

— Εσι χάταλον, πύ πας;

Ο Μίσεκας τζοαπ κεδόκεν.

Κσαν ο χορέτες έσιρεν το ποδάρνατ.

— Κιμάσε, ντο;

Ο Μίσεκας μάχους εροθόντσεν: ας εθαρυν προς κιμάτε.
Ισος γιατατον ναρχινυν κε λένε: καλον θα εν να εκσέριατο.

Ο χορέτες εσκάλοσεν να ιθρίζ ίναν άλλον χορέτεν:

— Γιατί εκάθιζαμε αύτον τον είντροφον; πρεπ να εί-
ροματον εκς — σον διάβολον . . .

Άλος ο χορέτες πα λέγιατον:

— Εκς να είροματον κι γίνετε: Το ορτα τζεκα εκά-
τσενάτον.

— Κε ντο έχομε να δίγομε κε πέρομε με το ορτα-
τζεκα; Εμικ ενικίασαμε το θαγον, εμικ πα πρεπ να νυνίζομε
γιατατο. Να εκάθιζαν τιστερνον καθεαφτυ άνθροπον, ατόσον
ανάνκι κι θα έτον. Θα επλίρονεν, άμαν ασαύτο το χάταλον
ντο θα περτε;

Εσένκεν το εσέρνατ εστίνατ κεκα ο Μίσεκας κε αφυκράτε:

— Ατζαπα έχνε δικέομαν — να είννεμε εκς ασο θαγον;

Μίαν κιάλιο ίπεν ο πρότον ο χορέτες το δέφτερον:

— Καλίον εν να μι θαλτς κιφαλ με αιχα μορα. Πιος εκσερ ντο εν! Ισος σινκενον εν σ'ορτα-τζεκα; Σίρτζατον εκς κεπεκι άλο να γυρταρέφκεσε κεπορις.

Αφυκράτε ο Μίτσκας σιν σκοτίαν κε χαμογελα.

— Αχα! ολίγον φογάζνε!

Ταβίζνε ι χορετ αναμεσάτυν. Ινας το μακριν λεί, άλοσ το κοντον, ντο να εφταν το Μίτσκαν, ο Μίτσκας πα μάχ-σος σιρ ροθον, εφτάι πως κι ακύι.

— Ιβρίστεν! Ατόρα εγο όλια τα σκοπύσεσυν εκσερο.

Κσαν ο ις ο χωρέτες λεί τον άλεν:

— Να διόχοματον κι πρεπ. Τομου κε εβγεν εκς άδριον το προι ασο βαγον — άλο κιαφίνοματον να εμπεν απες.

Ο Μίτσκας σιρ ροθον.

— Δετς ασ εθαρίτε: Οτι θέλετενι πιστεν, οκςσοχα κι θα εβγένο· δύο ιμέρας πα θα υποφέρο κε κ θα εβγένο.

Ιστερα ασέναν όραν ι χορετ πα έπεσαν κα κε ισίχασαν. Εγέντον σκοτία πίσα απες σο βαγον, ετάρακσαν τα σσέρια με τα ποδάρια. Ισίχασαν ι γινεκ πα. Προχορα σο κανκελο-τον τον όρόμον το τρένον, κε σα παίρια κιαν σσιριζ δινατα. Κάποτε πάι αγλίγορα κάμποσα θέρσσια, κάποτε πα γάλια γάλια κυνίετε με χτίπον σα τιακίριαθε, κε σον ίχον τι τια-κιρι απαν παν κέρχυν τα ιδέας τι Μίτσκα, πυ ίστερα ασο πσέφτικον το κίμιζμαν εκιμέθεν με τα σοστα:

— Πάγο, πάγο — μίαν!

— Εφκολα, εφκολα — διο!

— Τακ-τακ-τακ! Τακ-τακ-τακ!

— Μολοτετς, μολοτετς.

— Θα πας! Θα πας!

— Μίαν, μίαν, κιαλομίαν.

— Μι φοάσε, μι φοάσε, μι φοάσε!

— Γαιςς — μασσερ! Γαιςς — μασσερ!

— Πυτ-πυτ-πυτ!

Ορενπυργ.

Το προι — ο κερος λιθοτος έτον.

Φισα ριαριν αέρας.

Κάθετε ο Μίρσας ριν γονίαν κεκα, ασο θαγον εκς κε-
 θγεν εν ανάνκι να πάι ριν πολιτίαν, να πάι ολίγον „Οκρσι-
 κες“ — ελαμεν τι νιχτος τα καλατζία εφοβέρτσανατον. Αρην,
 επορι ακόμαν να υποφ.ρ.

Ι χορετ εκσαπλόθαν ρυμα ρα θαγόνια, έπερσαν φοτίας,
 εκρέμασαν τα βέτριας. Αλ γαβυρέβνε, αλ θράζνε — τι λα-
 χανι ι μιροδία επλόθεν παντυ. Ι γινεκ καθαρίζνε καρτόφια,
 κόφνε κρέας, φισυν τάπριμον να πιαν. Ζομερι ανθρωπ έσαν
 ρο θαγον πυ ερέθεν ο Μίρσας.

Ενκεν ίνας χορέτες τέσερα γαβύγια, ερχίνεσεν να μετρα
 τι ζτάτζαν. Ιδεν το Μίρσκαν ριν γονίαν — εκλόστεν. Ινας
 άλλος έφερεν έναν μερσοκ καπνον: ο καπνον καλα πυλίετε
 ρον όρόμον. Για το καθέναν μαστραπαν διγνε πεντακόρσια μα-
 νάτια, κεπεκι ι κηργιζ τιδεν κικέρνε. Με την μαρχαρίαν
 επορι κανις να γαζανεθ εκαν ραράντα χιλιάδες κι ο ίδιον πα
 ντο θα πιντε τον καπνον πατιχαβαν κάθετερε.

Ερθαν οι χορετ, ένκαν ραμαβαρ κε μηχανιν πετρελεύ
 — φαιν να πρένε, ένκαν ραπόκια κε τρία ακσινάρια.

Ολον τον κερων έτρεχαν απιρρκες ρ'Ορενπυργι τιν αγο-
 ραν, εγόμοσαν το θαγον αποπαν ος αφκα: κομέμον καπνον
 κε τιαμίτια, ραμοβάρια, βέτρας, χαλκα, ακσινάρια, πιντζάκια,
 υποδύματα, φιστάνια — να κλόρκερε καπορις.

Ο Ερόπκας, μικρος χορέτες — ατος πα ασο Ποζυλόκκι
 τυ υεζτ, εγόρασεν όραν «αμερικάνικον» μάλαμαν. Κάπιος
 ίπεν τα όρας καλον τιμιν έχνε ρο Ταρρκεντ. Ατος πα εκι-
 θιανέφτεν ρεκίνο κε εγόρασεν τιν όραν ρα δόδεκα χι-
 λιάδες. Ετίρτεπρνεατο απαθα, ετίρτεπρνεατο απακι — ε-

ζόλτσεν το κιφάλναθε — εστάθεν ι όρα — άλο κι δουλεθ.
Ετάκεπσενατο σο ζεβρεν τοτίνατ, τα ίδια — ι όρα κι χτιπα.
Εχάθαν τα δόδεκα χιλιάδες.

Ι όρα ντο εστάθεν-μι έτον, γιόκσαμ κατ άλο τιριανίαν
ίςσεν ο Ερόπκας, όνταν ίδεν το Μίςσκαν απες σο θαγον επί-
ασενατον το πιστίμνατ.

— Τίνος εν ατο το πεδιν;

Ι χορετ πα εθαρις-κι ατόρα ιδαν το Μίςσκαν για πρό-
τιν φοραν.

— Εσι ζίντροφε πυ πας; Πίος εκάτσεσε με τεμας;

Ετέρεσεν ο Μίςσκας τι χορέτας, όρθοσεν σο κιφάλνατ
τι πατέρασατ το καπέλον, λέγιατς αμον τρανος κε καθεφτυ
χορέτες:

— Σο Τασσκεντ πάγο — ο θίοςιμ κομισάρος εν.

— Ο ίδιον αποπό ίσε;

— Ο ίδιον απομακρα ίμε: — ασο Ποζυλόκσκι το υεζτ.

— Ασόπιον βόλοστ;

— Ασο λοπάτινσκι βόλοστ.

— Πος εν το επίθετον τι θίονοσις;

Ο Μίςσκας τομάτιατ πα κειζάμπλιχσεν.

— Τεκινυ το επίθετον αμον τεμέτερον κεν! Τεμον εν
Τοτόνοβ, τεκινυ — Μιτροφάνοβ. Τι μάνασιμ αδελφος εν,
κομισάρος εν.

Ο μικρον ο χορέτες ο Ερόπκας ίπεν:

— Εγο ο ίδιον ασο Ποζυλόκσκι το υεζτ ίμε, ίκος βέρ-
σσια μικρα ασεσέτερον το χορίον, κε αίκον επίθετον κέκσα
εσι φένετε πσέματα λες!

Ο Μίςσκας τομάτιατ κι τζαμπλιζ.

— Ντο θα κομπόνοσας! δεβάτεν εροτέστεν σο ορτα-
τζεκα, έχιν εκσέρνατον.

— Τίναν;

— Το θίοιμ το Βασιλ.

Ο Ερόπκας ελάικσεν το κιφάλνατ.

— Κάπος κεπορο να πιστέβατο. Πόσα χρονον ίσε;

— Σα δεκατέσαρα απες.

Ετέρεσαν τέναν τ'άλο ι χορετ, ετέρεσαν το Μίσεκαν
αζόλια κες: ασα ποδαρομίτια υς τιν τεπεν.

— Κομπόνμας τι ρεκιλ το κυταβ.

Εσόμοσενατον ο Σιμεοντε με κόκινα γένια, αφετιρα
ερότεσενατον;

— Χρίματα είς;

Ο Μίσεκας κσαν κι τζαμιζ:

— Εχο.

— Πόσα;

— Εσι πόσα είς;

Κανιε κεπερίμενεν αίκον τζοαπ κε πολ εκσεραχόθαν ρα
γέλτα.

— Οι κε πεδιν ίσε! Πολα μι ροιλιατουρέβετιατον. Αν κεν
θα χαλαν κε ρα τζόπιασεσεν. . .

Ο Προχορτε ασολτε πολα επίστεπεν τι Μίσεκα τι δί-
ναμιν. Εκάτρεν ρυματ κερχίνεσεν το καλάτζεμαν για τιν
ιχοιρίαν.

— Πολα κερον εν ασο δουλεβ ο θίος ρο Τασεκεντ;

— Τρίτον χρόνος εν.

— Θαπομεντε εκι, γιόκσαμ θα κλόσεκεσε ροεπιτε;

Ο Μίσεκας οκνιάρκα έφτισεν ασο γιαν τι γανι τι Προχορ.

— Κικερό. Αν ερέχκοματο — θαπομένο, κιαν κερέχ-
κοματο θα κλόσκομε οπις. Θα δίμε ο θίομ εκαν ίκος πύτια
κοκιν πατιχαβαν, κανίτεμας ος το νέον τιν εσοδίαν.

— Πειχας πα πολα ίζνε;

Εσινέρθαν το Μίσεκαν τα περέματα ντο ίπεν τι χορετε —
τιδεν κικερόνε, ίντιαν λει πιστέβνατον. Εδιόρθοσεν το παλεν
τι πατέραςατ τον καπέλον ρο κιφάλνατ, ερχίνεσεν να ιστοριζ
με το πεδικον το νόστιμον τι λαλίανατ. Ιχογένιατον κεν

τρανον: ι μάνατ κε δύο αδέλφια. Ο πατέραςατ ε' Ορτα-τζεκα
εδύλεβεν εναμπς χρόνον — κομμνίστος έτον. Εσχότοςανατον
ι άσπρι ι πυρζζύι, ατόρα γιατατο πένσιαν ετίλνατς. Κ' εκίνος
πυ εκάτσειν το Μίςσκαν απαν σο βαγον εκι σο σταθμον, εκί-
ιος ο είντροφον τι πατέραςιμ εν, όλον ο τρανον ο νατζάλ-
νικον. Εδόκενατον κε γράμαν να φερ σο Τασσκεντ το θίονατ
πυ δουλεβ σο Τασσκεντ κομισάρος.

Κ' ατος ο θίοςατ έστειλεν τιν μάναν τι Μίςσα γράμαν:
ας έρτε, έγραψεεν, το πεδόπος συμαμ, εγο θα θάλατον σε
καλον δουλιαν κε πσομιν πα επορο κε ετίλοςας χορις δυσκολί-
αν. Δίο φορας τι Λοπάτινι ι χορετ επίγαν ε'ατόναν συμα.
Εδόκενατς ο θίομ ο Βασιλτς χαρτιν, κανις απάνατων κι
κρύι. Κάπιος κρατον, κάπιονον είννε κε πέρνε ασα εσέριατων
το κοκιν, αλα εκιν δικεζίνε το χαρτιν με τι θίονοσιμ τι
θύλαν. — Το κοτσοδάχιλονατων πα κέχνε το δικέομαν να
τοκυνέβνε.

Εκσειν κέχσειν ο Πρόχορτς τι Μίςσκα τα μιασιάλια, εζέ-
λεπσεινατον.

— Εσι φένετε, τρανος άνθρωπος ίσε! Πρεπ μετεσειν
ολίγον να εφτάγο φιλιαν.

Ο Μίςσκας κσαι κι τζαμπλιζ.

— Ντο φιλιαν θα εφτάμε; ελέπομε τέναν τάλο σο Τασσ-
κεντ — εφτάγοσε βοίθιαν.

— Ντο;

— Μέσον τι θιόνοσιμ . . .

Μεμιας εχυλίσειν τιν καρδιαν τι Πρόχορ έναν αίκον
ομυτ. Ερχίνεσειν να τολανέφχετε τον Μίςσαν, να εβγένιατον
αρχαν. Κε ι λαλιατ πα εγέντον χαιδεφτικον.

— Ατο αν εφτας, τζιπ καλον θα εν. Ο ίδιον εκσειρτς
εόπιον κατάστασιν ίμες . . . Σίρνε πέρνατο ασο εσέρις.

— Μετεμε, όνταν ίσε κι πέρνατα.

— Εσι ντο καλον πεδιν ίσε: να κατιθεντς εσκοπον κείσε;

— Για τόπιον;

— Τυλάχιστον ολίγον τα ποδάριες να αποδελιάουνταν.
Ο Μίτσκας εχαμογέλασεν.

— Κε γιατι να αποδελιάζατα, πασσιμ ντο έσαν κυβερ
κε εδελιάγαν;

Επαρέφαγαν ι χορετ ζεστον φαιν, εχαμογέλασαν τα
προσώπσατυν. Τρι νοματ έπεσαν απαν σι γινεκίον τα γόνατα,
κε τρι νοματ έλισαν τα κιασιάδεςατυν. — Τα χρίματατυν
μετρον. Ινας πα χορέτες ολόεν κυμυλ εστίβακσεν χαρτια
νικολάεβσκι χρίματα, άλως ασίμια έκσινεν απες σιν φοταν.
Εκιν πυ εκίντανε σι γινεκίον τα γόνατα απαν ερχίνεσαν να
τραγοδώνε. Ο Ερόπκας επίγεν τιν όρανατ να πυλι.

Ολόγεν ιμέραν επορπάτναν ολόγερα σα βαγόνια γιρεβίδες:
γινεκ κε αγυρ, οκσιπόλτα μορα, εσέρεβαν τα τσέπλια ντο εσίρ-
ναν εκσ ασα βαγόνια, ετέρναν απες σα βαγόνια με άγρια
κυφυλοεμένα ομάτια.

Εκλεγαν, εκυπίυσαν, έπλοναν τα εσέριατυν. Τι Μίτσα ι
καρδία πασς κεπίνεν σο κσένον τον πόνον. Μίαν να εχπάσ-
κυτον το τρένον, ενύνιζεν. Καλον εν, ντο επίστεπεσανεμε ι
χορετ· κιαμ αν εσίρνανεμε εκσ ασο βαγον;

Κανις το τιάρτνιατ κι θα εςς.

Σο βράδον απαν, εθέλεσεν να „πάι οκσικες“, αλα να
εδγεν κι γίνετε.

Εσπινκσεν τα δόντιατ απαν ο Μίτσκας, εκράτεσεν σπιχ-
τα τιν κιλίανατ: εςς κε σπαν το φυεσκυλόδνατ. Ανάζμιαν
κεπέρνεν, έσπινκσεν τα δόντιατ-παρान κεφτάι — να υποφέρια-
το κεπορι. Ετέρεσεν ολόγερα, — λαος πολα κεν. Μονάχον
όνοματ γινεκ, απο ριάσσας κάθουνταν, κε ίνας χορέτες απες
σι γονίαν πσαλ κατ τροπαρ. Επεκόμπσεν σιν πόρταν κιαν
ο Μίτσκας, εφτάι προς τερι το σταθμον κερχίνεσεν απο ολίγον
ολίγον νάρνικια ο χορις να εφτάι εσαματααν.

— Δόκσαςι ο θεος, εφκερόθα!

Τι νίχταν εκκόθην έναν θάινασιν ανάμεσα ει χορετς, εταράγαν ζέναν τάλο αχπαραγμεν. Πρώτος έτρεχσεν άμον παλαλος ο Ερόπκας.

— Ο μασσινίστον κι θελ να λαλι: όπιος μαζέβνε χρίματα θα πάνε. Αδακα αν θαπομένομε — κιάλο ακρίβα θα κοστίζμας.

— Πόσον χριάσσετε;

— Απ εκατον ρύβλια ζον καθέναν.

— Αχ, τι γιανκετζετζίδας.

— Εσι θίο Γιάνε μι θλαστιμας. Αδακα αν κάθουμε περισον χρίμαν θα εκσοδέβομε.

Εκάτσαν ι χορετ τριλι ζο σκοτινον το παραγομάτον το θαγον, τα γένιατυν εκρεμίαν, λέςκεσι καφύλια αχάντια. Επεκοτσακιάσαν χορις να εθέλναν τα κοτσακία τι πανταλονί-ατυν, κε ζίτια ετρόμαζαν τα ζζέριατυν εκζένκαν θαθέα ντο ήταν κριμένα τα δεκάρασατυν ασαφκα τα βρακίατυν. Πολα ακριβον εν το καπιχ τι χορέτα. Χυσσυσλαέβνε ζιν σκοτίαν τα χαρτία, λάισκυνταν τα γένια κρυν ίνας ζον άλλον απαν.

— Αλ εδέκαν;

— Ολ.

— Το πεδόπον πα;

— Για εγνεφίτσιατο!

— Εσι ανεπσεε κιακος!

Εθέλεσεν ο Μίςκας να κριφτ το κιφάλνατ ζα μεζσο-κια ανάμεσα — τα ποδάριατ φένυνταν. Αν θαλ ζα ποδάριατ ζο μεζσοκ — θαπομεν εκς το κιφάλνατ. Κε ι χορετ πα άμον κορόνας τριτέβνατον ασα δύο μερόδες.

— Εκοφόθες;

— Χρίματα δος.

Πολα να νυνηγ πα κι γίνετε. — Εγρικόνατο κε να μι νυνηγ-πα κι γίνετε. Εςκοσεν αν το κιφάλνατ ο Μίςσκα, εΐτια κεθέλναν κε χορις καρδιαν εχάλασεν το εσέρνατ ειν τζόπιανατ.

— Πίος εςσ παλιδ;

— Ντο θα εφτάσατο;

— Για να σοκέθο κεβγάλο ασεμπαλ απεσ τα παράδες

— Μαρία, για δόσατον το μασσερ!

Εδρεν ο Μίςσκα ειν τζόπιανατ έναν χαρτιν, ντο εςκοσεν αν: τε εκι σο σταθμον κε τζαιχτα ίπεν εΐτια έπλονεν το εσέρνατ ντο ετρόμαζεν.

— Πίος εσεσ τα χρίματα; Κρα!

— Πόσον;

— Εκατον.

Εβοΐθεσενατον το εκοτινον το βαγον, εσένκεν ο Ερόπκας τι Μίςσκα το χαρτιν σο ιδρομένον τιν μύστανατ, έτρεχεσεν νάραεθ τον μασσινίστον. Αλα τι Μίςσκα πα το κιφαλ εγέντον ταπαν αφρα κε ι καρδιάτ εχτίπεσεν.

— Θαμαστι ανδροπ! Ιπατε έναν εριν πρέματα ποσ έχο θιον κομισάρον — εΐστεπεσανατο. Αντι χρίματα εδόκατε χαρτιν — εΐστεπεσανατο.

Για τρανον. τίχιν εςσ ο Μίςσκα, γιάχοτ ι χορετ τιδεν κεγρικον.

Θάμαν ταα!

Αμαν κσαν ι καρδιάτ χτιπα;

Κιαν κλόσεχετε οπις Ερόπκας κε λεί:

— Σιρτε εκσ αυτον τον ζζόλικον! αντι χρίματα χαρτιν εδόκεμε . .

Εσπινχεσεν ο Μίςσκα με τα δύο εσέριατ το κιφάλνατ ασον φόδονατ κε νυνηζ. Εμ αγνον έρτιστον τι Ερόπκα, εμ ι καρδιάτ πα κρύι λες κεσι με τα θελόνια τσιμπίζνατον σο πετσίνατ απαν.

Εκλόστε ο Ερόπκας, πυεστιριζ τι χορέτας:

— Εχτσα τι δουλιαν τριακόσια θέρσσια θα πάμε, μετα-
ούτο το τρένον — χωρις να στεχ. Πολα καλος μηχανικος ερύ-
κσεμας. Εγω λεί, σιντροφ, σέναν λεπτον απες θα εσίρναςας
αφχα, άμα ο ίδιον πα εκσέρο σόπιον περίσταςιν εδρίυστον.

— Τεμιακ απαν έρουκσες;

— Ισα-ίσα απαν.

— Ατο καλον εν!

Ο Μίςσκας πα σιν σχοτίαν χαμογελα:

— Ατο τζιπ καλον εν.

22

Εσάρεπσανατε τα γιαζία τι κηργιζιον με το πλάτος κε
τιν ισιχίανατον, δινατα έσπινκσαν το παλεν κε χαλαμένον
τιν ατμομχανιν, κιαφίνατο να προχορα. Τα τεχίρια γηροκλό-
σκυνταν σον τόπονατον, ι μηχανι εμπρ κι πάι, κε με το
χομένον τιν λαλίαναθε λες κε βοίθιαν πσαλαφα. Αι θα φυρχί-
εστε, εβγαλ πιχτον ατμον, αμον άσπρον λιβ. Σχορπίετε τάς-
προν ο ατμον, αρχινα να εβγεν μάβρον καπνον ασο ποριν
αμον πατόλια πατόλια — Χτιπουν τα τιαχίρια, τρομάζνε τα
θαγόνια.

Τα κηργίζικα τα στέπας κιαφίνε να πάι εμπρ, με τιν
ισιχίαν κε το απέραντον τιν έχταςιν βαστων το ζαρομένον
τυραδ. Μονάχον απανκεκα σο παιρ γυτυρεμένα κατιθεν ι μι-
χανι, κλοθ το κηφάλναθε σα κανκέλια, γίνστε διο κομάτια,
λεγγον οφιδ ζυλίστε. Απαν σα γεφιρόπα με τα τιακιρόπαθε
ντο πέζνε, φυρλαεβ, εσοσσοιζ, με τα φοτινα τα ανχόναςαθε
δυλεβ πετζιαριακλία. Λανκεβ απαν σο τυμπόπον, λες κεςι
σχηπαραγμένος λάγυς, κεπεκι κσαν άμον γέρος με τα εσίλια
ζόρια σιρ αποπίσαθε το μακριν κε ταπινον τυραδ.

Σσέρετε τι Μίςσκα ι καρδία, αγαπα να τερι τα κηργί-
ζικα στέπας, τον καπνον ντο εβγεν μακρα, τερι το τρανον

το χαμελ, ντο έσχοσεν ιπσιλα το μικρον το κιφάλναθε, Το χαμελ πα τερι τι Μίσσκα το τρένον, γιριζ το κιφάλναθε αδα κιακι απαν σο τεντομένον τιν γύλαναθε — κσαν χριφ τα μάβρα τα σσίλιαθε, σαχαντιάρια τα καφύλια απες.

Ολόγερα χορία πυθεν κι φένταν. Κσερα τυμπία κε στέπας, άγρια πυλία κάθονταν σα τυμπία απαν.

Ο υρανον όπος κε σο Δοπάτιν, κε ο ίλεν πα όπος τι Δοπάτιν.

Ασανιχτον τιν πόρταν φισα όροσερον αερόπον. Επλό-
θαν ι χορετ κε κίνταν, ισίχασαν. Παν κέρχυν τα γένια,
χιπιυν τα τζάινικα με τα βέτριας. Αλ πσιλίονταν κε αλ
πα τσαφιόνταν, τσαφιζνε το κορμίνατυν σα μέρια όπου έδα-
κσανατς τα φτίρας γιάχοτ τα ταχτάπιτια.

Ινας πα εκσένκεν ίναν φτίραν ανάμεσα ασα εμπάλια τι
χαμισιάτ, έγλισενατεν απαν σο καπακ τι σαντυχιάτ κε γελα:

— Πολα καλέσκα φτίρα έτον — εγυγέβο κε να γλίνατεν.

— Κιαμ γιατι εκσότοσεσατεν;

— Χορις πρόπουσκ πάι. Εκρίφτεν αφκα σο καμίσιμ, κε
εκάθουτον για να μι εβρίχιατεν το ορτα-τζεκα. Σιν αρχιν
τύλα έστεκεν. Αμα επέρασεν όμος όιο σταθμυς ερχίνεσεν σο
δάκσιμον: Εγώ κυβαλόατεν, κιατε αντι εφχαριστο δάκμε. Πο-
λα διαβόλκον εν.

Ολ πυ έσαν σο θαγον εκιεραχόθαν ασο γέλος. Μονάχον
ο μικρον ο Ερόπκας τερι τιν όρανατ κε παρτζαλαέφκετε
ι καρδίατ. Πολα κέρον εράεθεν παλαλυς σιν αγοραν τ' Ορεν-
πυργι, για να επύλνενατς το τσακόμενον τιν όρανατ, κενυρ
τεινε — αμαν κέβρεν. Αλισσβεριτζίδες εκοροίδεθανατον:

— Θίο ι παλαλι ολ εχάθαν' εσι επέμνες ατόρα ασόλον
ο ιστερνος. Τιριανίετε ο Ερόπκας, ο μικρον ο χορέτες.

Ανι τα καπάκια τ'όρας κε κάθετε, λες κε γεραν
τερι, εκορδιλίασεν τοφριδίατ. Σο έναν το καπακ αφκα

στέκνε ακίνιτα τα στρέλκας, κε σάλο — τα τζάρχας κι δυ-
λέβ ε. Εχάθαν τα δόδεκα χιλιάδες. Κε με τα δόδεκα χιλιά-
δες επόρνεν να εγόραζεν κοκία εκαν πενίντα φόντια. Εξένκεν
τουράδνατ ο διάβολον, ος ναποθαν άλο κίανασπάλιατο στο το
πάνκαλον. Γίνετε να κρύγιατο ζέναν πέτραν απαν κε να τσα-
κόνιατο — πονίατο.

Τα δόδεκα χιλιάδες ντο εδόκεν βιζάνε άμον δόδεκα
εβδέλας τι Ερόπκα τιν καρδίαν, τομάτιατ εκσκοτίνεπσαν. Ι
χορετ μάχους περιπέζνατον:

— Πόσον εν ι όρας Ερόπκα;

— Ντο, Ερόπα κι δυλεβ;

— Πολα δινατα εξύλτζες το κιφάλναθε . . .

— Κι πιραζ πολίατο, ταίκα τα πράματα τιν τιμίνατον
καμίαν κι χάε. Μόνον όνταν θα πολίσατο κι πρεπ να δίκατο....

Πιράζνε τον Ερόπκαν ο Σιμεοντς με τα σαρία τα γένια,
πυ τέσερα φιστάνια εγόρασεν σ'Όρενποργ. Πρότιν φοραν εκάρυτον,
απεμπροστα εμέτρανεν τα κέρδιατ. Επέρασεν δύο σταθμους,
ερχίνεσεν να εμπεν σιν σιλογιν. Ασο βαγον σο βαγον εταυ-
τέφτεν το μαβροχάπαρον.

Ι κηργιζ κε ι σαρτ ι γινεκ φιστάνια κι φορύνε, με παν-
ταλόνια πορπατον άμον ταγυρτς. Τσοκλαεβ ο Σιμεοντς με
τα σαρία τα γένια, τερτεβ τι διαβολιον τα φιστάνια, χον το
μιτίνατ σο τζυβαλ, όπυ απαν κίτε έπει κερων αετς κε κσαν εκύτε με
άγρια ομάτια. Βλαστιμα τι πολςσεβικς κε τι καμισαρτς (εθα-
ρισ-κι εκιν έχνε το καπαγιατ γιατόλα). Φτιζ, σπινκ τα δόντιατ
ασι λίπινατ, κε κσαν βαλ το κιφάλνατ ανάμεσα σα μεσσόκια.

Ο Ιβαντς Παραλα, κσαμον τα τσανκία σο ζεβρεν το
ποδάρνατ. Τρία ζεβγάρια εγόρασεν, σσέρετε άμον μορον πεδιν.
Για τα παλια τα τσανκία δίνε τρία πύτια ζαχραν, κεπεκι
ατόσον πα παλια κιν. Χτιπα ο Ιβαντς Παραλα με τα νίςσιατ
σιν πατμέτχαν απαν, τζαιχτα ιστοριζ:

Δύο χρόνια μα τον θεον φορίουνταν. Αμον ειδέρτα εν, τα πατρέτκασατον — με το μασσερ κι κόφρατα.

Ο Μίσσκας ισίχασεν.

Ασυ ι γινεχ τι κηργιζίον λάσκουνταν με τα βρακία, κια-κιά τον κόπον να πονο τι καλομάνασιμ το φισταν. Ολον το ίδιον καλον τιμιν κι θα δίνεσε για το φισταν — παλεν έτον. Ιλιάεπσεν τιν κλιδίτσανατ, εχαμογέλασεν:

— Αμον κσιραφ εν. Οτι θελτε ραβδιν κυτυλιζ.

Ο Προχόρτς τριλανχεβ ολόγερα σον Μίσσκαν, γαντυρέ-βιατον, σιρ αν το μιτίνατ, τσυκλαεβ. Αν τι πεδι ο θίον εν χαμισάροσ — ατα τζιπ καλον δουλίαν εν. Ατόρα ι ανθρωπ έλακσαν. Τερικ τον ίναν, ιλιχιομένος κε όμοσ έναν τζακοπαρ κεφτάι, ενο άλοσ μικροσ πα εν αμαν πιστερνον δίσε έναν νερον κε βρεισ τα εσίλιασ. Τσέκσερ ίσοσ με τα εοστα νά βοιθάμε.

Αμον όρασ εκρεμεσ πάγνε κέρχον τι Προχορ τα γένια ολόγερα σι Μίσσκα το μιτιν, ι λαλίατ πα μαλακον κε ζιλ. Εκσέν-κεν το σαχόλνατ με το πσομιν, εδόκεν κε το Μίσσκαν έναν κοματόπον.

— Θελτε Μιχαιλ; — Ο ίδιον γιατι κι τροσ;

— Φα, μεντρέπεσε: όνταν θα είσ κεσι — διεσ κεμεν.

Πρεπ άμον τον θεον να μιριάζομε

Ερχίνεσεν κσαν σα πσέματα ο Μίσσκασ. Επέρεν το τα-ζομένον το κοματ τι πσομι κε σίτια φισα αποπαν τα τόζια, λεί:

— Ο θίμ εθέλεσεν να δίμε ιμπερον πυτ υριυκ.

— Εσεν;

— Τιν μάναμ.

— Καλον πράμαν εν, το υριυκ, αμαν πολα ακριβον θα εν;

— Σεκίνον κεριαν τιθεν κεν, τζίνκισ πλύσιος εν!

Καλατζεβ ο Μίσσκασ άμον τρανοσ κε εοστοσ χορέτεσ, κε ο ίδιον πα θαμάετε:

— Χα παλαλι, ίντιαν λέγατε — πιστέβνατο.

Ἡ κηργίξ ἀτόσον φοβερὶ πα κιν, μονάχον ἀγνι ἰν. Ἀσιν
ζέστιαν πάλι νεβγεν ἰ πρσις, ἀνάζμιαν να περτες κεπορις ἀπες
σα βαγόνια ντο ἐκσαπσεν τι ἰλ ἰ ζέστια κε ἀτιν φορεμεν γύ-
νας κε ποστένια παπάχα με μακρέα οτῖα πορπατυν. Ἀμο-
εμας κη καλατζέδνε: Ταρα-παρα, ταρα-παρα — τιδεν κεγρικας.
Πορπατυν με τα γαμσσία σα εσέριατυν. Τερυν τα πιντζάκια
τι χορετίον, τερυν τα σαμαθάρια, τινιάζνε τι γινεκίον τα α-
στάνια.

Ὁ Ερὸπκας, ὁ μικρον ὁ χορέτες, μεμιας ἐνκεν δι νο-
ματυς, δικσιζ τιν ὄραν ἀπες σιν ἀπαλάμινατ στεκ μαρζούκια.
Ερχαλ θα κατάφερ να κομπον τι κηργίξ, τζίνκι ἰ Ἀσία ἀσον
κόζμον χαπαρ κεσσ.

Τζαρτιλίζνε τα δόντια τι κηργίζιον, διν εσέναν εάλο τιν
ὄραν, τερτέβνε με τα ὀάχτιλατυν τα καπάκια. Ὁ Ερὸπκας ἐπά-
τεσεν κε ετζαίκεσεν σοτῖα ἰνονος κηργίζονος:

— Ἡ ὄρα πολλα καλον εν — ἰ νεμσάδες ἐχτισανατο.

Ὁ κηργίζον λαιζ το κηφάλιατ.

— Μερικάνικον μάλαμαν εν! — κιάλο δινατα τζαιζ ὁ
Ερὸπκας.

Ὁ Σιμεοντς με τα σαρία τα γένια, εβγαλ φιστάνια
ασο παλεν το τοζομέμον το μεσσοκ ἀπες, ορθόνιατα σον
ἀέραν κιατος πα τζαιζ σι κηργίζονος τοτιν κεκα:

— Πικ γιακσι: ἰ κοδέσπινες εφόρνανατα.

Κατ μυρδουλίζνε ἰ κηργίξ — ταρα-παρα, ταρα-παρα: τι-
δεν κεγρικας.

Ὁ Σιμεοντς ὀλίγον ἐπέμνεν να χορεθ ἐμπροστάτυν.

— Ἀγαθίον φισταν εν, ἀγαθίον. Σιν Μόσχδαν ἐπίκανα-
το, τρανον πολιτιάν εν ἰ Μόσχδα.

Ὁ Ἰβαν Παραλας με το μασσερ τερτεθ τιν πατμέτκαν
τι σαπογι.

— Βαβα (θια, θιτσα). Τέρεν το πετσίναθε! Μι φογάσε, κι τσερίστε. Επορίς να πατισ σα νερα — κι νεβράσεκεσε. Απο μουκαρι πετσίναθιν. Ο ίδιον θα εφόρνατα — αμαν τζίζοσε.

Λαίζνε τα κιφάλιατυν ι κιργίζ με τα ποστένια τα παπάχα, κε αναχάπαρα διαβένε πλαν.

Ο Ερόπκας τρεσε αποπίσατυν:

— Σσαιταν-μαιταν, θα πυσεμανεβς ντο κεπέρες τιν όραν.

— Εσσα μυρλο: όος τρία πύτια.

Ο κιργίζον λαιζ τα εσέριατ.

Πολα πράμαν εκσέβεν ασο βαγον, αμαν τα λαλίας κιάλο πολα ιν. Τασιμ σα χαρτία αλάζνε, το χρισον σα χαρτία κιαλάζνε. Εβγάλνε ασα μεσσόκια καπνον, λαίζνε τα πιντζάκια, τα φιστάνια, κρυν ζέναν τάλο τα τσανκία.

Θελ ο Μίσσκας να τρεσε σο σταθμον κες — φοάτε: κι προφταν να λανκεθ σο τρένον — απομεν οπισ. Τερι — ίνας κιργίζος ασο γιάννατ κες περαν — άλο κεταγιάνεπσεν: εκσένκεν το μασσέρνατ — τιν κλιόιτσανατ κε τζαιζ. Ο κιργίζον εστάθεν. Επέρεν τι Μίσσκα το μασσερ ένικσεν, επαρλάεπσαν τα στόματαθε, δοκιμάζιατο με τα δάχτυλατ. Ο Μίσσκας όσον εσε δίναμιν φοναζ, ζίτια εβγαλ το μισον το κορρίνατ:

— Πολόατο:

Ο κιργίζο, κατ λεί σιν γλόσανατ κε λαιζ το κιφάλνατ. Κιάλο δίνατα ο Μίσσκας φοναζ!

— Έναν πυτ!

Κιάλο περισον ο κιργίζον λαιζ το κιφάλνατ.

Ο Μίσσκας τερι ολόγερα, αρχεβ βοιθον. Συφρον τοφρίδιατ, για να εβρικ λόγον να καντυρέβιατον, μάχσος κατατσακον τα ρύσικα λόγια — ιμπορι καλίον να εγρικάτον.

— Πςσενίτςσικ (κοκιν), πςσενίτςσικ: έναν πυτ!

Ινας άλος ρύσος ασαλ το θαγον λέγιατον κιργίζικα:

— Έναν πυτ!

Ο κιργίζον έφτισεν με τον θιμον.

— Ει, υρυσ!

Ο Μίσσκας σιγα εροτα τον ρύσον.

— Πόσον δι;

— Τιθεν κι δι, βλαστιμα.

Ονταν ο κιργίζον απεμάκρινεν, ο Μίσσκας αποπισ φονάζιατον.

— Κιργιζ, κιργιζ! Σσυρλυμ-μυρλυμ-κυρλιαμ!

Αγόρασον τον καπέλομ.

Γελυν ι χορετ με τον Μίσσκαν, γελα κι ο Μίσσκας πως αετς αγλίγορα έμαθεν κιργίζικα να ομιλα. Αλο κεπορι να υποφερ, αλο κεπορι να κάθετε, μετα έναν λεπτον ελάνκεπρεν ασο βαγον. Σο μιτίνατ κιαν κρύι ι μιροδία τι πορτζι. Ι αλιςβεριτζίδες — γινεκ απαν σα χαλκα, φοναχτα τζαίζνε.

— Πορτζ, ζεστον πορτζ!

Απαν σα τιανιαχιάδες κίνταν καδυρεμένα τζιγέρια, καμελι κιφάλια, κιφάλια κε ποδάρια προγατι, πσεμένα οπςάρια. τα τζέτβερτα με το βραζμένον γάλαν τραβυν το Μίσσκαν, σιν καρδιάνατ κρύι τι πσομι ι μιροδία.

Τριφ ο Μίσσκας τι πατέρασατ το παλεν το καπέλον, δικσιζ το μασσερ με το γαις.

— Αγόρασον, αγόρασον!

Παγον κε τερι τα τζιγέρια τι προγατι, το κιφαλ κε τα ποδάρια

— Θιτσα οος τον πιναζμένον!

Αποκσαμύτε με το ριζκιατς ι τοργόφκν, κσαν διαθεν απισσκες ρον λαον ο Μίσσκας, τρες ολόγερα ρι κιργίζυς. Εςάρεπσανατον ι κιργιζ ασόλια τα μερόθες, εκσένκαν αίκον βάινασιν πυ ο ίδιον ο Μίσσκας πα εχπαράεν. Ινας ασο μασσερ σιρ, αλος ασον καπέλον. Ινας πα, ασόλον ο τρανον με τα μάβρα δόντια, επίασην ρο πιντζάκνατ. Κατ λει, εβγαλ το παλτόνατ, για να κσαμον τι Μίσσκα το πιντζακ απάνατ. Ο Μίσσκας τζαιζ:

— Εφταν, κι όγατο!

Εσιρεν κεχσένκεν ασον κιργίζον το πιντζακ, τερι το
μασσερ κεν. Εβρεν το μασσερ, το γαις περα ασα σσέρια σα
σσέρια. Εσσεκέλεεν ο Μίσσкас ασιν τιπίνατ.

— Δόςτιατο αγλίγορα, κερν κέχο!

Τα βαγόνια επέραν όρόμον. Σομάτιατ εμπροστα πάγνε.
Κλόςκουνταν τα τιακίρια κι'όλον ι γι κλόςσκετε, όλον ο στα-
θμος με τι κιργίζος κλόςσκετε. Τρεσ ο Μίσσкас ασο δεκσρον
μερέαν, αλα τα πόρτας τι βαγονι ιν ανιχτα ασο ζεβρεν το
μέρος. Εαν χύτε αφκακες σα βαγόνια — τα τιακίρια θα
γλίνατον. Τρεσ ο Μίσσкас άμον μικρον αλογυ τάι αποπισ
σο τρανον, το τζυγυνένεν τάλογον — τι τζαρουσι τα μιτία
εμποδίζνατον, το πιντζακ σομάιατ απαν κεραμιδ κρεμάετε.

Κι παν τα ποδάριατ, σιμποδίζνουνταν. Δίσκολα περ ανά-
ζμιαν σανιχτον το στόμανατ — αέρας κι κανίτιατον. Ιδεν το
πασαμακ σι τορμοζι τιν πλοσσάτκαν σίτια έτρεσσεν επίασεν
ασο σίδερον με τα δίο σσερόπατ — σομίαν ετίνιακσεν το
Μίσσகαν εμπροστα. Το κιφάλνατ μι εχπάεν, γιόκσαμ τα πο-
δάριατ επέμναν οσις, άμαν το κιφαλ με τα σσέριατ ασο σι-
δερένεν το λαβ κρεμάγνουνταν. Το κορμιν τι Μίσσκα σίριατον
αφκα σα τιακίρια, λεςκεσι θα κυρτάτον ο κρεμον. Χτιπυν τα
τιακίρια, θέλνε ασιν μέσεν απες να κόφνατον, να εφτάγνατον
κομάτια-κομάτια. Εθάρινεν κε ελάικσεν τα ποδάρια τι Μίσσκα,
τα βαγόνια όλον πέρνε χοτ, κε τα ποδάριατ πα με τα πλα-
τέα κε τρανα τζαρούσσια όλον σίρνε αφκα, λες κε σα ποδάριατ
ολόγια πύτια ιν δεμένα. Κεσ μινκιν να σκον αν κε θέχιατα
απαν σο πασαμακ. Αν θανι τα σσέριατ — το κιφάλνατ θα
κρί σα λιθάρια κιαν κε σα σιδερένια ρέλσια.

— Ατίο, Τασσεκεντ!

— Ατίο, Λοπάτινο χορίον!

— Θάνατος!

Θα αγπάουνταν τι Μίςσκα τα ρσέρια — θα κατακομα-
τιάςσχετε το κιφάλνατ. Ελαμεν όνταν κι θελτσ ναποθαντς,
ι δουλία κλόσσετε άλις λογισ. Κεθέλνεν ο Μίςσкас να αποθαν.
Εβαλεν τα τελεφτέα δίναμιατ, ετέντοσεν άμον τελ όλια τα
ταμάρια, ιλιάεπσεν με τα ποδάριατ το πασαμακ. Εζαρέθεν,
εκλόστεν με τιν ράσσιανατ ασαφκα το μέρος — έφκολα ατόρα
επορι κε κρατίετς.

— Ατόρα κι ρύζο.

Εχάρεν ολίγον, τερι αποπαν ασο πλόσσετ κάπιος τε-
ρίατον με διμομένα ομάτια. Κατ ίπεν, αλα ι λαλίατ εταράέν
σι τιακιρι τι ρσαματαν. Κεγρίκσεν ο Μίςσкас ντο ίπεν κε
ετέρεσεν λιπιτιρα τον διμομένον τον άνθρωπον.

— Θιίτσο βοίθαμε!

Τι Μίςσα ι λαλία πα εταράέν σι τιακιρι τι ρσαματαν,
εχύρτεσανανο τα τιακίρια κε έστίλανατο οπισ ροτίατ. Πολα
κερον ετέρνεν ο άνθρωπον τον κρεμαζμένον τον Μίςσκαν,
εθιμέθεν τιν ινστρύκσιαν: να μι κοβαλι καναν χορις πιλέτον.

— Ας κοματιάετε!

Επεκι (ότε επερμένανε καθόλυ) — επίασεν το Μίςσκαν
ασομιν, έσικρεν εκσένκενατον απαν. Εχάτρενατον ρυμα ρο
σαντύχνατ με το φιανιαρ, κε με θιμον ίπεν:

— Να ρκοτύζε θελτσ;

Ο Μίςσкас λαλίαν κεβγαλ.

— Απο πυ ίρε;

— Ασο Λοπάτιν.

— Με τίναν πας;

— Με τον πατέραμ.

— Κε πυ εν ο πατέρας;

— Σάλο το βαγον.

Ετέρεσεν ο άνθρωπον το Μίςσκαν με ροβαρα ομάτια,
εκλόστεν:

— Επυγαλέφτασας!

Ο Μίσσκας τιδεν κίπεν.

Εχάτσειν σο γιαν τι σαντυχι, έπλοσειν τα ποδάριατ με τα τρανα τα τζαρύσσιατ, ασο φόβονατ κεπορι να περ σοστα ανάζμιαν.

Επόναν τα σσέριατ, εδιαβένεν ο νύσατ, ερχίνεσεν να παραζ ι καρδιάτ. Εθέλεσεν ναπλύτε κε κίτε, για να μι τир-τέβιατον κανις. Κσαν εντόκεν σο νύνατ το χορίον Λοπάτινο. Ετζίτικσεν ι πιναζμέντσα ι μάνατ, τα δύο ταδέλφιατ κε τι Γιάσσια το τυφεκ απαν σο πάτομαν. Ετίνιακσεν το κιράλνατ ο Μίσσκας να μι έρχυνταν σο νύνατ πράματα ντο κσενε-βριάζνατον, εδιέκσεν τιν λίπιν ντο ίσσειν υς ατόρα. Αμαν αετς έφκολα να φεφς ασατο κεπορις. Ο Μίσσκας πάι σο Τασσκεντ — κε εκίνο αποπίσατ άμον ντο τρεσσ το κατοπουλ αποπισ σιν κάταν. Καλα ντο εσσ γαιμ χαρακτίραν κε κιαγαπα να κλεί, αν κεν προπολυ θα εγαραλαίζεν. Ισσειν τίχιν κε έρύκσεν σον σίντροφον Δυνάεφ απαν. Αμαν ατο ι τίχι κσαν εχάθεν. Σο κιράλνατ εμπένε άσσκεμα σκέπσις, τιριανίζνε τι Μίσσκα τιν καρδιάν, τζιμίζνε ασομάτιατ τα διάκρια.

Τα τιαχίρια τι βαγονι περιπέζνατον:

Κι θα επορις να πας,

κι θα επορις,

κι θα επορις,

θάνατος!

Κι θα επορις,

κι θα επορις,

θάνατος!

Εκσένκεν ο άνθρωπον ασο σαντύχνατ απες έναν κερετς πσομιν, εριαχτα δακ μικρα κοματόπα, κε τερι ζαροτα τον Μίσσκαν. Ο Μίσσκας κλόσσεκετε σο γιαν.

— Πυ πάι ο πατέρας;

— Σο Τασσκεντ.

— Μίπος κιάλο καλίον εν ναποθάνετε σο Τασσκεντ:

— Ντο;

— Αετς, τίποτα. Ετίμισανε για τεσας πζομιν, ανικεσεν τα τζιόπιασεσυν.

Χτιπυν τα τιακίρια. Το τρένον πάι κε φέβνε τι κηργιζιόν τα στέπας — τζόλια χωρις νερον. Ισκιαλιαέβνε τα στολάρια τι τελεγραφι. Απάνατυν κι κάθετε πυλιν, κε έναν τζαπυτ λαίσεκετε σο τελ απαν. Κανις χορέτες κι περαν ασο γιαν τι σιδεροδρομι σο στενον το στρατόπον απαν.

Ι στέπα απέρανιον — χορία πυθεν κι φένταν. Εριμα χωρις εσκιλι ιλάματα

Αντζακ πσιλα τυμπία με γερανέα κιφάλια κι ο αέρας απανκες σα τυμπία άμον ποταμ κςίστε. Περαν αγλιγορα ασο γιαν έναν χαλαμένον πύτταν, με τσακομένα παραθίρια. Φένετε σομάτιας χαλαμένον στέβος, κρύι σο νυς το Δοπάτινο, όπου στέκνε έφκερα κε πιναζμένα οσπίτια. Σπινκ τι Μίσεκα τιν καρδιαν άγνωστον λίπι, φέριατο απαν άμον μύσταν, κλιν κιάλο χαμιλα τάροστον το κιφάλιατ.

— Πολα χρίματα περ κε πάι μετεκίνον τεσον ο πατέρας:

Αβύτος ο άνθρωπον πολα τριανίζιατον με τα διάφορα εροτίσις. Κι θελ ο Μίσεκας να κρύι τζιανκιάδες, επογαλέφταν να κυρυλέφκετε κάθε φοραν. Αμαν επορί-μι χωρις ατο να εβγαλ δρόμον; Ολ εροτόνατον, πρεπ κάπος νεφτάι να σιγρεβ τιν γιακάνατ ασολτς. Αν κι σιγρεβς τι γιακας βάλνεσε σέναν πελιαν. Σίρνεσε άμον κατοπουλ απαν σιν στραταν, σίρνεσε σο γιαζιν όπου νια ανθρωπ ιν κε νια οσπίτια, κε λέγνεσε:

— Ζζόλικος εν! Νια κηρ εςς, νια μάναν. Ταξιδεβ χωρις πιλέτον κε χωρις πρόπυςκ.

Τερι ο Μίσεκας με τα νενκαζμένα κε κόκκινα τομάτιατ, ομιλα σιγα σιγα, άμον τρανος κε σοστας χορέτες:

— Χρίματα πολα ίςσεν — άμαν τιμπσα έχλεπσαν σο δρόμον.

— Πυ;

— Τιν τζόπιανατ έκοψαν σο σταθμον.

Ο άνθρωπον ερχίνεσεν να εσέρετε.

— Θα ιπι παλαλος εν, αφυ εφέκεν κε έκοψαν τιν τζόπιανατ.

— Απορος εν: — αναστεναζ ο Μίςσκας.

— Κε εσι προς επέμνες οπισ;

— Ι κιλίαμ ολίγον επόνεσεν, εκάτσα νεφτάγο „οκςσικες“. αλα τα θαγόνια εχπάσταν. Ο πατέραμ φοναζ κάθκα αγλίγορα! Εγο εσιμποδίγα. Επίασα αρ αδακα, με τα ζσίλια ζόρια εκρατέθα. Εφχαριστο πολα ντο εκράτεσεσμε εσερ.

— Κε αν κεδίνασε το εσέριμ;

— Ατότες θα εσκοτόμνε.

— Αμον γαιςς ίσε φένετε!

— Εσι θίο, απόθεν ίσε;

24

Τι νίχταν εθέλνεν κεθέλνεν εκατίβεν. Τα φιανιάρια εσον σταθμον εδίναν αδίνατον φος. Σιν σκοτίαν ανθρωπ επέγναν αν κέρχυσαν κα. Επέγναν παρχανάδες-παρχανάδες, εκύνταναν τέναν τάλο, τα λαλίαςατον έβγεναν σαν υρανον. Τα πεδία πα έκλεαν κε εβγάλναν ζίλια λαλίας. Εκίσαν σιρία-σιρία, έκλεγαν, εμετανίσκυσαν, εβλαστίμαναν ι πιναζμεν χορετ. Δες κεςι χοχορ χορις ομάτια, εντύναν αδα νιακι ι γινεκ, με τιλιγμένα κιφάλια, με παραμένα μαλία.

Εκοβάλναν σα εσέριατον τα μορα, εκοβάλναν μορα, δεμέα σα ράσσα ατον. Ετζοκάνιζαν μορα, ντο εγρίθσαν εσιμποδέασατον. Δες κεςι νενκαζμένα πρόγατα, ερύζναν ι γινεκ συμα σα τιακίρια τι θαγονι, έσκοναν κε εσίρναν τα μοράτων σα λεγνα κε κρία ρέλσια απαν.

Τα μορα εκίσαν άμον κυταβόπα ντο έσκοςαν κέσιραν.

Εκίσαν τζάτσαλα. Εκίσαν απες σα τζαπούτια, εκίσαν κο-
μένα τα λαλίαςατυν, κε γιαβάσσια — θολα έκλεαν — εκίσαν
κε μορα ντο εβάρκιζαν δινατα κε εδίοχαν τον θάνατον με
το γαραλαίμανατυν. Εναν κιάλο λίπιν εκρεμίεν σο πιναζμένον
το πλίθος απαν, πυ ζυπαζυπ εγόμοσεν το μικρον το κηρχί-
ζικον το σταθμον. Εναν κιάλο σταλαμίτιαν ανθρωπι τιρια-
νιά εκσσίεν, σταλαμίτιαν ντο κι χριάσσεκетиατο σα κανιναν κε
κανις κι παρατιράτο. Ελατάρτσειν ο κοντύκτορας τον Μίσσεκαν
κε γελαστα λέγιατον:

— Ίς αδακα ένκασε, πε — δόκσαςι ο θεος. Ατόρα δέ-
βα αράεπσον τον πατέρα.

Μακρα εν τι Μίσσεκα ο πατέρα.

Μακρα εν τι Μίσσεκα ι μάνα.

Ετολανέφτεν σο κσένον το πιναζμένον το σιριν ανάμε-
σα, ντο ελάλεσαν ασα διάφορα χορία κε χορόπα, βαθέα ενε-
στένακσειν. Ερχίνεσεν να σραεβ το βαγον, όπου εκάτσεινατον
ο σίντροφον Τυνάεβ. Ελαμεν τι νίχταν όλια τα θαγόνια έναν
ιν, όλια τα θαγόνια ιν κλιδομένα, λεσκεσι αμπάρια γομάτον
κοκία. Εκλιδόθεν, εφράγεν το φτιριαρ ι λίπι, καναν κιαφιν.

Ετάλεπσειν ο Μίσσεκας σ'έναν βαγον, κάπιος ετζάικσειν
ασέναν μικρον αραμαν!

— Ντο θελτσ, αδακες;

— Τεμετερ αδαπες ιν.

— Δέβα πλαν! Τεσετερ εδέβαν πλαν, επέμναν μονά-
χον τεμετερ . . .

Ετάλεπσειν σαλ το βαγον — τιδεν κ'ίπαν. Ασο τρίτον
ετζάικσαν:

— Τανύροπς πειχυζορτσ μεφτας!

— Μιαφίνετεν απες ίντιναν ερτε ριάστια!

Εκλόστειν ο Μίσσεκας δύο φορας το μακριν ταπλομένον
το τρένον, εσύφροσεν, ετζάμπλικσειν σιχνα-πιχνα, εκάτσειν.

— Χα αφοριζμεν χαιν! Εθαρις θα τρόγο τα θαγόνιασυν;

Επίεν.

Άλο πυ να παι κικερ.

Στέκνε τρία σιράδες τα θαγόνια μάβρα. Ολόεν νίχταν πα αν πας κ'έρσεσε κι θανίγνεσε, ολόεν ιμέραν πα αν πας κερσεσε κσαν κι θ'ανίγνεσε σόλια κες αρχυδέβνε ανθρωπι:

Άφκα σα θαγόνια.

Οπισ σα θαγόνια.

Οπισ σο σταθμον.

Άλα να σφραντς σα κάτιναν απαν κε να λες τιν λί-
πισ, κανις κεν να τζίγσε. Ερτε κεβγεν ι λίπι ασι Μίςσκας τα
πιριανιμένα τομάτια, αλα να κλεί ο Μίςσκας κι γίνετε! Απο
ατος καλα εκσέριατο. Κανις κι θάκνι το λιπιρον τιν λαλία-
νατ, κανις κι θα σπονκιζ τα διάκρια ντο θα κερσιν. Πρεπ να
εφτάι ιπομονιν.

Κε ζατι ο κίρτσατ πάντα έλεγεν.

— Τα δάκρια τζαρεν κι δίγνε σιν ατιχίαν.

Ολεν το ίδιον ο Μίςσκας πρεπ να πάι υς το τέλος ασο
εσέβεν σον δρόμον. Ατόρα ελεπ, ολίγον επέμνεν, κε οπισ να
κλόσσεχτε κεπορι . . . Αν τιχεν κε σον δρόμον έρτε ριάστια
τρανον πολιτίαν, επορι να πυλι το μαζσερ με το γαίςσναθε.
Ερχίνεσεν ο Μίςσκας να λογαριαζ πόσα ιμέρες εν αφυ εκσέβεν
ασο σπιτ, εσσασσίρεπσεν: δέκα ιμερας αν εν τετραδ, κιν εν
παρασχεβι — δοδ κα ιμέρας.

Οπισ σο σταθμον απες σο χοχολερον κατ εχτάλεβεν
εναν πεδόπον, σίτια εφόσιζεν το κιφάλνατ ος τομίατ. Εστάθεν
ο Μίςσκας συματ, ετέρεσεν με περιέργιαν.

— Ντέφτας ατυπες;

Εκλόσεν ετέρεσενατον αδιαφόρετα, κεπεκι κσαν εσέβεν
ος τομίατ σα χοχόλια. Εκσένκεν μοσολ, εσένκενατο σον κολ-
φενατ. Εσύμοσεν κι ασαλ το μέρος ο Μίςσκας σο γιάσσιχον,
ερχίνεσεν κι ατος αγλίγορα αγλίγορα ναχταλεβ. Ι δός πα εχτάλεβαν
χωρις να εβγάλνε λαχουσσιν, σίτια επίανεν ίνας ταλουνυ τα

εσέρια. Ιστερα ασέναν λεπτον ο Μίσσκας πα εσέθεν σο γιά-
σικον υς τα γόνατα, σα χοχόλια απες. Τάλο το πεδιν θιμο-
μένα έσιρενατον ασο μανικ.

— Επροςκάλεσαζε-μι;

— Τι κιφαλιμ έρθα!

Ο Μίσσκας απες σο γιάσικον εφένυτον τζιπ μικρος —
μόνον το κιφάλνατ εφένυτον προς πάι κερτε. Εθέλεσεν το
πεδιν να κρύγιατον σο κιφαλ, γιαχοτ να κρύι κε πεταλιζ τον
καπέλονατ. Σατο τιν στιγμιν επέρασεν ασα γιάνατυν έναν
εσκιλιν, έναν τρανον καθιν προμιν σο στόμανεθε. Ιδεν το πε-
διν ει εσκιλι τα δόντια το καθιν, αηλίγορα ερύκσεν αποτισ
σον εσκιλον, σίτια ελάιζεν τα εσέριαθε. Ελάνκεπσεν κε ο Μίσσ-
κας εκς ασο γιάσικον.

— Ντόςατο με το κεραμιδ!

Κιρπιτζ κέθρεν αφκα σα ποδάριατ. Ετάλεπσεν ο Μί-
σσκας εναν κοματ ρελς, αλα να έσκονενατο αν κεπορεσεν.

Ετρεχαν δινατα ι πιναζμεν ασα διο μερόθες, κε ο εσκι-
λον σίτια ελάιζεν τυράδνατ έφριγεν οπισ σο σταθμον σο γιαζιν.
Μεμιας ελάνκεπσεν τορμιν οπισ ει σταθμου τα κεπία, εστάθεν απαν
σο τυμπιν σίτια εκράνεν το κλεπσιζματ το καθιν σα δόντιαθε.

Εστάθαν κε τα πεδία. Ασα εσκοτινα κε τα ιγρα κεπία
έτρεχαν κι αλα εσκιλία

— Θα δάκνεμας! — ίπεν ο Μίσσκας.

Το πεδιν τιριανιμένα απάντισεν:

— Σέναν απαν εγο επόρνα να επένα με τέναν καλον
ραβδιν.

— Τόνομας προς εν;

— Τροφιμ.

— Χάιτε οπισ.

— Εστα ολίγον, ατόρα θαρχινυν κε γριμαλόνε.

— Γιατι;

Ο Τροφιμς απάντισιν κεδέκεν. Εστεκεν με τέναν καμς, περιμένον ι γιαχάθε, οκσιπόλτος κε χορις εσάπκων. Σομιάτ απαν πιντζζακ τεινε, εκρεμάγυτον έναν κοματ πσαθιν, δεμένον με έναν κοματ ραφιδ ασιν γύλαν, κε κάθεν. Ο μικρον ο ακαλάτζεφτον ο Τροφιμς με τατο τιν φορεσίαν ομιάζειν έναν μικρον ποπαν φορεμένος κοντον ράσον.

Τα εσκιλία εμυρίχταν τέναν τάλο χορις να εβγάλνε λαλίαν. Επεκι εγύρλικσαν, εντόκαν κσιφία, εχοβλάεψαν απαν σο εσκιλιν, ντο εκράτνεν το καθιν σα δόντιαθε, εκυβαριάγαν άμον κυβαρ, ερύκσαν, εσχόθαν, κσαν εχοβλάεψαν.

Πολα κερων ετέρνενατα ο Τροφιμς χορις να τζαμπλιζ κε να εβγαλ λαχουσσιν. Επεκι ίπεν με λαλίαν πυ εθαρις ασο ταφιν κιαν έδγενεν.

— Καλον εν να εσσ κανς εσκιλι δόντια.

Ο Μίεεκας για έναν στιγμιν εγίλεπεν τομάτνατ, ετία ετέρνεν αποπαν ος αφκα τον Τροφιμ. Πίος εν ατος με το κοντο, τι ποπα το ράσον; Αν πιαν τον Μίεεκων άμον εσκιλιν ασιν γύλαν, θαπλόνιατον σο μίαν κε θα σιρ κε περ το πιντζζιάκνατ, με το καρτυζ. Ατόρα τι πλύσιος εόλια κες εκοτόνε κι ο Μίεεκας ασον Τροφιμ κιάλο πλύσιος εν. Ο φόβον τι Μίεεκα επίκεν να φένετε σομάτιατ ο Τροφιμς κιάλο τρανος, φενιαροφοτιζμένος σο έριμον το νεκρον το γιαζιν ντο εν γομάτον λιμαζμένα εσκιλία ντο γριμαλόνε.

Τα εσκιλία άντζακ πέντε έσαν, αλα τον Μίεεκων εφάνθαν πως έσαν χιλιάδες με ολάνιχτα στόματα κε ασυ φουρκίζνε τέναν τάλο θα κατιδένε σο σταθμον, να γριλέβνε κε ταν-θροπς.

Ο Τροφιμς αναχάπαρα ίπεν:

— Εσι φογάσε τα εσκιλία;

— Εσι;

— Εγο τιδεν κι φογόμε!

— Πόσα χρονον ίσε;

— Σα δεκατέσσερα απες.

Ετέρεσεν γιάνια ο Μίτσκας τον Τροφιμ κα ίπεν κιατος τεα χωρίς φόβον:

— Σινέλκα ίμες: εγο πα απες σα δεκατέσσερα ίμε.

— Πσέματα λες!

Για να φένετε ο Μίτσκας ολιγότηικον εκόθεν απαν σα ποδαρομίτιατ.

— Σα ζυμα θα εμπένο σα δεκαπέντε. Το πόιμ εν κοντον, γιόκσαμ χρόνια έχο· δύο πύτια σκόνο αν.

— Ντο;

— Οτι θελτι: γιρ ίτε μεσσοκ.

Σο σταθμον εκλόσταν „αγαπιμεν“.

Εμαθεν ο Μίτσκας, ότι ο Τροφιμ εν ασο Καζάνσκι τι γυπέρνιαν, έτον σα τέσσερα πολιτίας, εκς μίνας εν ντο εκσέθεν ασοσπίτνατ, πολεμα να ρυζ σο Τασσκεντ. Εάν θα ρυζ ει, οπισ άλλο κι θα κλόσσετε. Πολα άσκεμα ιν τα κιτίσσια σα Καζανι τι γυπέρνιαν, να πρόγνε κέχνε, γιατατο επέθανεν παρόρας κε τι Τροφιμ ο πατέρα — τριάντα οχτο χρονος. Διαφοράς έτον ζον πόλεμον — κηπέθανεν, κ' ι πίνα εκρέμ ζενατον.

Ο Μίτσκας πα ίπεν!

— Δτόρα ολ ι μυζζικ άσκεμα ζον. Ασεμας ότι επο ρυν αχπάνε, άμαν τιθεν κι δίγνεμας.

— Σο κόμαν πρεπ να εμπένομε! — αναστέναχεν ο Τροφιμς.

— Σάπιον;

— Σι πολςσεβιχίον.

— Μίπος πέρνεμας;

— Κάπιος πέρνε, κε κάπιος όχι.

— Τι πολςσεβιχς κι κυρφίζνε — ίπεν ο Μίτσκας.

— Λογικ-λογιον ίνε κι ι πολςσεβιχ! — κσαν ενεστέναχεν ο Τροφιμς.

Σο σταθμον επίανεν έναν φιανιαρ.

Αργος έτον. Απας σο κιφαλ τι Μίσσκα εγομόθαν λιπί-
ρα ιδέας. Σα βαγόνια, αφκα σα βαγόνια, οπισ σα βαγόνια —
ανθρωπ εκλόσκυσαν, κετζάιζαν, λεσκεσι μάχους εκρίφταν, έ-
σπινκσαν απαν δινατα τα δόντια, έσπινκσαν απαν τα πιναζμέ-
να τα στόματατυν. Σο σκοτινον σο φοβερον τιν ισιχίαν, ντο
έσκιζεν το μον κε μοναχον το φιανιαρ, τιριανιμένα εκλε-
γεν ίνας γινέκα με το μορον. Κε σα κλαψίματατς εχόριζες
δίο λαλίας. Τέναν ι λαλία απο βαθέα κε τάλο απελπιστικα
τζονχρόματα.

Κε ταράγουνταν.

Χερίυν.

Χυρχυρίζνε.

Εφτάνε τέναν τάλο τα δίο λαλίας.

Αμον δίο ποτάμια.

Κε σα δίο ποτάμια απαν τρες το πικρον ι λίπι, ντο
έσιραν σο ατελίστον το κηγίζικον το γιαζιν, σο μικρον τον
σταθμον. Νια εμπρ κε νια οπισ επορις να ζίρτζατο.

Ο Τροφιμς ίπεν τον Μίσσκαν, ζίτια εδίκσιζεν τι γινέκαν

— Ερύκxen αδα απο κξένα τόπια, να παι κεπορι.

— Μίπος εκξέρτζατεν;

— Εγιο ολτς εκξέρο. Τέξερα ιμέρες πορπατο αδα ζον
σταθμον κες. Με τον άντρανατς επέγνεν, εκίνος επέθανεν.
Τεχακεκα έθαπσανατον.

Σι Μίσσκα το κιφαλ κσαν έμπεςαν λιπιρα ιδέας, εκάθυ-
τον εντάμαν με τον Τροφιμ σο στενον το διάδρομον τι στα-
θμο, ζυμα ζιν πόρταν απόπυ επέραναν ανθρωπ, ιστορίζαν για
τα χοριάτυν πυ ατόρα τξέκxερ πυ μερέαν επέμναν. Ο Μί-
σσκας ιστορίζεν οκνιάρκα, εκυγεν χορις χαβας. Επουγαλέφτεν
να νυγιζ για τατο, επυαλέφτεν να ιστοριζ πάντα τα ίδια.
Εμπροστα σα ζυφρομένα ομάτιατ-άμον αποτιλιγμένον κορδέ-
λαν — επέρανεν το Ταξσκεντ. Το Ταξσκεντ ντο κίδεν απο

συμα, το Τασσκεντ το χορταζμένον με το πόλικον το ψομιν,
το Τασσκεντ ντο χαμογελα.

Τζιτίζνε απο μακρα άμον πσιλα τυμπία:

μάβρα κομάτια,

άσπρα κομάτια

κοκιν νταρδέφχετε

κοκιν ντο κιαρδέφχετε. Επεκι ι τιανιάθε πα κεν άμον τεμέ-
τερον — χοντρον εν . . .

Ο Τροφιμς έκοπσεν σιν μέσεν απες τι Μίσσκα το νό-
νιζμαν κε επυρστίρτσενατον:

— Πόσα φόντια επορις να τρος;

— Πύ;

— Σο Τασσκεντ ονταν ρύζομε.

Ενόντσεν ο Μίσσκας, σίτια έσκονεν τα θαρέα τοματο-
τζάτζατ, κε γάλια ίπεν:

— Πολα!

Πολα κερων έκλεσεν ι γινέχα με το μορον. Εδεχαν ι
χορετ σιν σκοτιάν. Ιλαζαν τα ρσκιλία οπισ σο σταθμον.

Ο Τροφιμς κε ο Μίσσκας εδίναν τέναν τάλο θάρος με
τα καλα τομούτια. Επίκαν τον λόγον έναν να παν εντάμαν.
Σίτια εφοκράτον ο Μίσσκα; το ίλαμαν τι ρσκιλίον, ίδεν το ατε-
λίστον γιαζιν, χορις ανθρωπς κε οσπίτια, κε απαν σατα τα
γιαζία χιλιάδες τρέχνε πιναζμένα ρσκιλία με αχαστα στόματα,
ρύζνε αποπισ σο τρανον κε μαλιαρ το ρσκίλον ντο ες το
ψομιν σα δόντιαθε, ταράγουνταν ολ άμον ολόγεν κομυλ. Πε-
τα τι ρσκιλι το μαλιν απαν σο φενχαροφοτιζμένον σο κριον
το γιαζιν. Φοτιάν εβγάλνε τι ρσκιλίον τομάτια, κρυν τα δόν-
τια, έδακσαν τέναν τάλο, απο κάποθεν εφάνθαν άλα, εχοβλά-
εψαν απαν σο σταθμον άμον άγρεν ναχυρ, ελάνκεψαν ασι
Μίσσα το κιφαλ απανκες, ετζουγνάεψσανατον. Εσκοσανατον,
εφέκανατον, επίαςαν ασο πιτζζάκνατ κι ασον καπέλον. Ε-
γυρταρέφτεν ο Μίσσας, ιμψο-αποθαμένος ασον φόβον, ι κρατ

απιθεβαζμένον, ένικσεν τα ιπνιαζμένα ομάτια, τιδεν κεχρικα.
Λαλίας, ρσαματαν, ιθρίζματα, τζιβίματα κι ο Τροφιμς ρο
γιάνατ κεν.

— Εδέχαν το τρένον.

Οχλάεμαν, τζάιμαν, κλάψιμον!

— Αφίστεμε!

— Καθίστεμε!

— Εγλίσταμε!

— Μανίτσα!

— Δόσατον απες ρα δόντια.

— Κι πρεπ ναπομένομε ρο μικρον το σταθμον, απες ρα
κιργίζικα στέπας, όπου κι ζι κανις:

Θα τρώιζε ι πίνα,

θα τρόγνεσε τα φτίρας,

θα τρώιζε ι στεναχορία

θάνατος!

Αλ ρα στέβοτα τι βαγονίον επίαναν, αλ ρα τιαχίρια, αλ
ρα πύφερια, αλ ρα κατοθίρια.

Σα στέβοτα, ρα τιαχίρια, ρα πύφερια, ρα κατοθίρια —
μοναχον ας φέβνε απαδα ρο τζολ, αςάγρεν κε τέριμον τον
τόπον. Ραζίδες ιν να κρεμάγουνταν ασα ρσέρια, να τζοκανί-
γουν απανκες ρα ρσπάλια, να γριδόνε ρι τρένου τυραδ — μονα-
χον να εθγένε απαδα ρο σταθμον, να φέβνε ασο ρυμον κε ρτεκ
το πιναζμένον το θάνατον. Πετα ρο γιαζιν απανκες αφκα ρα
κρία ταχτίνας τι φένκονος τι ρσχιλίον το μαλιν. Στέκνε τι
ρσχιλίον τομάτια. Κρυν τα δόντια.

— Τον θεος, τι μάνας άφςμε!

— Το σταδρος, τον βασιλέας!

— Σιντροφ!

Εγμοκλόστέν ο Μίςσκας, εδέβεν ο νύσατ. Κεπορι νανι
δρόμον ασο τρανον τανθρωπινον το τυβαρ ντο ρσχιματιέν ρυ-
μα ρα θαγόνια.

Λαταριζ ολίγον το ζοντανον το τυβαρ, κοντα με τα-
νχόνασαθε, έρτε οκσοπισ, διαθεν σο γιαν, τζοκανίζνε χορις
να θελτε σαλ το τέλος. Κεπορις να λανκεφς ασο ζοντανον το
τυβαρ απανκες, κεπορις κε να αχπάεσε απατο. Σίριτσε αδα-
κιακι, ρυφίγσε, γιροκλόθεσ απες σο χαλκον, φυρκίγσε, γλίντσε.

Έτρεκσεν ο Μίςσкас σο κρίον το παραβοζ ντο επεκρέ-
θεν, σιν απαντίνατ έρτε ο Τροφιμς φορεμένος το πσαθίνατ
άμον μικρος χομικος ποπας με κοντον ράσον

— Εκάτσεσ;

— Πύ;

— Χάιτε μετεμεν!

Απο καρδιάς εχάρεν ο Μίςσкас — κεν μοναχος, ατόρα
δι νοματ ιν. Επίασεν τον Τροφιμ ασο πσαθιν — έτρεκσεν σο-
γιαν τι χορετίον με τι γινέκσατυν, ασο γιαν τι θαγονίον. Έ-
τρεκσαν υς τιν άκραν τι τρενυ, τερυν εκεκα σαλτάτος. Έτε-
ρεσαν απομακρα τον σαλτάτον, εχοβλάεψαν εμπροστα.

— Εστα: — ιπεν ο Τροφιμς! — πρεπ απαν σο στέθος
να τσαντσαρέδομε. Απλύμεσ απαν σιν κιλιάν άλο κελέπνεμας. . .

Ενίβεν ο Μίςσкас σομιά τι Τροφιμ — σο στέθος ακόμαν
πολα θελ. Εταντόθεν ολίγον, για να πιαν σιν κάντζαν —
εγλίακσεν, εκρεμίεν, εντόκεν με τα ποδάριατ τον Τροφιμ σο
κιφαλ.

Εθίμοσεν ο Τροφιμς, ετζάικσενατον:

— Γαρι! εστα εσι ας ανιθένο αποπάνις.

Πολα δινατα εντόκεν ο Μίςσкас, αλα κερσ κεν να
κλεί. Εστάθεν αφκα σον Τροφιμ, κι ο Τροφιμς πα ερύκσεν,
εντόκεν τον Μίςσகαν σο κιφαλ.

— Χάιτε σάλο μέρας — αδακα να εβγεντε απαν δι-
σκολον φν.

— Τα σσέριαμ ετσαράπσα.

— Εμαν τρεσσ;

— Ολίγον τρεσσ.

— Τζάντσον απαν ολίγον τοζ! . . .

Ονταν εσσίρικσεν το τρένον, σίτια εκαπάτεπσεν τανθρο-
πίον τα λαλίας, ο Μίσσκας με τον Τροφιμ εκίσαν απλομεν σο
στέβος τι θαγονι, απαν σα κιλίας. Ο Τροφιμ αναπαφτικα
επυρσσίριζεν, σίτια εμιρίσκυτον το τοζομένον το στέβος.

— Ζις μικρε; Ατόρα θα πάμε . . .

25

Τι Κιργίζιαις ο αέρας εφίσανεν δινατα, εθέλγαν φένετε
να κρεμιζ τον Τροφιμ κε το Μίσσκαν σο έριμον τιν στέπαν.
Κε ονταν ετέρναν τι καμπυριαζμεντς τι γινεκς με ταγύρτσατυν
κολιμεντς απαν σο στέβος τι θαγονι, εφένυτονατς ποσ κολι-
μπον ρον αέραν, απανκες ριν γιν, απανκες ριν στέπαν, κιάλο
κανις καμίαν κι θα πιάνιατς, κι θα πιριάζιατς. Μοναχον μίαν
τιάκια εσυφρόθεν τι Μίσσκα το καρδύπον — ίνας χορέτες αν-
τίκρι ετζάικσεν:

— Επέθανεν!

Σομα σα ποδάρια τι Μίσσκα εκίτον ίνας γινέκα, το
πρόσπονατς ασαπαν το μέρος με ανιχτα απεθαμένα οράτια
ετέρναν το μακρινον τον κζένον υρανον. Το λεγνον κε κιτρι-
νιζμένον το μιτίνατς, το στόμανατς ντο επέμνεν αχαστον
με τα κίτρινα σπινκμένα απαν δόντια, εχπάρακσαν τον Μί-
σσκαν, εταύτεπσαν τά ιδέασατ κε δινατα εντόκεν ι καρδίατ.

Ο Τροφιμς ετέρεσεν αδιαφόρετα. Αδιαφόρετα επεκρεμάλ-
τσαν τα γένιατυν κε ι χορετ, ενύνιζαν ο καθένας τεκινυ τα
τιάρτια.

Ίνας αποπανκες ίπεν:

— Πρεπ να σίροματεν αφκα, ανκεν πίος εκσερ ντο
γινετε;

— Πυ;

— Ασο στέβος;

Ο Μίσσκας εμερμίκισεν. Ετσάμοσεν τομάτια, ενόνιζεν για το Λοπάτιν, για τιν μάνανατ, τιναν εφέκεν σοσπιτ νο ετακσιδθεβεν σο Τασσκεντ, αλα ι αποθαμέντσα ι γινέκα, με τα σπινκμένα απάν τα δόντια, εσκέπασεν εν μάνανατ εμπροστα το Λοπάτινο, κε το μακρινον το Τασσκεντ, όπου καμίαν ναι παι κεν κε κέτον, επιριάντσενατον ατόσον πολα. Σίτια ετέρ νεν ανίσιχα τιν αποθαμέντσαν, επυστίρτσην γιαβάσσια-γιαβάσσια τον Τροφιμ:

— Πίος εν ακίνε;

— Πιναζμέντσα.

— Θα σίρινατεν αφκα;

— Ολιμέρα κι γίνετε να σίρινατεν — ελέπνατς.

Εκσαπλόθεν σον υρανον έναν τρανον λιθ, εσάρεπσην τον ιλεν, αμον μάβρον κοματ επεκρεμαλίεν απαν σο τρένον. Εμπεν απες σο λιθ το τρένον με τον λαον, εσκιζιατο με τα εσιρίγματαθε, τζαιζ, κνιζ, κεπορι να φεθ ασο λιθ, ίτε το λιθ έγλη σενατο ίτε εμπροσταθε κατ εν. Τα τιακίραθε αλο κεχόρεπσην, τα θαγόνια αλο κεκυνίγαν. Γάλια, γάλια σίτια ετσοκάνιζεν τα ράδναθε το τρένον επίεν με μικρον χοτ, έτιμον εν να στα ολος διόλυ. Μιμιας επάτεσεν κα δυνατον βρεσσην, λετ κσει με τα χαλκα εκσειυτον το νερον. Εχτίπεσαν απαντες σο λερον το στέθος. Ι χορετ εκυμυλιάγαν σέναν τόπον. Χορις να λα ίσκονταν κσει εκάθουσα ο Μίσσκας με τον Τροφιμ αφκα ο Τροφιμ το πσαθιν.

Μονάχον ι αποθαμέντσα ι γινέκα εκίτον όπος πριν με τον πρόσοπονατς σον υρανον κε με ταποθαμένα τανιχτα τομάτια γομάτα βρεσσην νερον.

Επεκι αμον το εκοματιάεν το λιθ κε τα μικρα τα κομάτια επλόθαν απαντες εν στέπαν, σίτια εκρέμιζαν τα τελεφτέα σταλαμίτας — αρχίνεσεν έναν χρίον κιγρον αέρας.

Αμον μικρον πιανκ εφάνθηεν εμπροστα το μικρον σταθμον.

Συμα απισκας σο γιαζιν επέρασαν καμέλια. Απαν σο
μπιν εφάνθεν καπνος.

Ο Τροφιμος ίπεν τον Μίσσκαν, σίτια ετρόμάζεν.

— Επάγοσες;

— Εσι;

— Εγο ελίγον ερίγασα.

— Επίναςα, — κσαν ίπεν ο Τροφιμος.

— Εγο πα επίναςα — ίπεν κε ο Μίσσκας.

— Να ιποφερτε επορις;

— Εσι;

— Εγο, απο δύο ιμέρες έτιχεν να ιπομένο.

Κεθέλεσεν ο Μίσσκας ναπομεν μικρος ζεν σίντροφονατ
εκα κε με αφτοπεπίθεσιν ελάικσεν το κιφάλνατ.

— Επορούμε να ιποφέρομε.

Αγλίγορα ελάνκεπσαν αφκα ι χορετ σο σταθμον. Επέμ-
αν απαν σο στέβος τι βαγονι ο Μίσσκας με τον Τροφιμ κε
αποθαμέντσα ι γινέκα με τα κίτρινα τα σπινκμένα απαν δόντια.

Ο φένκον πανσέλιнос, εσκόθεν ιπειλα απαν σο σταθμον,
καλιιάσταν με τριφερον φος τ' αποθαμένον το κορμιν, ετέ-
μεσαν απες σανιχτον το σταθμον. Ο Μίσσκας εγρέθεν, αλα
Τροφιμος ίσιχα ίπεν!

— Εμис κι θα κατιβένομε. Αν τίχι κε λανκέδομε σαλ
το στέβος γολάγια να καθυμες κι θα επορούμε. Αν τιχεν
κε απομένομε κε αδαπαν, άσσκεμον θα εν. Εσι φοάσε τα-
ποθαμεντς;

— Εσι;

— Ντο θα φούματς; ατιν άλο κι σκόνταν.

Το τρένον πολα κεστάθεν.

Σιν σκοτίαν, ελάικσεν κάποιος το φανιαρ συμα σο τρένον
κεμιας εντόκαν ζέναν ζάλο τα πύφερα κε — ολίχτα σο χρί-
ον την ιγρασέαν θαρέα εχπάσταν τα βαγόνια, σίτια έπεζαν
εκνιάρκα με τα τιακίρια.

Επέρασαν το ιςτερνον τιν πύτκαν. Δμον σχοτινον οματ
επάνθεν το τελεφτέον το φιανιαρ. Απανκεκα σα θαγόνα
επεκρεμαλίεν ο φένκον ντο κι χυλεν με το κίτρινον κε το
κιαλ το κιαλ.

— Κρίος εν — ίπεν ο Τροφιμς. — Ελα ασ ανα-
λιάσχυμες τ'έναν τ'άλο. Ο Μίςσκας επεκυμπίαςεν το νεβρα-
μένον το πιντζάκνατ κε ο Τροφιμς αποφακασο πιαθιν σπι-
χτα ενκαλιάστενατον με τα σσέριατ ντο ετρόμαζαν, εκόλ-
τσαν τα κιλιάσατον, τα κιόνκσιατον. Αετς πα οίνατα ενκαλι-
άστεν ο Μίςσκας τον ζίντροφονατ ζίτια εσίρνεν απαν σι Τρο-
φιμ τιν ριάσσαν τάκρας τι πιντζακίατ, κε σο κριον κε σο
σχοτινον τιν νίχταν ζίτια επέρναν αναζμίαν ίνας σαλυου το
πρόσοπον, εγυρτάρεβαν ίνας τον άλλον ασον θάνατον. Κι αετς
πα επέγναν απαν σι θαγονι το στέθος, άμον μικρον οικήφαλον
κυβαρόπον, ενομεν σ'έναν ακλόνιτον θέλιςιν, σέναν νιστ
— να φιλάτνε ατιν ατυνυς με κάθε τρόπον.

— Εγο εχυλέθα ολίγον — ίπεν ο Τροφιμς.

— Εγο πα εχυλέθα ολίγον — ίπεν κι ο Μίςσκας.

— Πίσομε ολίγον χυ σαύτο το μάγλομ.

— Εσι πα θα εφτάσμε χυ;

— Αχα . . .

Σ'έναν δεφτερόλεπτον απες σι διονον τα καρδίας εγε-
νέθεν χαραν ντο κεδοκίμασαν καμίαν, χαραν ασι φιλίαν ντο
εχυλίενενατς. Με λόγια κελέχχυτον ατο ι χαρα. Επέγναν
χωρις να εβγάλνε λαχυσσιν, αλα ι δίος πα εγρίκαναν ατο τι
χαραν πυ εφένυτον σσέκίνο προς όνταν εν οι κι φοούνταν. Κε
αποθαμέντσα ι γινέκα πα άλλο κεπίνενατς να φοούνταν, εθα-
ρις ένκεν λαλίαν κε έλεγενατς.

— Αραετς πεδία, αραετς! . .

Το προί επίγαν να πωλουν τι Μίσεκα το πιντζακ ζέναν τρανον κηργίζικον σταθμον.

Ο Τροφιμς ίπεν ασόλον ιστερνα άμον έμπιρος άνθροπος:

— Τέσερα χιλιάδες πσαλάφα.

— Δίνε;

— Αν κι δίνε — ατότες κατιβάζομε τιν τιμιν. Πρότος θα εθγένο αγοραστis εγο. Εσι κύρφικσον το πράμας κε μάχ-
 ζος βλαστίμαμε, αν τιχεν κε δίγοσε εφτενα. Εγρίκσε; Εμπτα
 ανάμεσα σο λαον.

Εταράεν ο Μίσεκας απες σαλατζαλιν το πλίθος, με το
 πιντζακ τι κηρύατ σο ζζέρνατ. Σομίαν εφίτροσεν σο γιάνατ
 ο Τροφιμς.

— Δινατα φόνακσον:

Ο Μίσεκας ελάικσεν το πιντζακνάνατ.

— Ει, πωλόατο πίοσ αγοράζιατο!

Εφέκενατον ο Τροφιμς ναπομακριν ολίγον, κσαν εζύμο-
 σενατον κε ερότεσενατον τζαιχτα;

— Εστα! Πόσον πσαλαφας;

— Εσι κιαγοράισατο: — εκλόστεν ίπενατον ο Μίσεκας.

Πίοσ ίπεσε ντο κιαγοράζατο;

Ματα κείσ.

— Εμέτρε,εσ μι τα χρίματαμ;

— Δετς πα φένετε . — .

Ο Τροφιμς εθίμοσεν.

— Σαλαχανα ντεγεντς! πε τελιοτιχα — πόσον;

— Τέσερα χιλιάδες.

— Αφκα κι κατιβεντς;

— Γιох, πολα παλεν πα κεν:

Εστεχαν ο Μίσεκας με τον Τροφιμ απες σαλατζαλιν το
 καλαπαλουκ τι παζαρ. Εγοντρολάλναν για να εφταν το λαον

κε δι προσοχιν σο πιντζακ, αλα κανις, οτε ινας ανθρωπος
κεθελνεν να συμονιατς. Απο μακρα τερυν — κλόςκυνταν.

Ο Τροφιμς ιπεν, ρίτια εγίριζεν το κιφάλνατ:

— Καταπόνιρι διαβολιν, έφκολα κεπορις να κομπόντςατς.

Ερχίνεσεν να χάτε το καλον ιδιάθεσιατυν, το πιντζακ εφε-
νοτονατς άσσκεμον, ποσ κι γιαραεβ, κε τιν στιγμιν τι απελπισίιας
ενόντςαν! Καμίαν κι θα επορόμε να पुलόματο νια σα ρσίλια
ρύδλια, κε νια σα πενταχόςσια. Εκιν τιν στιγμιν εσύμοσενατς
έναν νέικον κιργίζοπυλ, ολίγον κιάλο μακρις ασου Τραφιμ,
εχάρφοσεν σα δύο πεδία απαν τα μάβρα τα γιαλιστερα τομάτιατ.

Ο Μίςσкас ελάικσεν το πιντζακ.

— Αγόρασνατο.

Εκλόστεν ινας κιργίζος με στενον γενιάδαν, εκρέμα-
σεν τα ρσίλια, ρίτια ετέρνεν το πιντζακ αποπισ κε απεμπρ,
ερότεσεν ροσιχα:

— Πόσον;

— Εφτενα पुलόατο, σα τέσερα χιλιάδες.

— Σσίλια:

Ο Τροφιμς οπισ ασιν ριάσσαν τι κιργίζονος ετζάικσεν:

— Πίος εν νικοκιρτς τατινεθι τι πιντζακι;

— Εγο — εκλόστεν ο Μίςσкас.

— Πόσον पुलίσατο;

— Τέσερα χιλιάδες.

— Να पुलίσατο έρθες, γιόκσαμ να καλατζεβς; — ερό-
τεσεν ο Τροφιμς.

— Κε τεσον ντο δουλιαν εν; — επει ροβαρα ετζοαπλάε-
πσενατον ο Μίςσкас.

— Αν θελτς να पुलίσατο, δόματο σα τρία χιλιάδες —
κιάλο τίποτα. Θελτς;

Ειτέρεσεν ο κιργίζον τον νέον τον αγοραστιν, έφτισεν,
εθίμοσεν, ερχίνεσεν με το δάχτιλονατ να τερι τασταρ. Ο
Μίςσкас άμον κυπέτςος λεί:

— Μι τρίψατο σίντροφε, το κοματ πολα καλον εν, δίο χρόνια θα φορίζατο.

Εσώμοσαν κιαλ κηργίζ, τα λαλίας επλέθηναν:

— Δίο χιλιάδες!

— Κι γίνετε, αφκα κι δίγατο.

— Τρία χιλιάδες! Τε!

Ο Τροφιμς εριαστα επουστίρτσενατον:

— Κατίβασον έναν χιλιάδαν:

Εντόκεν ο Μίσεκας σι κηργίζ το σσερ απες, άμον τραγος κε σοςτος χορέτες κε ίπεν!

— Ατίο πιντζακ! Το κοματ πολα καλον εν.

Ατόρα άλο τι πσομι τιν ανάνκιν κίχαν.

Εσπινκσενατο ο Μίσεκας απαν σιν καρδίανατ, σπιχτα εκράτνενατο. Τομάτιατ επαρλάεβαν ασιν χαραν, τα σσίλιατ επρόμαζαν, ιπομονιν κηπόρνεν να εφτάι. Εθέλνεν ατυκα, συμα σι τοργοφκες απες σιν αγοραν, να κηρτα χορις να μασα ολόγια κομάτια αλα να έτροεν απες σιν αγοραν κηγίνυτον· σο γιάνατ ετολανέφκυσαν πιναζμεν πρόσφιγι, ετέρναν το πσομιν με τα πιναζμένα κε κυφυλοεμένα ομάτια, επόρναν να σίρνε κε πέρνατο ασα σσέριατ. Ατόρα ο Μίσεκας με τον Τροφιμ ίνε ασόλον ι πλύσι, επέρασαν να τρόνε οπισ σον σταθμον σο μαζιν.

Ο ίλεν απο πειλα εφότιζεν καλα. Τριλι έσπριζαν τι κηργίζιον τα τζατίρια. Χορις ετίαν ίλαζαν τα σσκιλία.

Κε το κηριότερον — ίχαν πσομιν.

Το πσομιν τριφερον κε ακόμαν χυλεν εκίτον απαν σα γόνατα τι Μίσεκα, κε απατο το πλατιν ι στέπα, κε ο υρανον απανκες σιν στέπαν, κι ο καπνον, κε τάσπρα τα κηργίζικα τα τζατίρια, όλια εφένυσανατον τριφερα, χυλια, κε καθισίγαζανατον.

— Ε! σε αρχινόμε — αποφασιστικα ίπεν ο Μίσεκας σίτια εφόσιζεν το κοφτερον το μασσερ απες σο απολοδ τι πσομι — φα σεμον τιν ιγίαν! .

Ο ίδιον χαρεμένα επίκεν το σταβρόνατ, ερχίνεσεν να τρώι. Τερι ρσασιρεμένα τον ζίντροφονατ.

— Εσι γιατι κεφτας το σταβρος;

— Επιδέβατο.

— Γιατι;

— Αετς, κι θέλο . . . Δόμα έναν κοματόπον κιάλο. Πολα εν, ολίγον κόψον. Με μιας όλον κι πρεπ να τρώγομε, πρεπ να αφίνομε κε για άβριον.

Ετρογαν πολα κέρον κε όλον απο μικρα κοματόπα. Τι διονον πα τα κιλίας εβάριναν ίστερα ασιν πίναν, το κορμί νατυν ισίχασεν, ερύκσεν απάνατυν οκνία. Εθέλναν να εκιμύσαν αφκχ ρσον ίλεν, να νασπάλλνε όλια κε τιδεν να μι νυνίζνε. Ο Μίςσкас έπλοσεν τα ποδάριατ με τα πλατέα τα τζαρούσκατ, πολα κέρον εκίτον με απλομένα ρσέρια. Επεκι κσαν εκάθυτον, ιπνιαζμένα ετέρνεν προς το πσομιν έκοφταν μικρον κοματόπον.

Ο Τροφιμς ισίχαζενατον:

— Μι λιπάσατο. Ι δουλία εν ναπομένομε με τιν πρσιν.
— Ατο εν ασόλον το καλίον.

Σο σταθμον ίστερα ασο φαιν, πολα κέρον έτιναν κριόν νερον σιν βοτοκατζκαν, ένιγαν πλατέα τα αναπαμένα τα χορταζμένα τα στόματατυν αφκα ρο μυςλοχ' επεκι ερχίνεσαν να νίφκυνταν.

— Πρεπ ολίγόν να δυναμόνομε; — έλεγεν ο Τροφιμς. ρίτια ετέρνεν το λερων τιν κιλίανατ. — Ελα ασ τρίφτομε τα ρσέριαμυν με το γυμ.

— Το κιφάλιμ πολα κνέσσκετε, — ερύφροσεν ο Μίςσкас, — κε αδαχα όλον τον κέρον κατ λαταριζ.

— Φτίρα εν;

— Νε!

— Τέρεν, μι πιράίσατα ανκεν κιάλο ρσιρ θα δάκνεσε.

Επεκσαν, ετζάντσαν τέναν τάλο νερον, όλος διόλο ελάφριναν. Ασυ εχόρτασαν το πεκσίον, ο Μίςσкас πονιρα ετσάμσεν ταμάτιατ:

- Ατόρα εσι μόνος προσπάθισον.
- Γιατοπίον;
- Πος να κάθυμες σο τρένον.
- Κε εσι ντο θα εφτας;
- Εγώ επεσλέεπσασε με το προμιμ . . .

Σο σταθμον κανίναν κεκάθιζαν.

Απισσκες σα βαγόνια, απανκες σα βαγόνια, σα στέβοτα επέγναν κέρχυσαν σαλτατ με τα όπλα, εσίρναν αφκα τα με-
 ρσόκια, εδίοχαν ταχυρτσ με τι γινέκσατυν, επσαλάφαναν το-
 χόμεντα. Αγυρ έτρεχαν αποπισ ει σαλτάτας, εβγάλιαν τα
 καπέλυσατυν κε έκλιναν τα κιφάλιατυν. Ο λαος ασιν απελ-
 πισίανατυν κσαν ετάλεθαν σα πύφερα, ασα πύφερα επέγναν σα
 στέβοτα, κσαν εσίρνανατς αφκα, κε κσαν άμον βύδια με ριοπι-
 λον ινατ ετσαντσαρέβαν αλ ασ υραδ τι τρένου, αλ ασο κιφαλ.
 Τέσσερα φορας εγάτεπσαν τον Μίτσκαν με τον Τροφιμ έδιο-
 κσαν. Τέσσερα φορας ι σαλτατ έδικσανατς τα κοντάκια κε
 εφοβέριζανατς:

— Χαθέςτεν απαδακες!

Σο τυπικ, συμα ζέναν χαλαμένον βαγον, εκάθυσαν τρι
 νοματ αγυρ, δι γινεκ, έναν κοριτς, ίνας γέρος, κε ίνας τζι-
 λομένος ρολτάτος με κσιλένεν ποδαρ. Ι χορετ ετέρναν το
 επιμάετε το τρένον, κε ενόνιζαν πος ίσος κάπος εφτάγνε κε
 λανκέβνε απαν, κε φέβνε ασαυτό το φοβερον τον τόπον.
 Αμαν όνιαν εδέκαν το παραβοζ, κε τα βαγόνια με γιμνα κε
 εφκερομένα στέβοτα ριγα, ριγα, επίγαν ασο γιαν τι τεπο σο
 γερανέον γιαζιν, ίνας ασι χορέτας ίπεν με απελπισίαν:

— Ατόρα εζύμοσεν ο θάνατοςεμον: Εμπροστα να πας
 κεπορις κε οπισ πα να κλόσσεκεσε κι γίνετε. Πύ να πας;

- Πάμε ως το μικρον τον σταθμον, — ίπεν ένας άλλος.
- Εκεκα επορούμε να κάθουμες.
- Κι θα καθίζεμας;
- Κε τίναν θαροτόμε:
- Κι θα προφτάνομε να πάμε — ίπεν ο σαλτάτον.
- Τακατ κεπέμνεμε
- Αναχάπαρα εκόθεν σο ποδαρ ο τρίτον ο χορέτες . . .
- Ολον το ίδιον να κάθουμες κι γίνετε.
- Θελτε να πας;
- Θα πάγο μοναχος.
- Ο γέρον πα εγρίβοσεν σι χορέτας απαν, ετάραζεν άμον κοσάρα το γυμ με τα εσέριατ ντετρόμαζαν, εριαστα ιλιάεβεν τα λιθαρόπα, εκράτνενατα απες σιν απαλάμιανατ, πολα κερν εμρίσχυτονατα με το λερν το μιτίνατ ντο κεπέρνεν μισοδίαν. Ο Πέτρον ο ιπειλον κε καμπυρομένον ο χορέτες, ετέρεσεν τον γέρον με θαμαζμον, λες κε σι ατόρα ίδενατον.
- Εσι πάπο απόθεν ίσε;
- Εγο γυρπαντε ο ίδιον κικσέρο απόθεν ίμε — ενέσπαλα κε τιν γυπέρνιαμ
- Κε πυ πας;
- Πυ θα πάγο ατόρα; εγέντον πέντε ιμέρες κάθουμε αδα σον τόπον, κε να λαταρίζο κεπορο. Με τον γιομ εντάμαν επέγναμε. Εκίνος επέθανεν, θέλο μετεσας να σιντροφιάυμε.
- Εμια πορπατεφτα θα πάμε, αδακα κι καθίζνε.
- Ντο να φτας! Εγο ρίζαμ το πορπάτεμαν κι φογύμε, μόνον να εκράτναν ολίγον τα ποδάριαμ. Ετον κερσ απο εβδομίντα θέρσσια πορπατεφτα εκατακίλιζα, χορις αναπνοιν.
- Ι γινέκα με το κορτσόπον ανίικα ετέρναν το πλατιν το δρόμον ντο εγιλτόρεβεν τομάτνατυν. Να πάνε φούνταν, κε ναπομένε μονασσι πα φοβερν εν. Εστεχαν λιπιμεν, τα τζιβάλια σιν ράσσανατυν.

Ο Σιτορτζ, ένας οξειπόλτος μυζζίκος, ερότανεν ζίτια ετρόμαζαν τα ζσίλιατ:

— Θα πάμε γιόκσαμ γιοκ;
ντο λες;

— Θα πάγο κ'εγο πα γάλια, γάλια. Πυ θαπομένο ατόρι.

— Ίς εκι επορις να πορπατις;

— Ιζος ο θεος να βοιθα . . .

Ετοπλαέφταν ζέναν τόπον άμον ναχυρόπον ντο επέμνεν σααπζύζκον. Ο Τροφιμ; αποφασιστικά ετέρεσεν τον Μίζσκαν...

— Δκιν θέλνε να πάνε. Εσι κι φοάζε;

— Εσι;

— Εγο θα πάγο;

— Εγο πα θα πάγο.

— Επορις να κρυσ ζεράντα βέρεζια;

Ο Μίζσκας έσιρεν αν τιν κιλίανατ.

— Ατόρα εγο περίσον πάγο . . .

Ο πσιλον ο καμπυρτζ ο Πέτρον, με το ζοκεμένο το παπαχ εδέβεν εμπροστα, εστάθεν έναν ζτιγμιν. Σχεφτικα ετέρεσεν τι ζτάντζιας το καμπαναρίον με το κίτρινον κε καμένον ασον ίλεν σταθρον κε ζίτια ελάιζεν το ραβδίνατ, επέρεν κε επίεν αποπίσατ κε ταλτζ, ασο γιαν τι ρελζιον κες, τα οπία έπεζαν κε επαρλάεβαν ζο γερανέον τι ζτέπαν ντο επροκάλνενατς με τα μαβία τα ραζσοκόρφια. Επέγναν κε ζι ζτράτανατον επαρεβγάλνενατς τα τιλεγραφικα τα τέλια, με το λεπτον τιν τραγαδίνατον κε τι καμπάνας ο ίχον τάχαρον κε το κομένον.

Ο Μίζσκας με τον Τροφιμί επέγναν αποπις άμον αρνόπα. Ατιν κερότεσαν, αν πέρνατς ι χωρετ με τεκινυς κιανάμεζατον πα καλα-καλα κετανιζζέφταν . . . Επρεπεν να

εξύμοναν όσον επόρναν παραπαν σο Τασσκεντ, σο χορταζμέ-
νον τον τόπον με το πόλικον το πσομιν, ντο εκρίφκυτον
οπισ ασα παίρια κε ασα τυμπία. Ελαμεν ζον σταθμον κεκά-
τσανατς, έσκουσαν κέσιρανατς ασι θαγονίον τα στέβοτα, επέγ-
ναν το λιπον ατιν χορις να ενύνιζαν, με μικρα κε έφθιμα
ποδαρέας, κε φόβος ντο έτον κεγρίκαναν. Ολεν εθάρναν ότι
ι χορετ θα κλόσκυν οπισ κε θα λέγνατς;

— Πυ πάτεν;

Κε ατότες θα απαντυν τι χορέτασ!

— Σο Τασσκεντ!

Ι χορετ εκλόσταν αλα κανις τιθεν κερότανεν, πυ παν τα
πεδόπα, κανις τιν ανάνκινατυν κίςσεν.

Ο στρατιότις επεβάρινεν ζέναν το γιαν απαν, εχτάλε-
βεν με το κσιλένεν το ποδάρνατ κε φοναχτα ιστόριζεν!

— Κιαμ κικζέρετε, σο Τασσκεντ το νερον εν πολα
κρίον, καθαρον, όλια ελεπς απες, άμον καθίτριαν. Λογις-λο-
γιον φρύτα, φιτρόνε κε πιάνε ολόγια τεσετίνας. Πας, ο λόγος
ντο φερ, ολόεν ιμέραν κι όλον παχτζέδες, παχτζέδες, παχ-
τζέδες . . .

Τοσπίτια στέβοτα κέχνε, κε ιν ντομένα κανάβας να
τρεις το νερον.

— Το πσομιν πόσον εςς;

— Το πσομιν εφτενον εν. Αν θα δυλεβς τι ζαρτς εκαν
όλο εβδομάδες, εκαν ίκος πύτια επορις να κερδίγς, κε ι φαγο-
ρία πα ασεκιντς . . .

Ο γέρον, το χορτσόπον, ι γινέκα, ι τρι χορετ κι ο
Μίςσκας με τον Τροφιμ, επέραν θάρος ασα λόγια τι στρατι-
ότι, με επιστοσίνιαν ετέρναν τα γερανεά τα ρασσοκόρφια, κε
επέγναν εμπροστα άμον ζαροτον, απλομέμον τρίγονον, σο
κρίον κε καθαρον το νερον, ζεφτενον το πσομιν με τα ατε-
λίота γερανεά παχτζέδες.

Πλατέα επλόθεν τ' ατελίωτον ι στέπα, ντο επάτεπσαν
 εν σκοτινασέν με τ' αρέα τα κυργάνια. Απέναν έναν τολανέφ-
 κουνταν τι στέπας αιτεν απαν σα νεκρομένα τα ποζομένα τα σα-
 λαντζάκια, γονέβ-ε κσαν απαν σα παλεα τα ταφία τι κνιαζί-
 ον κε κάθουνταν άμειν έμπιστι φρυρι με τα μάβρα τα κινιτα
 τα κιαάλια. Τρανα κε ανένκιχτα αγάντια έπλοσαν άμειν ανιχ-
 τον ζζαντζιρ σορμόπα, έβγεναν απανκεσ σα τυμπάρια, φοθερίζ-
 νε με το νεκρομένον τιν μονακσιάνατον, με τιν ισιγ ανατον
 ντο κανις καμίαν κεχάλασεν. Εσχόθεν ο ίλεν κε κσαν εβα-
 ειλεπσεν. Τα μεσιμερνα τισκιάδες εκόντιναν. Ο ζρατιότις με
 το κσιλένεν το ποδαρ άλο κιστόριζεν, για το κριέν κε κα-
 θαρων νερον, αλα με τα κόκινα τάροστα τομάτιατ ετέρνεν
 με καχίαν ταπέραντα τα έχτασις τι στέπας, κε απελπιζμέ-
 να έλσεν!

— Κι θα επορούμε να ρύζομε σο σταθμον — τα δινάμι-
 ζεμον κι θα κανίνταν!..

Τι χοριτσι τα σσίλια εκσεράθαν κε επεχαζμότον, ι γι-
 νεκ εκράτναν ίνας τιν άλεν ασα σσέρια, έκλεαν χορις να
 εβγάλνε λαλίαν, εκσετίας το φόβον ντο έσπινκεν τιν καρδιάνατον.

Μονάχον ο Σιτορτσ, οκσιπόλτον ο χορέτες κε ο Ερ-
 μολαις με τα σιάρτια κε αχτένιστα μαλία επέγναν με πιζ-
 μαν, εζάρναν τα μαβριζμένα ασον αέραν τα γύλασατον,
 πλατέα ετλάεθαν με τα νενκαζμένα τα ποδάριατον.

Ο Πέτρον πυ επέγνεν ασόλον εμπρικες έσκονεν πσιλα
 τι άρομιατ το ραβδιν, εβάλνεν τιν απαλάμινατ σο κατσιν κε
 ετέρνεν τάσπρα τα ρέλσια ντο επεμάχριναν κε έλσεν καθισι-
 χαστικα.

— Τεχακεκα κατ μαβριζ.

Κε άμειν το εσύμονεν εκι σο μάβρον το πιανχόπον, ντο
 εχαρεντέριζεν τομάτιατον, κσαν ι τιριανία έσπινκεν τιν καρ-

διανάτων: στον κηρτζίκον χαλαμένον μαντριν, κομάτια γλίφα
φαγεμένα ασιν βρεσιν — βαριν, στιβαρον κοπος τι φηραρίον
Κσαν ο Πέτρον ετέρνεν αποφακα ασιν απαλάμιανατ, κσαν ερ
εθεν τον σταϊμίον, ντο εχάθεν.

Ο σταθμον κεφένυτον.

Μονάχον το τελ τι τελεγραφι ετουζιαλιάεβεν, κε κάποτε
έρχουσανατς ριάστια τιαβιρεμένα θαγόνια, ντο έσαν κρεμιζμέν
σο γιαν σο παιρ τι στρατάς, τσακομένα τιαχίρια τοπι — τ
τελεφτέα ιχνάρια απο το περαζμένον τεμφίλιον τον πόλεμον
ντο εδέθεν όλεν το στεπ ασο Τυρχεσταν ος τιν Σαμάραν

Ο Μίσεκας με τον Τροφιμ ασολτς καλίον έσαν. Ατι
υζζε έφαγαν, έπαν, ενεπάγαν κε σα τζόπιασιατον πα εκ
θάλναν απέναν τρανον κοματ ασο επέμνεν το προμιν.

Κάποτε ο Μίσεκας κριφα εσίρνεν σο στόμανατ μικρο
θρυμυλόπον, κε επουστίριζεν τον Τροφιμ:

— Εμικ ατόρα καλι ιμες, αετς κεν;

— Θα κατορθόνομε να πάμε! — Ισίχαζενατον ο Τρο
φιμς. — Μονάχον κηπρεπ να φούμες.

Ο γέρον επέγνεν σο ζεβρεν τομίνατ απαν γιάνα
γιάνια, με τα εσίλια ζόρια ετζοκάνιζεν τα κσιλομένα τα
ποδάριατ. Σο τυμπαρ απαν εκσένχεν το ιστερνον τιν ανάζμιανατ
ασα τοζομένα ρυθόνιατ, εχαμογέλασεν με τα αγαθοτα τομα
τιατ, εκλόστεν σο γιαζιν μερέαν όπου άμον θάλασαν επλίτον
ι σκοτινασέα κε επίκεν το στ. θρόνατ.

— Πεδόπα εσταθέστεν, άλο κεπορο! . .

Εκολίμπεςεν ι στέπα εμπροστα σα σκοτινα τομάτιατ
εκολίμπεςαν, εκυνίγαν τα αχάντια, εκλόσταν τι τελεγραφι τα
ετυλάρια, κιάλο τζαιχτα ετραβόδεςαν τι τελεγραφι τα τέλια

— Εσταθέστεν γορπάνεσυν, εγο άλο κεπορο!

Ενικσεν τα γιακάδεςατ ο γέρον, χορις να εβγαλ άλο
λαχουτσιν εκάτσεν απαν σο ζεστον τιν γιν.

Ο στρατιώτης πα εκάτσειν ζυμα ζον γέρον, δινάτα έςπιν-
κεν το κσιλένεν το ποδάρνατ με τα ζέριατ.

— Δδέλφια, εσταθέστεν εγο πα άλο κεπορο.

Εκάτσαν κε ο Σιτορτζ με τον Ερμολαι. Ο Πέτρον ανα-
χάπαρα έςκοσεν το ραβδίνατ!

— Ει, ζράτα, ζράτα κε ντο πολα κρατισ!

Ετίνακσεν τα τζόπιασατ κε ετίλτσεν το ιστερνον το
τσιγάρον, μάχσος ερχίνεσεν να ζιρ βαθέα νεφέζια ταπσιν τον
καπνον, για να καθισιχαζ τέφκερα κε τα πιναζμένα τιντέριατ.

Ιστερα ασα τρία νεφέζια εδέβεν ο νύσατ, ένιχσεν τα
ζέρια κε ετιαβιρέφτεκ απαν ζιν ράσσαν. Ο Σιτορτζ με τον
Ερμολάι εκάθυσαν, τα τζιανκιάδεςατον ετιαγιατύρεπσαν ζα
εκομένα αν γόνατατον. Ι γινεκ με το κορτζόπον εκίσαν χόρια
χόρια. Ο γέρον εζύφροσεν, εδέκεν τιν μύστανατ αφκα ζο κι-
φάλνατ κε ο στρατιώτης ζίτια ετέρνεν το κσιλένεν το ποδάρ-
νατ, απο θαθέα ίπεν με αποθαμένον αδιαφόρετον φονιν:

— Εχάθαμε!

Ο Μίςσкас άμον αχπαραμένοσ ετέρνεν τι χορετζ, πίοσ
έρυκσεν απαν ζον δρόμον, ετέρνεν τα γιαζία χορις οσπίτια
κι ανθρωπς, ι καρδίατ έςπινκεν.

— Καλον θα εν, αν επέμνεν οσ το σταθμον ολίγον,
κισμ αν επέμναν αλα ζεράντα βέρσζια;

Ετςάκοσεν έναν κερετζόπον ζιν τζόπιανατ, έςιρενατο ζο
ετόμανατ, για να καθισιχαζ με το πσομιν τιν τιριανίανατ
ντερυκσεν απάνατ. Ο στρατιώτης ετέρεσεν με τα πιναζμένα
τομάτια τι Μίςσκα τιν τζόπιαν.

— Εις πσομιν;

Ο Μίςσкас ετέρεσεν τον Τροφιμ.

Ο Τροφιμ πα χορις να ζσαζσιρεβ λεί οκνιάρκα οκνιάρκα!

— Πυ θα εβρικ το πσομιν — γλίναν μαζα!

Ελατάρτσεν ο γέρον, έςκοσεν αν το κιφάλνατ ο Σιτορτζ
κε ο Ερμολάι, ι γινεκ με το κορτζόπον ετέρεσαν με τα αρο-

θιμιαμένα τομάτια· το πιναζμένον κυμυλ εκκόθεν αν για κάμποσα λεπτα εκάτσαν σε μιχιχλιον κερσίτοσαν ποτία. Αέρας-μι έτον πυ ένκεν τεφχάριστον τιν λέκριν γιόκσαμ το χόμαν επυρστίρτσενατο σε τριανιμένον το κορμιν.

— Πύ εν το προμιν; — ερότεσεν ο Πέτρον.

Ο στρατιότις έδικσεν τον Μίσσκαν.

— Αρ αύτος ο άνθρωπον εσε.

ο Μίσσκας εκκόθεν αμον αχπαραμένος, εν έτιμος υς τον θάνατον να πολεμα για το τελεφτέον τιν χαραν, τομάτιατ επέραν φοτίαν, λεςκεσι τυφλοπόντικυ τιναν εκσένκαν ασο τριπίνατ. Αναχάπαρα εκκόθεν κι ο Τροφιμς, επέραν τι σιντρόφιατ το σσερ.

— Χάιτε ας πάμε. Τον δρόμον εκσέρομε! . .

Ο Μίσσκας με τον Τροφιμ εδέβαν σε γιαν, επεκι εστάθαν χορις να κατιθάζνε αποπαν ασι χορέτας τάνισιχα τομάτιατυν. Ι χορετ πα ετέρναατς σίτια ενόνιζαν απο βαθέα, λεςκεσι ετιμάγυνταν να ταλέθνε απάνατυν.

Αποπις εφάνθεν καπνος.

Σο απιδέβαμαν τι ίλε εφάνθεν το κορμιν τι τρένου, επαρλάεψαν για ολίγον κερον τα μοχλυς τι παραβοζι.

— Ερτε! — εφόνακσεν ο Πέτρον. — Αδακες έρτε!

Απάνατυν έρυκσεν νέον ανισιχίαν ασο μακρινον το τρένον, κε ετιμάγαν να απαντύνατο απανιζέναν παιρόπον. Απεφάσιζαν να πιάσκυνταν ασα πασαμάκια, να κρεμάγυνταν σε τελεφτέα τα πύφερια, μονάχον να μι απομένε ολίχτα, αδα σ'άγρεν τι γιαζι τιν ισιχίαν.

Ο σολτάτον ασιν λίπινατ ιλιάεψεν το κσιλένεν το ποδάρνατ.

— Εγιο κεπορο να λανκέβο, σιντροφι!

Ι γινέκα εχάρεν, ο σολτάτον κι θα λανκεβ, φοναχτα ίπεν!

— Μι λανκέβετεν, αμυρ, επορίτε να σκοτύζνε. Κανις τζοαπ κεδόκενατεν. Κε ατε πα τογραεμένον ι καρδιάτς ασον

φίβον ότι θα απομην μοναχέσα σο γιαζιν, ταραξίζμέντσα επα-
ρακάλλεν τον θεον, ο στρατιότης να μι λανκεβ κε ι χορετ
νάπομένε οπισ κε να σχηματίζνε κσαν αγίκον αρτελόπον.

Το τρένον όλον εξύμονεν αποπις ασο απότομον τιν καμ-
πιν. Πετζιαρικλία εδύλεβεν το τρένον με τα τζαλικένια ταν-
χόνασαθε, εφίσανεν τι τρενι το ποριν με το μάβρον ταχα-
στον το στόμαναθε, κε τάσπρον τι τρενι ο καπνον εταυτέφ-
χυτον ολόγερα.

Ο Πέτρον εκυπίεν απαν ζον γέρον.

— Πάπο, το τρένον έρτε! Θα σκύσε;

— Κιαρ, κάπος πρεπ να σκύμε.

Ο Σιταρτς τζαιχτα ίπεν ταλτς!

— Λανκέπστεν ασα διάφορα τόπια! Κυμύλια μι στέκετεν!

Ο Τροφιμς εδιαρμένεθεν τον Μίςσκαν!

— Ονταν θα πιαντς, εστα με το πρόσοπον ζιν μιχα-
νιν μερέαν, αέρας να μι κρεμίγσε.

— Εσι εντάμαν θα κάθεσε;

— Εγο όπυ έρτε ριάστια θα κάθυμε, εγο άλλο ανιχτο-
ματς ίμε.

Το τρένον ντο έρχυτον ταχιόρομικον έτον κε ολίγον
ελίφτασεν το χότναθε σο παιρ κιαν. Εφοςλάεπσεν το τρένον,
ετέρεσεν με τέμπροστινα τα φιανιάριαθε τανθροπς πυ ετο-
πλαέφταν. Εφοςλάεπσεν το ζεστον ι καφύρα, ντο εφέκεν να
εΐθεν ο μηχανικον, εκύντεσεν σο γιαν τι γινεκς με το κοριτς,
εκατακίλτσεν τον γέρον απανκεκα σο παιρ. Ο Μίςσκας αμον
ζόρομανατ έκσεν τιν λαλίαν τι Τροφιμς:

— Λάνκεπσον!

Κε επεκι κσαν αμον ζόρομαν, ίδεν προς τρέχνε ζιν απα-
ντίνατ τα σκάλας τι πράσινο βαγονι, έπλοσεν εμπρ τα ζε-
ριατ, κε επάτεσεν κε ετζάικσεν:

— Θίίτσο.

Σεμπρ το μέρος ετζιτικζεν για έναν ετιγμιν τι Τροφιμ το κικαλ, ελαίσταλ ζον αέραν τι Τροφιμ τα ποδάρια. Οντεν ο Μίςσκαε εγρίκζεν ότι ο Τροφιμ εκάτζεν ζο τρένον, το κριμένον το χορέτκον ι δίναμι, πο έστεκεν βαθέα ζο μικρον το κορμιν, έρθεν κε ετεντόθεν άμον τρανον προζζίαν, έξιενατον εμπροστα. Επέραζεν έναν κιάλο σκαλοπατ κιαποπισ αλέναν. Δσα παράθιρα τι θαγονι εκζένκάν τα κικάλιατον ανθροπ κιολ ετέρναν το πεδιν ντο τρεεε ζο γιαν τι τρενι εμπροστα, φορεμένον πλατέα τσαρούεσια ατος πα ζίτια εζγάλλεν ασα ροθόνιατ ζεστον ανάζιμαν, εθέλλεν να επίανεν ζο τελεεπτέον το σκαλοπατ, αλα κάπιον αόρατον δίναμι έχπαζενατον αζιν γιν, ετιαδίρεπεζενατον, εζύμοζενατον, κ'έσκοζεν κέριζενατον ζε μάθρον κε βαθιν τζουχου. . . .

Γάλια, γάλια ετζοκανίγυζαν τενταλαποπισ πιος κεπόρεζαν να κάθονταν ζο τρένον. Ο Ερμολάιζ, ο Πέτρον, ο στρατιότιε με το κσιλένον το ποδάρ, ι γινεα με το κορτζέπον. Απομένε οπισ, φονάζνε ίνας τον άλλον ζο εκοτινον κε φοβέρον τι νίχταν, με ινιατ κορπατυν εμπροστα. Εβρίκνε χορταρόπα, θάλλνατα ζο στόμανατον, μαζύνατα. Αναπάουνταν ελίγον, κσαν τζοκανίνονταν πιζματικά. Κσαν ο στρατιότιε ιστοριζ για το κριον κε καθαρον νερον, κε για τα γερανεα παχτζέδες. Κι ο γέρον πο ενιανιλάεπεζενατον τα θέρεεια ντεπέραζεν, ίσιχα κίτε άμον σαριν τζαμεεε ζο ιπσιλον κε κζερον το χορταρ ζο παιρ κιαν. Για ιστερνον φοραν φερ ζο νόνατ τα χόματα όπο εγενέθαν, κριι ζομιτίνατ ι μιροδία τι χοματι τι χορίατ, τζιτζιακον το πιναζμένον το χόμαν τι χορίατ, κε ζο κζέεπαζιμαν τιετέρνω ταγάπισατ φιλι το κικρίζικον τι ζτέκαε το χόμαν, τατυνω τει, αγαπιμένον—με τα γεροντιαχα τα εζίλιατ, ντο πειχομαεζον.

— Δος ακιν, εμ για τι γεροντάδες, εμ για τι νέες, να ζερέτε ι καρδιά τι χορταριον! . .

Ερθεν μεταγιάνεψεν το φοβερων το προτόφαντον το χορέτκον ι λίπι Τζιτζάκια με προτόφαντον χαραν: ας όλια τα μερούθες, ασόλια τα όρόμια έρχυνταν, ζίρχυνταν ι εργαζομεν ασα τρανα κε μικρα χορία. Καθένας κυβαλι απάνατ τιανεδόποιν κοκιν, θαλ το τιανεδόπονατ σο πιναζμένον το χόμαν τι χορίατ, το πιναζμένον ι γι με τι κοκι τα στάσσια, ζερέτε τι χαραν τι θασανιζμένονος. Πλατέα απλύνταν τα νέικα τανικσεζνα τα θλαστάρια, αναλαζ ι γι με πράσινον φορεσιαν.

Σι γέρονος τομάτια φένετε πράσινον χορταρ, κε ο γέρον τερίατο κε χαμογελα — κε επέκι παγον το χαμόγελον σα μαδρομελανιαζμένα τα ζίλιατ.

— Πεζλεέφτραμυν, όος ακιν.

Περάνε τα τρένα, περάνε ι γιαγίαν, εκιν τίναν έσιραν εφχα ασο τρένον, κανις κελεπ τανδροπινον τι χαραν σα παγομένα τα ζίλια τι γέρονος, πυ ερύκxen σο μακρινον το όρόμον.

— Δόκσα ζεσεν, πυ ότι όνομαν κιαν όισε ζεσεν μικρον εν!

30

Ιθεν ο Μίςσνας το μάθρον τον υρανον, τονατεμένον με τάστρα, το μάθρον τιν ζτέπαν, χορις κανέναν λαλίαν, αλόμος ζομίαν κεκατάλαβεν. Εικάτzen λες κexi ίστερα απο θαριν πινον, ετςάφζεν το γεραλαεμένον το κιφάλνατ, κεπεκι αναχάπαρα εζινεζεθέβανατον ο τρόμον κε ταχπάραμαν, επάγοσεν τιν καρδιάνατ κε το νόνατ. Επίζαν, εκρέμ.ανατον, σα καναν ατος λαζυμ κεν άλο, κε κανις κι θα εδγάλιατον άλο απαδα σο φοβερων τον τόπον. Τα μαλία τι Μίςσκα με το πετσειν εντάμαν εσχόθαν αν, εθόλοσεν ο νόσατ, τομάτιατ επάγοσαν. Ισα απάνατ έρχυτον το τεράσπιον ι ιςσκια. Ετίνιακxen το κι-

φάλνατ, ιςκια εμριάεν σε δύο κομάτια, κε το καθαέναν
ιςκια ένκεν εςέρια, ποδάρια, τρανα κηργίζικα κηφάλια, με άγρια
καπάκια, πυ όλον λαίςκυνταν. Επέγναν ι κηργίζ με τα άγρια
τα παπάκια, ετριλάνκεβαν, επετςινχύσαν, έτριζαν τα όόντια
σίτια ελαίζαν τα εςέρια.

Αγρεν λαλίαν εκςένκεν το μάβρον τι νίχτας ι ιςκία:
— Μανίτςα!

Επέρεν τιν τρεχτιν ο Μίςςκας, άμα όχι για πολλα κε-
ρον. Αποπισ επίασανατον τα κηργίζικα τα εςέρια, κε εσίτια
εβόιζαν άγρια κηργίζικα λαλίας:

— Θάνατος!

Εμπροστα σα ζαντεμένα τομάτιατ εφίτροσεν τρανον
αχαντ, λες κεςι τεράςκιος γίγαντας — άλο να φεβ πυθεν
κεπορι. Ερύκσεν ο Μίςςκας σα γόνατα εμπροστα σο γίγανταν
κε εκίτον ίςιχα υς το προι.

Θάνατος κέτον ατο.

Ο θάνατος επορπάτνεν απίςκες σα θαγόνια, απανκες ει
βαγοίον τα στέβοτα, απίςκες σα τζαμουριάρια τα κανάβας,
όπο εκίσαν ι πιναζμεν. Ο θάνατος εςύμοσεν τον ετρατιότιν
με το κοριτς, πιος εδέθεν εμπροστα, εράεπςεν κέβρενατς σο
μικρον το σταθμον, όπου εγλιγόρναν να πάνε, ενο ςιν τζόπιαν
τι Μίςςκα εκίτον ίςιχα ντο εκρηπςεν το κοματ το πςομιν
κε εςίλια ρόπλια, ντο επέμναν αςι πιντζακιάτ τα παραδες.

Ονταν εξέςτανεν το προιζνον ο ίλεν, επέρασεν τι νί-
χτας ο φόβον, επέμνεν μοναχον τι κηφαλιάτ ο πόνας, κε
το γεροντιακον ι αδίναμία. Τομάτιατ ετέρναν άμον αποθα-
μένα, τιθεν κενόνιζεν. Εθιμότον τιν μάνανατ, άμαν ατο ι
ςιλογι πα σο μίαν εβζύοτον. Ολια ατα έρχυσαν κεδεδίναν
άμον θαριν όρομαν. Αδιάφορα εκςένκεν ο Μίςςκας αςιν τζό-
πιατατ το πςομιν, άνοστα κε αδιάφορα έφαγενατο. Εθέλεσεν
ναπλότςε κε κλεί γάλια, γάλια σο κςένον το τζολ το μεμλε-

κεν, σέριμον το χόμαν, αλα το κορμίνατ εγομόθεν έμαν, το-
φρίδιατ εσύφροσεν, εκσέσπασεν κσαν το πιζματικον ι θέλισι:
— Θα πάγο!

Καθαρα εφένουσαν τα μακρινα τα ρασσία, τι τηλεγραφι
τα στολάρια, κε τα δύο φωτινερα στρατόπεδα τι ρελσίον ντο
πέζαν. Ετέρεσεν ο Μίσεσκας σε δύο μερόδες — ι καρδιάτ
φτιλάχσεν:

— Πυ να πας; Πυ μερέαν εν το Τασσκεντ;

Αν θα πάγο ακι σο μέρος -- ίσος ατυ μερέαν να μι
ν. Αν πάγο ασάλο το μέρος — ίσος ατυ μερέαν πα
α μι εν.

Τα ρέλσια εξεστάθαν κε πέζνε σο προίξνον τον ίλεν,
ε σατα απαν προχορα το θαριν ο φόθος ασο απέρσντον τιν
νιχτιάν, ασα μακρινα τα γερανέα τα ρασσία.

Κε να κλες πα κι πρεπ.

Πίος θα ελεπ τι Μίσεκα τα δάχρια, ασυ ολόγερα πρσιν
εν; Πιος θα θοιθα τον Μίσεκαν, εαν θα στεχ σέναν τόπον
λόθεν ιμέραν;

Επίκεν εκαν ίκος ποδαρέας σέναν το μέρος — εστάθεν.

— Θα σσασσιρέβο!

Επίκεν εκαν ίκος ποδαρέας σαλ το μέρος — κσαν
τάθεν.

— Κεπορις να εβγαλτε στραταν.

Ατόρα ι μάνατ χορις άλο νυνιζ: έρτε το πεδόπομ,
όκσαμ προπολυ επέθανεν; Ιμπορι κε να επέθανεν ι μάνατ,
πορι να μι ζυν προ πολυ ο Γιάσεσκας κε ο Φέτκας. Εστε-
ν ο Μίσεσκας κε θαθέα ενόνιζεν, έφαρεν απαν σπιχτα τα
τρινιαζμένα τα σσίλιατ, σομίαν έρθεν σο νύνατ άλον ι ζο-
τ κε το πρότον ιμέρα, όνταν εκσέβεν ασο σπιτ. Λες να
ίμε αδαπες; Ετέρεσεν τα φωτινερα ρέλσια, κε επάγοσεν, οπσε
τρένον επένεν αδακιαν σο τυμπαρ διλαδι πρεπ να πάγο
ιακιαν σο παιρ, αδα σο μέρος

Επιπνευεν κιάλο ο Μίσεκας το στρατιοτικον το γαισε
εσένκεν ος τοτιάτ το παλεον τι κηρύατ τον καπέλον, ιλιάεπεσε
με το εσέρνατ το μασσερ ειν τζιόπιανατ, κε με παραπαν θάρη
επάρην το δρόμον κε πάι σα γερανεά κε μακρινα τα ρασσία μερέατ.

Φαρδίν εν τι εστέπας ι ανιχτια.

Φοβερον εν για τον άνθρωπον, πιος κολιμπα απεσ άμω
μουμυλόπον ι αετην πα στεναχορέφκυνταν για το κάθωνταν ε
παλεα τα ταφία τι κνιαζιον. . .

Σιν εστέπαν κεβρίετε άνθρωπος, κιακουεκάτε ανθρωπι λολλία
Λχάντια, καφύλια, τσάτσαλα σαλαντζάκια κομένα αδα κιακι με
βαθέα εσκισίματα, κε κάπυ-κάπυ φένταν καμελι πυρπυλάντζια.

Τιχεν εον δρόμον χαρτόπον, ντο έεσαν εκε ασι βαγα
τα παραθίρια, κε άμον ορφανος μισιαφιρτε τιναν εχάτεπεσε
ασπριζ κε κίτε εομα ει χορταρι τα ρίζας. Χαρούμενα τα
έναν χορέτκον τζαρυσε ντο έεσκσαν κέεσαν ατυκα, τζαρυσε
ντο έρθεν απο μακρινον άγνωστον χορίον. Αναστεναζ ο Μί
σεκας, θηράτα τον Σερέζζικαν κε τον Τροφιμ, τον Γιάεεσα
κε τον Φέτκαν, τιν μάνανατ, τι Δοπάτινι τι χορετε, τι Δο
πάτινι το ποταμόπον, κε κσαν πιζματικα ατλαεθ εμπροστα
επιπνε κιάλο δινάτα απαν τα κητρινιζμένα τα εσίλιατ απ
φόβονατ. Αν τιχεν κε ρύζνε απάνατ ι κηργιζ, θα λέγιατ

— Γιατι να εκοτόνετεμε; επάρτεν το μασσέριμ, το γαισε
με το καρτωζ, το θρακιμ, το καμίεμ κε εσίλια ρύβλια, μου
χον μι εκοτόνετεμε. Απλύτε ο αέρας απαν ειν ανιχτιαν
εστέπας, ντο εν ποτιζμένον ασι ιλ ταχτινας. Κάποτε, άμω
θάλασαν, κάποτε άμον τρανον ποταμ τρεσε, κε κάποτε άμω
μικρον ποταμόπον. Πέρνε εομάτιατ μακρια νισσάνια, ντο
ομιάζνε δέντρον γιάχουτ άνθρωπον, ντο ομιάζ χορίον ντο
κολιμπα με τα εσσιρένια τα εστέβοτα όπος το Δοπάτινο, κε μετ
ναν λεπτον ότε δέντρον ότε άνθρωπος εν κε ότε ντο κομπον τρι
τιατ, το χορίον ντο εκατμιστεν. Γοσεεβ ο Μίσεκας τα τελεφε
τα δινάματ, μετρα τι τηλεγραφι τα ετολάρια κε πιζματικα νου

— Ντο φογάσε, πατσειμ ντο ίσε καπιος πολα πλύσιος!

Εμέτρειεν πλέον διακόσια στυλάρια, εκάλουεν σο τρίτον το εκατοστάρ. Το ινάτκον ι θέλισιατ για τιν ζοιν, ντο οδιγάτον αποπανκεσ ασα εσπάλια άμον μικρον αχπαραμένον σχολεκόπον, εδινάμουεν τι Μίσεκα τα ποδάρισ, κε κάποτε ετριλάνκεθεν, εδοκίμαζεν λαφρα να τρεσσ. Ονταν εθιμέθεν τον Τροφιμ, πυ εκατάφερεν να λανκεβ σο τρένον, εσθάνκυντον να γαρσιλαέδνε δινατα το φιλότιμονατ.

Ατόρα ατος μονάχος εν, εκρέμσανατον, κεπόμεσανατον, κε πρεπ να κιβιανέρκετε μονάχον ζον εαφτόνατ. Ας εθαρυν προς επέθανεν, ας τακσιδέδνε με τα τρένα, αν εδρίουνταν αικ ανθρωπ, ι σπύι κρεμιζνε τι ζιντροφίανατον, όλον το ίδιον ατος θα παι κε κανισ πα απάνατ κι θα κρύι, διότι εφτοχος εν, κιατο σο μίαν ολ ελέπνατο. Επέραςεν διακόσια στυλάρια, κιάλα διακόσια κιάλο θα περα. Θα πάι όσπυ να αποθαν. Κιαν εν να αποθαν, ντο να εφται; Δίχον εν ι τίχιατ, πρεπ να υποφερ . . .

Σο γιαν τι ρασι ασο πλατιν το γιαζιν ειζίτικεν έναν μικρον σταθμον. Ασο σταθμον έρτε γαρσιιατ έναν τρένον, άμον μάβρον στυλαρ εβγεν ο καπνος.

Ο Μίσεκας ασιν χαράνατ εφόμεκεν!

— Αχάτοχα!

Κοντατ έρθεν ζέναν γραμιν το τρένον· ελάικεν ζι χορέτας μερέαν το παλεν τι πατέραςατ το καρτυζ, κε ζίτια έςτεκεν σο τυμπιν απαν επαρεβάλνεν με τα γιαλιστερα τομάτιατ το τελεφτέον τιν πλοσζάτχαν, ντο έτον γομάτον πσομιν, εντόχαν ζονύνατ τα μεσζόκιατ, ντο έκλεπσανατον, κε κσαν άμον μικρον κυβαρόπον εκιλίεν απανκεσ σα φοτινερα ρέλζια ντο εχόμεβαν:

— Ατόρα κι φογόμε!

Αντίκρι έρχουαν τρία μαλιάρια εσκιλία. Ολόερα άνθρωπος κεφόμενον. Εσταθέν ο Μίσεκας, εσταθάν κε τα εσκιλία, το

έναν εκάτσειν ανάμεσα σα ρέλσια. Ο Μίτσκας εκόπεν ι καρδιάτ κε ασο φόβονατ, γιαν ταρταγανίζνατον τα ρσκιλία ερχίνεσεν να εφτάι μετάνιας, επολέμανεν να ενθιμάτε τα προσεφχας, αλόμος όλια τα προσεφχας εταράγαν ζάναν ζάλο, κε τα ρσκιλία κελαϊάριζαν. Ατότες ο Μίτσκας ζίτια έσπινκεν ι καρδιάτ επίκεν ολόεν γίρον, εκυπίεν, επολέμανεν κιάλο περιζον να κοντιν, για να μι ελέπνατον τα ρσκιλία, άμαν τέναν το ρσκιλιν επίεν σο ίδιον τι διέφθισιν. Εστάθεν ο Μίτσκας, τα ρσκιλία πα εστάθαν. Εντόκεν σο νύνατ ο άρχον κε τα δύο πεδιατ απες ζορμαν! αν εφται κανις τον αποθαμένον ο αρχον απάνατ κι κρύι. Ισος τα ρσκιλία πα το ίδιον εφτάγνε, αν εφτάι τον αποθαμένον; εκάτσειν γάλια ο Μίτσκας σα εγδιτα ζολοντζάκια, προσεχτικα έπλοσεν τα ποδάριατ κι ολίγον έσκοσεν αν το κιφάλνατ κε εριαχτα, εστόςσεβεν ντο εφτάγνε τα ρσκιλία. Ασο πολα το φόβονατ τα ρσκιλία εφένυσανατον πολα τρανα, με μακρέα μάδρα μαλία, με τρανα κε κσιμιτα δόντια, κεπεκι μεμιας επάτεπσαν. Επεκι εσχόθαν ζον αέραν άμον τρία μάδρα λίβια, έτρεκσαν απανκες ζι Μίτσκα το κιφαλ κε ίλακσαν απο βαθέα. Εκλινεν ζυμα σο χόμαν τι Μίτσκα το κιφαλ, έπεσεν λες κερι απαν σο τριφερον μακσιλαρ, τομάτιατ ετρυπόθαν. Εκιμύτον δινατα, πολα κερων, ίδεν ζόρομανατ τα τρία ρσκιλία, αλα ατα έσαν όχι κιργίζικα ρσκιλία, αλα τατυνου, τι Δοπατινι, κε ο ίδιον ο Μίτσκας εκίτον όχι σα εγδιτα ζολοντζάκια απες σο γιαζιν, αλα σο σπιτ, σο Δεπατιν σο ποταμακρ, τι χορίατυν.

Τα ρσκιλία έλιχναν το ζζέρνατ, επλύσαν ζιν ράσσιαν απαν, ελάιζαν τυράδιατυν. Το έναν ασατα με άνθρωπινον λαλίαν ερότεζενατον:

— Εγίρτζες πλέον οπισ ασο Τατσκεντ;

Εκαλοτέρεσεν το ρσκιλιν, ατο εν άλογον, έστεκεν σο γιάνατ, εγονάτσειν εμπροστατ τάλογον κε ατο πα με άνθρωπι λαλίαν λεί.

— Κάθκα — εγώ θα πέροσε κε πάγο!

Εκάτσειν ο Μίςσκας απαν σάλογον κε επίγειν. Αναχάπα-
ρα τ' άλογον εσκόθεν στον αέραν, εντόκεν τα λάχτα:, ερύκ-
σειν τον Μίςσκαν αφκα σα ποδάριαθε, κε εντόνενατον με τα
ποδάριαθε ίσα απαν σο κατσειν.

Κάπιος έσειρεν τον Μίςσκαν ασα ποδάριατ κε ίπενατον:
— Συκ αν, πεδόπον, γιόκσαμ επέθανες;

Ολόγερατ κέσαν νια εσκιλία, κε νια ανθρωπ, μονάχον
σον πρόσονατ εντόνεν έναν μονάχον μικρον φυσ ασον σταθ-
μον. Εγνέφσειν ο Μίςσκας, εχυλίεσεν το εσέρνατ, σιν τζόπια-
νατ, ετέρεσεν το μασσερ εκιαπεσ εν. Τα εσίλια ρύβλια πα-
εσκόθεν, ετινιάεν κε επέρειν τιν τρεχτιν.

Ι ετανίτσα ετον μικρον, ισιζκον, ανάμεσα σα ρέλσια
εκίσαν καρπουζι λέπια, τζυγναεμένα κε τοζομένα. Κάπιος εδέ-
θεν απαδάκεσ κε επέγειν παρακάτο κε επέμναν μοναχον χο-
χόλια, κιαμπριαν κε αμίλετον κε αλάλετον ι σιχία.

Ασο γιάνατ κες επέρασαν οι νοματ κιργίζ, ετέρεσανατον
ετέρεσανατς κι ο Μίςσκας, έσχοσειν αν δύο καρπουζι λέπια. Ο
 τρίτον ο κιργίζον επίγειν ίσα απαν στον Μίςσκαν. Σίτια ελάιζειν
τα εσέριατ. Εγιανάσσεπσειν ο Μίςσκας σα πόρτασ τιν σταθμου κε ο
κιργίζον πα αποπίσατ. Τι Μίςσκα τα ποδάρια ετεντέλτσαν,
εδέθεν ο νόσατ. Εσπινκσειν κεκράτεσεν σιν τζόπιανατ απεσ το
μασσερ, τα εσίλια ρύβλια — το ιστερνον τιν χαράνατ, εσέθεν
σι σταθμου τιν πόρταν. Ιδεν το δέφτερον τιν πόρταν σοπισ το
τυβάρ, εκόντεσεν γάλια — ελάνκεπσειν σοπισ το παλκον,
επέρασειν απισκεσ ασο κεπόπον . .

Ι καρδιάτ εντόνεν, τα ποδάριατ εδελιάγαν, πλαν κεκα
σο σταθμον κάπιος εχοντρολάλλνειν κε κεπόρνεσ να εγρίκανεσ
ότε έναν λόγον. Εμπροστα καμίαν κεφοάτον ο Μίςσκας —
ατόρα αναχάπαρα εγίλεπσειν κε εκρέμσειν το κιφαλ, κικσειν
ντο να εφτάι. Θεεμ να ελιασ, αν εσκοτόνατον γιάχοτ αν είρ-

νε κευγάλνε το τελεφτέον το καμίσνατ κε κανις κεν να εβγένιατον αρχαν, κιαν τζαιζ πα κανις κι θακούγιατον.

Επίρεν ολίγον ζολυχ, κε επροχόριζεν ολίγον κιάλο. Επέρασεν τι σταθμυ τα κενύρια τα χτίρια, επέρασεν οπις σο σταθμον, εστάθεν ζυμα ζέναν μικρον πύτκαν. Απες ζιν πύτκαν κανις κευζίνεν, παραθήρια κίςσεν, ι τενεκε ασο ζτέβος απαν αγπαμένον, ο πέσσκον χαλαμένον. Ασο τσαχομένον το παράθιρον επέτακσεν έναν πυλιν — τα ποδάρια τι Μίςσκα στεντέλτσαν. Αμον ντο ιζίχασει ολίγον, γιλγύνκα εζέβεν ζιν πύτκαν ντο επίνενατον ναγρίτε.

Ι νίχτα επέρασεν πολα αργος.

Εκζέβεν δυνατον αέρας, έχπασεν τα τελεφτέα τενεκέδες ασο ζτέβος, εβύικσεν, εχτίπανεν ζα τυδάρια κιαν εγυρνύτον άμον ζσκιλιν. Επεκι εβρόντεσεν, έστραπσεν, ι πύτκα ελαίστεν, λες κεςι επέρεν φωτιαν. Εντόκεν ζόλια το στράπσιμον, άμον κσιμιτον ακονεμένον πσαλιδ, κεπεκι κσαν ασα τσαχομενα τα παράθιρα εζέβεν απες το μάβρον ι νίχτα.

Επάτεσεν κα ι ύρεσσι.

Ο Μίςσκας εκάθυτον απες ζιν κεςσαν, κε εβχλνεν τα ζσέριατ ζα μανίκια τι καμισιατ. Ετινιάεν, εζύφροσεν, κε όλον τ' εμπριζνον το φόβον, κε ταπλον ι ζοίατ έρχυτονατον α όρα πός έκοπσεν κε εχάθεν για πάντα. Πυ εβρίστε ατόρα. Ζυμα σο Δοπάτιν γιόκσαμ ζυμα σο Ταζσκεντ; Κεπόρνεν να εγρικα πυ θα πάι κιάλο αγλίγορα. Ιζος πυθεν να μι πάι, ίζος να χαν το δρόμον, να ταγιανιζ, ναπομεν αρ ζαυτό το γιαζιν.

Το ζιλ τι μιχανις το ζσίριμαν εδιέκοπσεν τα ανίσιχα τα ιδέας, έσκοσεν τον Μίςσκαν σο παδαρ, εκύντεσενατον εκς αζιν πύτκαν σο ιγρον το χορταρ ντε εχυςσχυςζλάεβεν αφκα ζιν βρεσσαι κε ζον αέραν, αφκα ζα θροντέματα, κε αφκα σο αποτιφλοτιχον στράπσιμον, έφφερενατον σο μικρον το σταθμον εφεκα επίανεν διο παραβοζι φιανάρια κε έςσχιζαν με τιν φωτιαν τιν εκοτιαν.

Ο Μίσεκας χωρίς να νυχιζ τιν βρεσιν κε τον αέραν, έτρεκεν να εβρικ το τρένον ντο πάι σο Τασκεντ, ερόζνεν, εκότον, εκόντανεν αδα κιακι εφοζύτον με τα τζαρούσατ σα τζαρούρια, εσιμπι δούτον σα εσπάλια. Αυτό το τρένον πρεπ χωρίς άλλο να πάι σο Τασκεντ, γιατι τα φιανιάριαθι εκι σο έρος τερουν; Κε αν τιχεν πα ατόρα ο Μίσεκας κι κάθιτε, ια χάτε αδα σα τόπια, κε άλλο να φεβ ασον θάνατον κι θα ππορι.

Συμα σο παραβοζ στοπλαέρταν ανθρωπ, εχτίπαναν με τα τζακούτζια.

Εγροκλόστεν ο Μίσεκας οπις ειν ράεσανατ, έτρεκεν σα λαγόνια μερέαν, ετσαράπιχεν με τα εσέριατ τασπαλιζμένα τα κόρτας. Κιάλο περισον εφοέθεν, ότι κι θα καθίζνατον κε κσαν ερέθεν συμα ειν μιχανιν.

Κάποιος αποπεε ειν εκοτίαν ετζάικεν!

— Μιστεκς αφκα σα ποδάριαμ!

Εζέρθεν οπις εκαν δύο ατόμια, εκι έβχανεν το καρτόζνατ. Εκσεζύτον με τα κοβλάκια ι βρεσσι, εβόανεν αέρας, κι ο Μίσεκας έε εκεν άμον γιρεδος, συμα ει μιχανις το εχαλόπαν επια εκράτνεν σα εσερόπατ τι πατέρασατ το παλεν το καρ- τοζ. Ονταν επέρασεν ο μιχανικον με ταφτιζμένον το φιανιαρ κε ι φοτία εντόνεν σο πρόζοπον τι Μίσεκα κε έβγαλενατιν ασιν εκοτίαν φοναχτα ίπεν:

— Θίτσο, ποδεδίζοσε, τζίκομε, ας εν για τον χριστον;

Ο μαεσινίστον τζοασ κεδόκεν. Κσαν έετακεν ο Μίσεκας.

Ι βρεσσι εκεακολόθαναν, εβόανεν αέρας, εχτίπαναν με τα τζακούτζια σα τιακίρια, κιατος ασεκέπαγος ετρόμαζεν ασον κριόν κιασιν απελπισίαν κε εζύρροισεν συμα ει μιχανιν. Κσαν εφάνιθεν ο μαεσινίστον με το αφηγμένον το φιαναρ κσαν επί- ασενατον ο Μίσεκας ασο εσερ.

— Θίτσο, θα χάμε αδακας! Ο μιχανικον εστάθεν.

— Πίος ίσε;

Ο Μίσεκας ο ίδιον πα κι κσερ πίος εν ατόρα: πεδόπον πιναζμένον ασο Ποζουλόκκι το υέζτ. Για το προμιν εχπάστεν κε πάλ σο Τασκεντ, κε ι σίντροφιάτ εφέκενατον, κε σο θαγον κανις κι καθίζιατον. Κι γίνετε με τατον κάπος να εφτάι κε κάθετε απαν; Χριάσκετε ολίγον-πολα κατ να πλερόνιατον ες μασσερ κε ρσίλια ρύβλια χρίματα.

— Περίμενον! — Ιπεν ο μηχανικον. — Ατόρα θα έρτε ο κοντύχτορας παρακάλιατον καλα.

Ο Μίσεκας εστάθεν σα γόνατα, έπλιξεν τα ρσέριατ κε με λιπιρον κε τιριανιγμένον λαλίαν ετζάιζεν, εβάρχιζεν βασανιζμένα.

— Θιίτσο, σίντροφε, ασεν για τον χριστον, κάτσομε, θα χάμε αδακς! . . .

Ο μηχανικον τζοαπ κεδόκεν.

Πολα κερον ερχυόβεβεν αφκακες σα τιαχίρια, εχτίπανεν με το τζιακυτζ, επεκι επίεν σο σταθμον. Ι βρεσσι εκσακολύθανεν, εθόανεν αέρας, ο Μίσεκας έστεκεν συμα κι παραβοζι τα τιαχίρια, ετιριάνιζεν ατος ατον για το κεν αποφασιστικος, κε αναχάπαρα χωρις καναν να εροτα εκσέβεν απαν σο τρένον, εχυλίεζεν ολίγον τιν ράσσανατ κι παραβοζι τιν τρύπαν, έκλοσεν το στίθουσατ. Εχυλ εζεν ολίγον το στίθουσατ κσαν εκλόσεν τιν ράσσιαν.

Σο προι απαν εστάθεν ι βρεσσι. Ολόερα ισιχία, θίσα, θάνατος. Σο αδίνατον το ρσαβαχ εφάνθεν ο σταθμος, κηργίζικα τζατίρια οπισ σο σταθμον. Ερθεν ο μαρσινίστον. Ονταν ιδεν τον Μίσεκαν με το κίτρινον τον πρόσοπον, με τα θαλατομάτια, τιαρτλιν κε παρπινομένονον, ερότεζεν χωρις να εθίμονεν:

— Εχπάστες σίντροφε;

Ο Μίσεκας λιπιμένα απάντιζεν:

— Θιίτσο, μι διόχσμε απαδακα! επάγοσα, όλεν τιν νιχταν . . .

— Πω πας; το κιφάλις μεταίεν εν; Θα χάσε! . .

Εφκολον εν όνταν ανθρωπ καλατζέδνεσε , παραπαν θάρος παρτε. Ιστορτέεν ο Μίσεκας απο πυ κε πυ πάι, ένακσαι ερ-
τύραπτενατο: Μονάχον ας ροζ σο Τασκεντ, εκι εσε σινκενυς.
Διο φορας έγγραπσαν ατιν τι Μίσεκα τιν μάναν κε πολα επαρα-
κάλεσαν να πάι ο Μίσεκας. Αν ερέχκετιατο έγγραφαν, επορι
όλος διόλυ ναπομεν αδα, κταν κερέχκετιατο — επορι να κλόζε-
κετε οπισ. Το πιλέτον πα αγοράζομε. Έκκεν ο μηχανικον,
κε εχαμογέλασεν, — ετέρνεν τα μαδρομελανιαζμένα τα εσί-
λια τι Μίσεκα, κε αναχάπαρα ίπεν!

— Πάμε εντάμαν!

Ο Μίσεκας σομίαν κεπίστεπτενατον' όνταν εβρέθεν όμος
εσμα σο τρένον, κε ίδεν κημίαν το κίδεν τα μοχλυς, με τα
τιακίρια, τα βίδας, τα χερύλια κε το γομάτον άπειμον τι
μηχανικς το φυρνιν, απες σο πιναζμέναν το κιφάλνατ εγενέ-
θαν ανίσειχα γνόμια, πυ απες ερόκεεν; Έσειρεν ο μηχανικον
τέναν το λαβ, σαπαν το μέρος εσειρικεεν ι εσειριχτέρα
τι παραβοζι. Εκλοσεν ταλο το λαβ — το τρένον ανα-
χάπαρα ετινιάεν, εχπάστεν σιναρχιν γάλια, εριαχτα, επε-
κι επέρεν χοτ, κε επέτανεν εμπρ αετς αγλίγορα, πυ
τι Μίσεκα ι καρδιά εντόκεν, κε σο κιφάλνατ απες ενε-
φυντυρίακσαν τα ιδέας: ντο δίναμι πέριατο κε πάι κε πίοσ
ατα όλια έχτιζεν:

Σα παίρια κταν το τρένον επέγγεν σιγα, κεπεκι κσαν
εκατίθενεν με όλον το σολόχναθε, κε ο μηχανικον με το μάβ-
ρον το κημικς ετέρνεν σο παραθηρ σίτια έπνεεν το γαλιόνατ.
Ινας άλλος άνδρωπος εβάλνεεν κείλα σαπειματένεεν τιν χυρτό-
δαν, κε μασχαρεφτα ετάλεβεν το Μίσεκαν, κε εφόναζεν τον
μηχανικον:

— Σιντροφε Κοντράτιεβ, ας είρο κιάτον κείλα τεινε
σο φυρνιν;

— Σίρονατον! — εγέλανεν ο Κοντράτεφς. — Θα χυλίτε καλίον.

Ετέρνεν ο Μίςκας τι κενυρτι τάνθρωπι με τρανον ζέβας, εγρίκσεν ότι ατιν μασχαρέβνε μετατον κε ασατα τα μασχαρίας, κε ασι μηχανις τίν θέρμιαν ελάφρινεν ι καρδίατ, εςζέρυτον. Κε όνταν ο ζιντρόφεν Κοντράτεφς έκλοσεν το μικρον κραν, εγόμοσέν το τζάινικον δραζμένον νερον, έπεν ο ίδιος, κε επεκι εδέκεν το τζάινικον κε τιν μαστραπαν τον Μίςκας, ο Μίςκας ασιν αγάπινατ ετινιάεν, κι αποκαρδί-
ας έπεν:

— Πολα κερν κέπα ζεστον νερον:

Ο Κοντράτεφς ετσάκοςεν έναν κοματόπον πσομιν:

— Θελτις;

Οχι, αδακα το κοματόπον κεςσ το καπαγιατ.

Κεχόρτιξεν ο Μίςκας, ολίγον έτον το παγιοκ το κοματόπον, αλα το πσομιν κέτον ντο εχυλίεσεν τιν καρδι-
ανατ, αλα το καλον χαιδεμαν, το καλον το χαμόγελον ζον πρόσοπον τι ζιντρόφν Κοντράτιεφ.

Εκάθουτον λες κεςσι ζοσπίτινατ απαν σο ζεστον το πέσ-
κον, σιχνα εκιμύτον κεπεμένεν, ετάλεβεν βαθέα, ζον ίπ αν απες ιλιάεβεν το μασσερ απες ζιν τζόπιανατ ίσιχα κε χαρε-
μένα ενόνιζεν.

— Ντο καλι ανθρωπ ίνε!

Όνταν εσύμοσαν ζέναν τρανον σταθμον, ο Κοντρα-
τιεφς έπεν!

— Εσι Μιχαιλ, ατόρα λανκεβς αδακα: το παραβοζ θα πái σο διόρθομαν. Διορθόνοματο καλα να μι ζυκακεβ, κε επεκι κσαν πάμε σο Τασκεντ. Ατόρα πολα μακρα κεπέμένεν. Ο Μίςκας έκλιξεν το κινάλνατ.

— Ντεχπαράυενε;

— Ανθρωπολ έναν κιν. Κάπι καθίζνεσα κε κάπι μάχ-
ευσ διόχνεσε.

Ο Κοντρατεφς εχτίπιενατον σομιν:

— Μι φογά ε, Μιχαίλ, με τεμεν θα πας, μονάχον ασον σταθμον μακρα μι πας. — Αμον ντο εβγένομε ασο δι-
όρθομαν, θα ρσιρίζοσε δύο φορές, σο ρσίριμαν απαν, εσι τρέ-
χσον κέλα. Ενόιζεσ; Αν κελέπςμε ρυμα σο τρένιν — περίμενομε.

— Αραετς πα θα εφτάγο, θίίτςο.

— Νε . .

— Εγο ρατο τον κερον θα τερο εβρίκο καναν ασι χορέ-
τασεμον, ισοσ κάπιος να έρτε ριάστια. Εσι τσιγάρον πιντεσ;

— Κε ντο εν;

— Ισοσ ναγοράζοσε τσιγάροσ;

Ο Κοντράτιεφς εχαμογέλασεν.

— Αν θ'αγοράιςμε τσιγάροσ, κι θα καθίζοσε.

Σο σταθμον ο Μίςσκασ χαιδεφτικα ετέρεσεν σο πρόσο-
πονατ, ανόρεχτα ελάνκεπςεν ασο τρένον, εκάτςεν οπις ρα
βαγόνια, εκσιπολίεν, εκκένκεν τα λορία ασα τζαρούσσιατ κιαν,
τα τσεριμένα τζαρούσσιατ έςκοσεν κέσιρεν, κε τορτάρια δεμένα
με τα λορία, έσιρενατα οπις σομίνατ, κε οκσιπόλτοσ, φοσιμέ-
νον το καρτυζ σο κιφάλνατ, επίεν ριν αγοραν. Πρότιν φο-
ραν κ'εθέλεσεν να δι τρανον τιμιν σο πσομιν, κε όλεν τον
κερον ερότανεν τιν τιμιν ταλιςβεριτζίδασ, λεσ κε ρι χορέτεσ,
πίοσ αγοραζ άλογον. Τα τιμάντασ ρόλια κες έταν έναν, πολα
επίνασεν ο Μίςσκασ, κε περισον άμον ντο ίδεν τα κυμύλια
πσομία. Κε ασο ετέρεσεν για ιςτερνον φοραν το κριμένον το
ρσιλιάρικονατ εγόρασεν τρανον κοματ πσομιν, έφαγεν τιμπσον,
εθάρινεν, επρέστεν, κε νενκαζμένα-νενκαζμένα ενόντςεν.

— Κανίτε, άβριον τρόγο τάλο!

Ασο γιάνατ κες επέραν κепίγαν ίναν χορέτεν, απαν ριν
νασίλκαν.

Ετέρεσεν ο Μίςσκασ τάσπρα τα γένιατ, τα γερανεά τα
θρακίατ, ρα τζατάλια κε μαδρομελανιαζμένα παλτύριατ, ελι-

πέθην για το κσένον τιν λίπιν, επιριανίγην για τεχίνον πυ
επέθανεν.

— Οπος κε να εν, εγο έχο τίχιν: Εχίνος αγα επέθα-
νεν, εγο γάλια, γάλια πάγο . . .

Οπισ σο σταθμον εκάθυσαν χορετ, γινεχ, κορίτσια, —
ολόγεν πιναζμένον σιριν. Ο Μίσσκας ερώτεσεν δι νοματς χορετς:

— Εσις απο πύ ερύκσετεν αδακες;

Ι χορετ τζοαπ κεδόκαν.

Ο Μίσσκας εθίμοσεν.

— Γιατί χι δίτεν τζοαπ;

Ατότεσ ίνας ασι χορέτασ ίπεν:

— Εσι μίκσα, μεμπεντς σα κιφάλιαμυν, αδακα χορις
εσεν πα ι καρδιαμυν ταραζ . . .

Κε άλος επρόσθεσεν:

— Τέσερα ημέρασ τολανέφχυμεσ αδακεσ — κερων για
καλατζια κέχομε . . .

Κι ο Μίσσκασ ίπεν, αμον τρανοσ, κε σοστοσ χορέτεσ:

— Εγο πα εκάθυμνε χιρότερα απεσασ, νίχτα σα γιαζία
μοναχοσ έμενα, πορπατεφτα επέγνα.

— Κε ποσ επέγνεσ;

— Επέγνα, ι ανάνχι επίχεμε.

— Κιαβιαζιαλιασβς, ντόλεσ κικσερτς! Εζαροματίασανα-
τον ι χορετ.

Ο Μίσσκασ εδιόρθοσεν το παλεν τι κιρύατ το καρτυζ,
ερχίνεσεν να ιστοριζ ποσ εκρέμςανατον ι σιντροφ, ποσ επέμ-
νεν μοναχοσ απεσ σο γιαζιν, κε τάλο απεσ σο χαλαζμένον
το καλιβ, κε κανις με τατον κέτον. Επεχι ερύκσεν ριάστια
ένασ μασσινίστοσ ο σιντροφον Κοντράτιεφς, εκάτςενατον απαν
σο τρένον, επότικςενατον τζαι ασο τζάινικονατ κε ολίγον προ-
μιν πα εδέκςενατον. Αμον εκίνον πολι ανθρωπ να έταν, προ-
πολυ ολ θα έταν εκι.

Ιστορίζεν ο Μίσεκας ίσιχα, με σταθερον λαλίαν, κάποτε
εφένυτον το πόιναι κιάλο πσιλον. Ι χορετ έκυγανατον με
προσοχιν, οπισ πέσαν εσίρκυσαν κι άλο εμπροστα, ετέρναν
εο πρόσοπον τατυνο πυ ιστορίζεν, κε ατος εφχαριστιμένος κε
χορταζμένος ασο έφθεν το προμιν, είτια ελάιζεν το ζεβγαρ
τορτάριατ έστεκεν ανάμεσα ει χορέτας, όπος μικρος ιεροκίρικας,
πυ εδιάσκεβεν με πίστιν κε θάρος για το μακριν κε ατελί-
στον τον δρόμον. Αμον το ετέρεσεν προς ολ αφυκρόντάνατον
— εχάρεν, κερχίνεσεν να κυρφέφκετε:

— Θα πάγο ατόρα κάθυμε απαν εο παραβοζ;

— Σάπιον παραβοζ;

— Σι ειντροφ Κοντράτιεβ. Κε επίγεν.

Εκλόστεν ει χορέτας μερέαν, ενόντεσεν:

— Ζελέβνεμε ατόρα;

Ετρεχαν απαν-αφκα δύο παραβόζια ντο εφτάγνε μανέ-
βρας, δινατα εσίρίζαν, επακοτσακιάγαν τα θαγόνια, εχτίπαναν
τα πόφερα, εσίρίζαν κε ει παραβοζι το εσίρίζμαν απαν ι
ετρέλοτςενικι με τα στενα ποροζάνιατον. Ονταν ίδεν τον κον-
τύχτοραν με τα δύο παντέρας εα μέσατ, ο Μίσεκας ερώτεσεν:

— Σιντροφε, αύτα τα παραβόζια πό θα πάνε;

— Σι μάνασις το βρακιν! — ίπεν ο κοντύχτορας.

— Ντόλεις;

— Αχα εσεσεν ντο λες!

Ο κοντύχτορας επίεν παρακάτο, ο Μίσεκας έστεκεν απαν
εο ζεστον το ρελς με τοκσιπόλτα τα ποδάριατ. Ασο γιαν κεε
επέρασεν ίνας κρασνοαρμέιτςος με το τυφεκ, ο Μίσεκας εθέ-
λεσεν με τατον πα να καλατζεβ.

— Ντό όραν εν ατόρα, ειντροφε;

— Εει ντό όραν θελτε να εν;

— Δίο εν, ίστερα ασο μεσιμερ;

— Εν — ίπεν ο κρασνοαρμέιτςον — δύο τρανα κε το

τρίτον μικρον.

Ο Μίσσκας κεθίμοσεν: επέγγεν με τατον, κε ο ίδιον πα
μασχαρεβ. Οππε ολίγον έχπαράεν, οσίμερον ίστερα ασο φαγιν,
έρθεν το κείφνατ. Καλον θα έτον εαν κάθαν ιμέραν θα έτροεν
απέναν αγίκαν κοματ.

Συμα ειν πότκαν έστεκεν ο στρέλοτζνικον με το χαλ-
κοματένεν το ποροζαν σα εσέριατ. Το ποροζαν έτον παστρι-
κον, επαρλάεθεν, κε ο στρέλοτζνικον με τα τρανα γένια κε
ομάτια — κεν θιμότις. Εσύμοσενατον ο Μίσσκας, κε για να
περαν τον κερόνατ ερότεσενατον:

- Σίντροφε, το μασσέριμ κιαγοραις;
- Ντό να εφτάγατο;
- Ισος κάπυ να γιαραέβσε!
- Για δίξοματο.

Πριν να εδίνενατον το μασσερ ο Μίσκας, έσχοσεν ασο
χόμαν πασσιν τσοβ.

- Κόπσον κε τέρεν, άμον κειραφ κοφτ! . .

Εδοκίμασενατο ο γέρον — Καλα κοφτ.

- Κιλιπάσατο;

Ο Μίσσκας ερλανέφτενατο: ατο τατυνυ τι ίδιονας το
μασσερ εν, ο κίρσατ ένκενατο ασο στρατιοτικον, κε αν κίρσεν
ανάνκιν ατος, με κανέναν τρόπον κι θα επύλνενατο διότι
αγίκα μασσέρια πυθεν κεβρικς, κε ίλιαμ-ίλιαμ αδακες. Αχόμαν
σο Πυζουλυκ πα ίσος να μι εν αγίκαν.

- Σόπιον Πυζουλυκ;

- Αγίκαν πολιτίαν εν, ολίγον μικρότερον ασιν Σαμάραν.

Εμίλανεν πολα κερων.

Το μασσέρνατ ο Μίσσκας κεπόλτζεν, κε ζατι ατόσον
τρανον ανάνκιν πα κίρσεν. Σα κάπια τόπια έπλονεν το εσέρ-
νατ για ελειμοσίνιαν, εκατίβαζεν το παλεν τι πατέραςατ το
καρτυζ κε ίσιχα, χορις κλαπςιαρ λαλίαν έλεγεν:

- Δόστεμε ολίγον πσομιν:

Ετσάιζανατον:

— Δέβα στον διάβολον, μίξσα, τιν πρσίνεμον εκσένχετε, αμον εσκιλία ίστου:

Σιφτιαν να έτον θα εθίμονεν, αμαν ατόρα ατος επσε- λάφανεν όχι ασιν πιναν, όχι ότι τιντέριατ ίνε πιναζμένα κέφκερα, — αλα επίνενατο για να εγλενέφκετε. Σιν τζόπια- νατ εκίτον έναν κοματόπον κε μετεκίνο κέτον φοβερων το πορπάτεμαν. Μονάχον έναν βαγον οπισ δινωματ έδικσαν πως το ετέρνατον ανιχτον εν. Ο ις ζίτια εδέβαζεν χαρτιν, εσίρνενα- τον ταπες, τι μες τι μιλι — εναν τρανον εκολεχ, κε άλος με τα γερανέα γιαλία, εγόμοσεν τιν εμποδέανατ καρπουζι λέ- πια. Ο Μίξσκας εχάρεν, έτροεν τι καρπουζι τα λέπια. Χορις να εχάνεν το τσεπλ, επρέστεν κε οκνιάρκα επορπάτνεν με το θαριν τιν κιλίανατ, κε κσάι κελίεν σιν διαφοραν προς εσχά- λοσεν να θραδιν.

Επλόθαν τα νιχτερινα ισκιιάδες, επίασαν τα φότα. Συ- μα σαγιτπουνκτ έπεζεν ι αρμόνικα.

Ανάμεσα ασο μαζεμένον τον λαον εκσέβεν ίνας νέος χορέτες, πετζιαριακλία ένικσεν έναν γίρον, εντόκεν το παπάχνατ απαν σιν γιν. Εντόκεν το ποδάρ, ντο έτον φορεμένον μορ- τοβίον τζαρουσ, χαρούμενα εφόνακσεν τον γαρμονίστον:

— Πέκσον!

Εκλόστεν στον λαον πεμαζέφτεν κε ίπεν:

— Σιρτέστεν οπισ, σιντρόφια-πεδία, ατόρα θα τζυγναέθο τιν ανεσσετίαν! Νικόλα, ας κρύγομε το κοτς πριν ναποθάνομε, όλον το ίδιον ολίγον επέμνεν να ζόμε . . .

Ι αρμόνικα ερχίνεσεν να πεζ το καμαρίνσκι. Εντόκεν τα τζάπασατ ίνας χορέτες, εζαρόθεν, εκάτσειν, έσιρεν σο γιαν το ποδάρνατ, επίεν οπισ απαν σα κότσια, εκλόστεν απαν σα μιτία, οχλάεπσεν, αναχάπαρα εκάτσειν, εκατακιφαλιάεν αποπα- νκες σα κιφάλια, εχόρεπσεν ολόρθα.

— Εεχ! εσι τσύνας κυτάθ Καμαρίνσκι χορέτε, γιατι έκλειςε το κιφαλ;

Επεζεν ι αρμόνικα, εχόρεβεν ο έφθιμον ο χορέτες, κι ασα γραμας ανάμεσα εφέρναν ιναν γλιζμέντζαν γινέκαν, εματομέντζαν αποπαν υς αφκα. Ιτε χορις να θελ ερύκσεν αφκα σα τιακίρια τι παραδοζι ντο επίνεν μανέδρας, ίτε ι ίδιεςα ερύκσεν αφκα σα τιακίρια ασιν λίπιν κε ασιν πίναν. — Κανις κέχσερενατο, κανις γιατατο κερότανεν. Ο Μίςσκας ίδεν μονάχον το κιφαλ με τα μακρέα τα κξιμένα τα μαλία, πω εκρεμάγυτον αμον κομένον πρόγατον, κε τρανον φόβος, πω κεν όχι πεδικον λίπι, έσπινκσεν τιν καρδίαν τι Μίςσκα.

Σο αδίνατον το φος τι φιανιαρίον επορπάτνεν άμον ντογμένος, ζυμομένος με τα νείκα νυνίζματα, κε ζόλια κεσ ίδεν ντο επουγαλέφτεν να ελεπ τιν λίπιν: έκλεσαν ι γινεκ. ανασίρναν τα πεδία, θυμομένα ίβριζαν ι χορετ, κε το τρένον ασο διόρθομαν ακόμαν κεκλόστεν.

Ενεγκάστεν ο Μίςσκας, ερχίνεσεν να νισταζ, αλα κε κεκίτον: κιμάσε κιαπομεντζ — κσαν θα απομεντζ αδα ρον τόπον.

Επέρασεν ι νίχτα, κε το προι ετέρεσεν με τα πολα ομάτια, κε το τρένον ακόμαν κεν. Κι φένετε κε ο σίντροφον Κοντράτεφς.

— Νευζζέλι εκόμποσεμε; Νευζζέλι μοναχος επίεν;

Αμον μακριν αλισίδαν έστεχαν τοπσεζνα τα βαγόνια, σα βαγόνια ακόμαν εκιμούσαν, να ροτας κανις κεν, κε ο ίδιον ο Μίςσκας κεπορι να γανεδ: ατα τα βαγόνια ίνε ίτε άλα έρθαν; Επικρίστεν κε ετιριανίεν ο Μίςσκας. Επέγνεν, επέγνεν, επορπάτεσεν, επορπάτεσεν — κσαν ατιχία. Ισος, να μι ρύς εκι καμίαν κε σα κάπιον τόπον να κρεμίεσε, διότι ζόλον τιν δουλιαν εφτας λάθος. Επρεπεν αδακα να εκάθυτον κεπερίμενεν, κιατος επίγεν νακίι τιν αρμόνικαν.

— Αχ, παλαλε, παλαλε!

Εχοκινιάσεν ο υρανον οπις σο σταθμον, κε ι τιριανία τι Μίςσκα λες κεσι πσιχομάσσεμαν, έσπινκεν το παραπονεμένον τιν καρδίανατ. Εθέλεσεν να έκλεσεν ασιν τιριανισίανατ, να

φτυλιζ τα μαλιάτ αλα ασο τεπο ρίτια εφωςλάεθεν ασιν τρυπαν, χαρούμενα εκσέβεν ταναπαγμένον το τρένον, δινατα ετζάικσεν σο προιζνον τιν ισιχίαν, κε ι καρδιά τι Μίςσκα ελάνκεπσεν άμον εσυργίτες:

— Ερτε, ποδεδίζατο, έρτε!

Ετρεκσεν σο γιαν ο Μίςσκας, γία να μι γλίςσκετε αφκα σα τιαχίρια, κε ασο παράθιρον τι παραβοζι ο ρίντροφον Κοντράτεφ τερι, ρίτια κρατι σα δόντιατ το πσεζνον το γαλιον. Ίδεν τον Μίςσκαν, εφόνακσεν, αλα ο Μίςσκας κέκσεν, έτρεκσεν αποπανκес σα ρεπάλια αποπισ ρι μιχανιν. Εκλόστεν ι μιχανισπις, ερχίνεσεν να ρυμον σα βαγόνια, εντόκεν εκιαν, εστάθεν. Κσαν ο ρίντροφον Κοντράτεφς εφόνακσεν τον Μίςσκαν, με κομένον λαλίαν:

— Ε, Μιχαιλ πάμε:

Εμερμιχίασεν με μιας τι Μίςσκα το κορμιν, κεθρικ λόγια να ομιλα. Ορθοσεν τιν καρτόζκαν, ετςάφσεν τιν κοτίλανατ, κε δινατα ίπεν:

— Εγο όλον τιν νίχταν απαν οματ κένκα.

Εγέλασεν ο ρίντροφον Κοντράτεφς.

— Εγο εκσέρο, εσι καλος ίσε.

— Ανέβα αγγιγορα, αν κεν μοναχος θα πάγο.

Σατο τιν ρτιγμιν ο Μίςσκας έτον ασόλεν ο εφτιχιζμένον άνθρωπον ρόλον τον κόζμον απαν.

Οποσ κε ράλα τα σταθμυς, κσαν έτρεχαν ι χορετ, εκλεγαν, ετζάίζαν, επαρακάλναν να καθίζνατς, αλα ατος ίσιχα εκάθυτον ριν κεσσιαν κεκα απαν σο πολ, κε όχι κάπυ αλυ απαν, αλα σο παραβοζ, κε κεκάθυτον μονάχον, αλα όλεν τον κερον εγαμογέλανεν.

Εθιμέθεν τον Σερέζζιαν κε τον Τροφιμ, ενόντσεν:

— Ει κιατόρα να έλεπανεμε αδαπαν!

Εζόλτσεν ο ρίντροφον Κοντράτεφς τον μοχλον, — απολίγον ολίγον επίγαν οπισ τι σταθμι τοσπίτια. Ο Μίςσκας άλο

κεβράσταξεν, εσχόθεν ασιν κιοσσιν κεκα, χαρῦμενος κε περιφάνος, ετέρεσεν το στενον τιν πόρταν: ίδεν δι νοματς χορέτας, πιος έτρεχαν σο γιαν τι παραβοζι, ίναν γινέκαν με το μορον, κρασνοαρμείτσον με το τυφεκ, έκσεν κλάψιμον . . .

Κιάλο αγγίγορα έτρεκσαν σπισ τα φιανιάρια, τα όέντρα, τα παλια τα βαγόνια χορις τιακίρια, εκίταν απαν σα βαγόνια, κσίλα, αραπάδες, σανίδια — σον πρόσσπονατ ετέρνεν το χαρῦμενον, το γερανέον το γιαζιν.

Εφάνθαν λιμνία ανάμεσα σα γερανέα καμίσσα, καθαροποτάμια, επεκι κσαν το πλατιν ι στέπα, κσαν γερανέα καμίσσα, ρασιία, λιθάρια, γυμ.

Ετέρνεν ο Μίσσκας με τα αχόρταστα, τα γιαλιστερα τομάτια κε απες σον νόνατ εφχαρίστανεν απο καρδίας τον σίντροφον Κοντράτεφ, πιος πέριατον κε πάι άμον πεδίνατ. Κε ο σίντροφον Κοντράτεφς ενόισεν ασα γιαλιστερα ομάτια τι Μίσσκα τιν χαραν κε μάχσος εροτάτον:

— Ε, Μιχαιλ, πος παν τα θυλίας;

— Γάλια, γάλια.

— Πολα κι πάι, θα ίμες σο Τασσκεντ!

— Πόσα ιμέρες κιάλο;

— Να μι έτον τρανον στάσιμον — εναν ιμέραν κε έναν νίχταν κε το προι θα έμνες εκι

Εθέλεσεν ο Μίσσκας να έλεγεν καλον λόγον, για να ενοα ο Κοντράτεφς, ποςον εφχαριστιμένος εν απατον, αλα αγίκον λέκσιν κεβρέθεν ει Μίσσκα τιν γλόσαν, μονάχον τομάτιατ επαρλάεβιν, γομάτα αγαπ κε αφοσίωσιν. Εφραγεν το επέμνεν το κοματάπον, κεχόρτασεν, κε άμον ενόντσεν:

— Ασεν, θα υποφέρο . .

Σο θράδον απαν ο σίντροφον Κοντράτεφς ερότεσεν:

— Πολα επίναςες, Μιχαιλ;

Εντράπεν ο Μίσσκας να γίνετε θάρος σάικον καλον άνθρωπον, κε σταθερα ίπεν:

— Φα εσι, μίπος θμεν επορι κανις να χορτάιςμε;
Ο είντροφον Κοντράτεφς μίαν κιάλο:

— Τίποτες, Μιχαιλ, κατ εφτάμε! Να έναν κερετσόπον, τιάκα απαν τα δόντιας, κιάντσικα ιν τα δόντιας. Αν τα δόντιας δεν να εφτάνε κεπορυν, ανάλτσονατο απες σο νερον. Κίδεν ο Κοντράτεφς τι Μίςσκα τομάτια γομάτα αγαπ κε αφοσίοσιν, μοναχον τιν λαλίανατ ντο ετρόμαζεν έκσεν:

— Πολα εφχαριστο θιύτσο:

Ενέλτσεν το κσερον το κερετσόπον απες σο ζεστον το νερον, ενέλτσεν κε τι Μίςσκα ι καρδιά ασο έσθιμαν ντο εταράσσιζενατον. Εφαγεν το κερετσόπον, έπεν το ζεστον το νερον, κε ρίτια έπλονεν τον Κοντράτεφ ντο κεπύλτσεν τιν κλιδίτσαν, με τρομαχτον λαλίαν ίπενατον:

— Επαρ αύτο δόρον τεινε ασεμεν για το τρανον το καλον ντεπίκεσμε:

Κε τι Κοντράτεφ ι φονι ετρόμακσεν:

— Ντο θα εφτάγατο;

— Ετζικςεςμε, επέρεςμε σο παραβοζ κε πάγο.

— Εφχαριστο, Μιχαιλ, θάλονατο σιν τζόπιας.

Αλα αετς πολα επαρακάλνενατον ο Μίςσκας, αετς χαιδεφτικα επαρλάεβαν τομάτιατ — να μι πέριατο κ' εγίνυτον. Επέρεν ο Κοντράτεφς το τρανον κε κσιλένεν το μασσερ με το τριπιν σο λαβ, εκρέμσσενατο ασο ραφιδ ρέναν το δάχτιλονατ, ελάικςένατο, εχαμογέλασεν, επεκι εσένκεν το κιφάλνατ σο παράθιρον, κε πολα κερον ετέρνεν το πράσινον όπος το θραδιζνον τιν στέπαν, με τα αγαθα κε χαρούμενα ομάτια.

Αποπς ο Μίςσκας εκιμέθεν καλα κε ίσιχα. Σόρομανατ ίδεν τιν μάνανατ, τι χορέτας, τι Λοπατιν τι γαρίδες. Ι μάνατ εζέστανεν το λυτρον, εσύμοσεν σο κρεβάτνατ κε ίσιχα λέγιατον:

— Κιμάςε ακόμαν Μίςσκα; Συκ γιεμ, λυστ ασο τακσιδ κίστερα, άμα εφίλακςασε κε έναν κοματ . . .

Ελόστεν ο Μίσσкас, εσπαρτσίεν κε καλα ιδροσεν. Πάρα πολα ενενκάστεν το χορμίνατ ζον όρόμον: — εσο λυτρον εκλόστεν αγνόριστος. Εκάτσην σο τραπεζ, σεμπροστινον τιν σαμείκαν, κερχίνεσεν να ιστοριζ για τον ζίντροφον Κοντράτεφ.

— Κε ο Σερέζζκας πύ εν; — ερότεσεν τι Σερέζζκα ι μάνα, — πυ εφέκεσατον;

Ο Μίσσкас ίσιχα απάντισεν:

— Ο Σερέζζκας κεταγιάντσην — εθέκατον ζιν πολνίτσην κε εκιαπες επέθανεν.

Ερχίνεσεν τι Σερέζζκα ι μάνα να κλεί, ερχίνεσεν να κλάφχετε ζον Μίσσκαν απαν, κε τι Λοπατιν ι χορετ έλεγαν:

— Ο Μιχαιλτς αδακα καπαγιατ κεςς, ο καθαινας άνθραπος επορι ναποθαν

Εθέλεσεν ο Μίσσкас οκςσικες να εβγην, να τερι τιν ιχοκιριαν ντο εφέκεν, κε ζοσπίτναυον απες εσέβεν ο ίδιον ο Κοντράτεφς, ετζάικσην ζοτίνατ απες:

— Σκυ, σκυ:

Ελάνκεπσην κεςκόθεν ο Μίσσкас, τιδεν κεπορι να εγριχα, ιδεν τον Κοντράτεφ, έκσην το χαρόμενον κε το ενθαριντικον τιν λαλίανατ:

— Ελεπς Μίσσκα;

— Ντο εν ατο;

— Πολα κι πάι θα φένετε το Ταςσκεντ.

Εχτίπεςεν τι Μίσσκα ι καρδία, εχπάεν, λες κε ζι κάπυ ερύκσην. Σιν αρχιν τιδεν κέλεπεν, μονάχον έναν γερανόον πιανκ έτρεςσην σο γιαν τι τρενι, επεκι όνταν το τρένον επιγην γάλια, εφάνθεν το Ταςσκεντ, τα παχτζάδες, τα τρανα τα τυβάρια, τα λεγνα κε ιπσιλα δέντρα.

Εχ, Ταςσκεντ:

Σο γιαν κες ασα παχτζάδες επέγηαν θαμαστα αραπάδες απαν σα δύο πσιλα τιακίρια. Παρσιμένα άλογα κε τα λέντας ζυράδιατυν κε σα γύλασατυν εντόναν κοδόνια.

Απαν ς'άλογα καβάλαν εκάθυσαν αγνι, ει ζοίνατ ντο κιδεν ανθρωπος, τιλιγμένα τα κιφάλιατυν, κιασα πσιλα τιακίρια αφρα εκκύτον τοζ, ετζίλιαζεν τα παχτζέδες, τα δέντρα κε ασα τόζια τιδεν κεφένυτον.

Επεκι καβάλαν απαν ςα γαιδυρόπα επέγναν παρσιμεν κε μαβρογενιατ χορετ, ατιν πα τιλιγμεν τα κιφάλια, εντόναν με λεγνα θίτσαρ ςα γύλας τι γαιδιρίον, κιατα ελάιζαν τα τρανα τοτίατυν, κε επέγναν χορις κιάμια, κε τυράδιατυν πα άμαν μυσχαρι.

Το τρένον για έναν στιγμιν εστάθεν. Ετζίτικζεν ο Μίςσκας, ιδεν αλιςβεριτζίδας με τα καλάθια ςα κιφάλιατυν, έχσεν λαλίας ςεκινέτερον τιν γλόσαν. Απες ςα καλάθια εφάνθαν μίλα κε κατ κιάλο, κάτιλοις μειθάδες με τα μάθρα κε γερανεα κυντζία, πλατέα άσπρα άμον λαθάςσια.

— Αχα ζοιν! — ενόντζεν ο Μίςσκας, ςίτια έλιςσεν τα κσερα κε πιναζμένα ςείλιατ με τιν γλόσανατ.

Ο Κοντράτεφρ ερότεσεν:

— Ε, Μιχαιλ, χέρεσε ατόρα;

Κιατος ο ίδιον κικσερ: άμον χέρετε κιάμον ι καρδίατ εκλίδοσεν — λογισ-λογιον πράματα κε όλια πόλικα.

Ο Κοντράτεφρ εκαθισίχαζενατον:

— Μι τιριανίγεσε Μιχαιλ, ατόρα κι χάσε.

— Ρουαντ ιν αδσ;

— Αζόλια τα μιλιάτια ιν. Πας ςιν' πολιτίαν' κε ελεπς, εσι εκσερτς πυ ζυν τεσον ι ςινκενι;

Εντράπεν ο Μίςσκας, εκοκινιάσεν εκλόστεν ςάλο το μέρος.

— Εκσέρο.

— Κε ντο ςιενι πα ιν;

— Σινγενι ιν ολίγον.

Εκσένκεν τιν πσινάτ ο Κοντράτεφρ με τα εροτίσις, αλα ο Μίςσκας λιπιρα ενόνιζεν:

— Πσέματα λέγοσε; μίπος κεγρικάσατο;

Σιν πολιτιάν ζον σταθμον κεκα ετέρεσεν για ιστερνον φοραν τον ζιντροφον Κοντράτεφ, έκλισην χαμιλα το κιφάλνατ, ετζάμπλικσεν ζιγα, τα ζσίλιατ, τομάτια κιαναχάπαρα ζσι- πυρ ζσιπυρ εκσίγαν τα διάχρια, απο καρδίας ίπεν:

— Ε, θίο, πολα εφχαριστο.

— Τίποτες, Μίσσα, τίποτες, μι εφχαριστας. Λαζε καλά ζτροντε τι θυλίας:

— Ησι κσαν θα έρχεζε μίαν κιάλο αδα;

— Εγο πάντα αδακες θυλέβο . . .

— Ε, ατίο ζιν όραν, ιμπορι άλο να μι ελέπομε τέναν τάλο.

— Ατίο, Μίσσα καλον κατεβόδιον.

Ελάνκεπσεν ο Μίσσκας ασο τρένον, έζειρεν ζομίαι τορ- τάριατ, ετέρεσεν ολόγερα, μίαν κιάλο έκλισην κιφαλ τον ζιν- τροφον Κοντράτιεφ κε ζίτια ετέρνεν τα λιθαρενια οσιπίτια κιαφκα ασον ίλεν, τα πσιλα δέντρα, ζςκεπαζμένα με το τοζ. άμον έναν μικρον σταλαμίταν εταράεν ζανθρωπιον τιν ταλγαν.

Εζένκεν το ζζέρνατ ζιν τζιόπιανατ, τερι, . . . το μα- ζσερ εκιαπεσ εν . . .

— Ντο να εν;

Σιν αρχιν ο Μίσσκας εθάμακσεν, εθέλεσεν να έτρεσεν ζο παραβοζ, επεκι ενόντσεν:

— Μίπος αγίκος άνθροπος πέριατο!

Σο σταθμον εκίσαν αγυρ, γινεκι: τζάτσαλι, τζιπλαχ, ιμπεσοτζιπλαχ, μάβρι ασι Τασσκεντι τον ίλεν, άροστι, ανθρωπι- πυ επεζιχομασσιναν. Ετέρεσεν ο Μίσσκας απο μακρα, εζύμο- σενατς, εστάθεν, ενόντσεν:

— Μιαερ αδακες πα πινον;

Εκζεβεν.

Λγλιγορα εχπάστεν ζο γερανέον τον όρόμον με τα πσιλα δέντρα, εστάθεν. Εζάροσεν το κιφάλνατ, ζίτια ετέρνεν έναν πολίχλαδον δέντρον, επάγοσεν κε ετέρνεν ίναν μαθρο- πιυχιλιν άγυρον — ζαρταλιν, πυ επέγνεν καβάλαν απαν ζο

μικρον ταλογόπον, κιαναχάπαρα εχπαράεν: αντίκριατ έργυτον κάπιος κιμπορι πα άνθροπος να μι έτον: τα ρσέριατ, τα ποθάριατ φάνυνταν, το κιφάλνατ, κερπροστα ρον τόπον τί προϋσπίατ μάθρον τζαρτζαφ¹⁾). Εσίρθεν ο Μίρσκαρ ρο γιαν αϋο προτόφαντον τάγρεν το θάμαν, εϋφροσεν, εκρέμασεν τα ρσίλια, κε κσαν εντόκεν ρο ρτενον κε γερανέον όρόμον ρο τοζιαρ, κσερον κε ρζεστον τιν πολιτίαν.

Πολα κερον εμάβριζεν το κιφάλνατ ρσκεπαζμένον αϋο τρανον τι πατέραςατ το καρτυζ, πολα κερον έςπριζαν τορτάρια, ριρμένα απαν ρομιν.

Αχα, εστάθεν ετέρεσεν το τζαμουριαρ τορμόπον, κσαν επίγεν, εδέθεν ρο γιαν ραλ τιν ρτράταν κε άλλο κεφάνθηεν . . .

32

Αργος μοθοπορι, έναν καθαρον κε θερμον ιμέραν, ρο μικρον τον ρταθμον, ανάμεσα ρο Πυζόρικον κε ρι Σαμάραν, εστάθεν τι Ταρσκεντι το τρένον. Αϋα θαγόνια, αϋι θαγονι τα ρκάλαρ, ελάνκεπσαν ι χορετ. Το τρένον πολα κεστάθεν. Ονταν τα θαγόνια εχπάσταν παρακάτο, ρίτια επίναν ρσαματαν με τα τιακίρια, ρο ρπιχτον κε ρο παγομένον το κυμ απαν, ρυμα ρα ρέλϋϋα, αμον τυμπόπον εκίσαν ρτιθαζμένα μεϋϋόκια, ντο ένκαν τα κοκία. Απαν ρα μεϋϋόκια ιν λογιρ λογιον ρταβρα, τζιζία, ζυλιχτα γράματα. Απαν ρα διο μεϋϋόκια, εκαν τρία πύτια το καθένάν μεϋϋοκ, ετον γραμένον με χίμικον μολιβ: **Μιχ. Τοτονοφ.**

Σα μεϋϋόκια εϋόμοσεν έναν τρανον ιλιχιομένον αγυρόπον ρσκεπαζμένον τρανον τσεριζμένον καπέλον, προϋεχτικα ετέρεσεν τα δέματα τι μεϋϋοκίον, ετίρτεπϋενατα με το δάχιλονατ, κε με εφχαρίστισιν εϋόϋκωσεν τα μάβρα κε άπλιτα μάγλατ.

¹⁾ Δετρ λάσκουνταν ι γινεκ τι ραρτίον με τα τρυπομένα προϋοπε

Το δινάτον, τιλιχιομένον ταχυρόπον, πλατις άμον χο-
ρέτες, ένικσεν τα ποδάριατ τιλιμένα με τα τζαπότια, το έσαν
δεμένα δινάτα με τα δύο κορδίλια ερύφιζεν βαθέα απέσατ το
μοθοπορννον τον αέραν, έβεκσεν, ελάικσεν το κιφάλνατ.

— Ντο κερσ εν σεμέτερα! ίσος τι νίχταν να ρύζνε
κριάδας. . .

Ατος έτον ο Μίσσκας.

Σο Τασσκεντ πολα κερσν ελάσκυτον απισσκες σιν αγο-
ραν, εκιμύτον αφκακς σα φραχτία, εκονοπίυτον συμα σα τζα-
μυριάρια τα κανάδας, εθάρνεν θαποθαν, — επίασενάτον κι-
λιας αρόστια: ολόκλιρα ημέρες επιριάνιζενάτον ι κίνισι, τιντέ-
ριατ ταπαν αφκα εκλόςκυσαν ασα τζυρούκια κε σερεμένα ασα
δρόμια κεσ μίλα κε ζερτελίδια.

Αλα ότι κιαν έπαθεν σα βαρέα τα ημέρας κεχάθεν,
ιπόφερέν, επέρασεν όλια: κε τα φτίρας, κε τα λέρας, κε το
κιλόπονον. . .

Επύλτσεν κέφαγεν το μα:σερ με το λοριν, ετοπλάεθεν
τζυρούκια μίλα, έπλονεν το σερ για ελειμοσίγιαν: ίστερα επέ-
ζεπσεν όλια ατα, επατλιαέφτενατα, με ταίκα δουlias σοςπιτ
κοχία να φερτσ κεπορις, ενσ τον Μίσσκαν χριάσκυνταν κοχία,
ο ίδιον για να σεπρ, τιν ικοχιρίάνατ να γυρταρεβ.

Ενικιάεν σίγαν πλύσιον σαρταλιν κεκα, απισσκες σα παχ-
τζάδες να δουλεβ, έτιχεν χορετσ ασο Πυζουλυκ, κεπίεν μετα-
κιντσ να δουλεβ σιν στέπαν. Ελόνιζεν κοχία, εθέριζεν καμί-
σσα, τζυγαρ, εκέρδισεν δύο μεσσόκια απο τέσερα πύτια, δύο
πύτια εδέκεν για το ότι εκάτσεν σο τρένον, έφαγεν σον δρό-
μον, να μι πσαλαφα κσαν ελειμοσίγιαν, κεντάμαν με τι χορέ-
τασατον εκλόςτεν σο χορίονατ.

Ασι Λοπάτινι τι χορέτας σο σταθμον κανις κέτον. Ονταν
σα μεσσόκια εσύμοσαν δύο αραπάδες ασο γιτονικον το χορίον
κε ι χορετ εφόρτοσαν το κοχίνατον, ο Μίσσκας ίπεν τι γα-
τυρτζίδιας:

— Θέχστεν κε τεμα τα μεσσόκια, εγόπα ολίγον πλερό-
νοσας.

— Βαριν θα εν!

— Ντο βαριν: Καν εκς πότια — περισον κεν. Γιαβά-
σσια-γιαδάσσια φέροματα: όλον το ίδιον ασο χορίονεμυν κες
θα διαβένετε.

Εκαμπόροσαν τάλογα τα κσερα στυδιάρκα τα ράσσιασα-
τυν, με γνωστον τζίβιμαν ετραγόδεσαν τα τιακίρια κε τα με-
σσόκια ντο εν γομάτα σαρία ζαχράδες, σιγα, σιγα, εκολίμπεσαν
ασο στενον τιν στραταν τι στέπας, σο ολοκάθαρον τιν κσιχίαν,
απαν σα γιαζια ντο εφκερόθαν.

Ο Μίσσκας επορπάτνεν γιαν-γιανα με τι χερέτας, απο-
πισ σαραπάδες, αχόρταστα ετέρνεν τα τυμπάρια, τα γιαζόπα,
τι τιφλοπεντικίον τα τριπία, σίτια εσιλογίσκυτον για τιν μά-
νανατ:

— Ζοντανέσα εν, ίτε όχι;

Ετέρεσεν ολόγερα με ανίσιχα ομάτια τέφκερα κε αποθα-
μένα γιαζία, εκράτεσεν απες σιν θύρανατ κσερον κωσστόπον
χόμαν, ντο έσκοσεν αν ας άσπαρτον τιν τεσετίναν, κε ενε-
στένακσεν:

— Πόσον άτζαπας θα έχνε τάλογα αν θα εθέλνα να
εγόραζα;

Σωσπιτ, επέντεσενατον τέφκερον κίσιχον καλιβ, με τα
γερανεά γιαλία σα μικρα τα παραθίρια κιαν: Απες σο αζπαρ,
ασα ανιχτα τα βαρατάδες κες ετέρεσενατον το ιπσιλον κε γε-
ρανοτον χορταρόπον, το πσιλον ι λεπετα συμα σιν φραχτιν,
κε το σιρμένον απες σι μέσεν το μάδρον το μανκυρ με τιν
χαλκαν σαπαν το μέρος.

Ι μάνατ κεκσέβεν σιν απάντισινατ. Κελάνκεπσαν οκσσοκα
ότε ο Γιασσκας με τον Φέτκαν. Ι χορετ πυ ελάλναν τάλογα,
ένκαν απες σαζπαρ τι Μίσσκα τα μεσσόκια με τα κοχία, έθι-
κανατα αφκα σο παραδιρ.

Κε κσαν κανις κέθγενεν σιν απάντισινατ. Ετινιάεν ι καρδιάτ, τομάτιατ εσχοτίνεπσαν. Εκσεβεν ο θίον Ιγνάτς ασιν καλίτκανατ, εκράτεσεν το εσέρνατ απαν σομάτιατ κε σίτια ετέρνεν ταραπάδες με τα μεσσόκια με αδίνατον λαλίαν ερότεσεν:

— Ποσόπιαν φέρνε άτζαπας κε τίναν;

Κάπιοσ ετέρεσεν σο παραθιρ απο γαρσυ.

Εδέκεν ο Μίςσκα: ταραπατζίδας κοχία για το εκοθάλεσαν τα μεσσόκιατ, έτρεκεσεν συμα σον κσερακιανον του γέρον, πυ στεντέλιζεν.

— Πάπο τεμετερ πυ ιν;

Εκάρφοσεν κετέρεσενατον με τα εσασσιρεμένα ομάτια, ιλιάεπσεν τα γένιατ με τα δάχτιλα ντο ετρόμαζαν.

— Γιαςτα, γιαςτα, απόθεν έρθες;

Εσόμεσαν δι νοματ γινεκ, ιλιάεπσαν τα μεσσόκια, έσχοσαν αν δίο κοχόπα ντο εκσείγαν κε με σιρτον λαλίαν ίπαν:

— Παναία, ντο εν ντο ένκεν!

Σέφκερον κε μαθριζμένον τοςπιτ απες, απαν σέναν τζιπλαχ κρεθατ, αρκα σα δίο ικόνας με ταποθαμένα ομάτια, σεμπροστινον τιν γοκίαν εκίτον άροστος ι μάνατ.

Ο Γιάςσкас με σον Φέτκxαν επέθαναν.

Εκυπιέν ο Μίςσкас απαν σιν άροστον τιν μάνανατ, κε σιγα ίπεν:

— Μάνα, συκ αν, έρθα!

Εχπαράεν κε εχάρεν ι μάνατ, αδίνατα ελάικσεν τα εσίλιατς:

— Ο! θεεμ ο Μίςσкас ιμ!

— Μάνα πσομιν ένκα, ένκασε πσομιν!

Εκσένκεν ασιν τζιόπιανατ παγιατκον κοματ άσπρον πσομιν, έναν βύραν κσερα μίλα, εσένκενατα σι μάναςατ το χρίον το κσερ.

— Κρα, μανίτσα, φα!

— Με τιν περσιν ίσε, πεδόπομ;

— Με τιν περσιν, μανίτσα μι φογάσε!

Εστεκεν ο Μίτσκας συμα σιν μάνανατ, μάβρος, τρανος, ανεγνωριστος, κε εκίνε με τα κσερα τα δάχτιλα ιλιάεβενατον σο μάγλον.

— Οχ γιάβροπομ!

Επεκι εκίνος πολα κερν επορπάτνεν απισσκες ζέφκερον ταζπαρ, ντο εγομόθεν γεσσιλ χορταρόπον.

Ιδεν κσερα αλογυ χυσσκία, εθιμέθεν τ'άλογονατ: Πρεπ ναγοράζομε. Ιδεν τι κοζάρας τι φολέαν με τα δύο φτερόπα, απαν σα μαβριζμένα τασσίρια, βαρέα ανεστένακσεν: γενιτιαν χριάσσκετε να διορθον τιν ικοχιρίανατ. Αλογα κέχνε κε κοζάρας πα κέχνε.

Απαν σο ταπινον το στέβος τι σαραι, επέτακσεν ίνας σπυργίτις: ελάνκεπσεν απανκες σα τζαρμούγα, εκυτζύροσεν, εσιλοίστεν, ετέρεσεν με τα τσαμοχτα τομάτια τον Μίτσκαν.

Εσιλογίστεν κε ο Μίτσκας, σίτια ετέρνεν τον σπυργίτιν, έσκοσεν το μαβριζμένον μανχυρ το εμάδρινεν ασο πέςκαμαν, εθέκενατο σιν κεσσιαν, εστάθεν συμα σα μεσσόκια με τα κοχία κε πιζματικα ίπεν:

— Ασεν, ατόρα να τιριανίουμες κι χριάσσκετε, θαρχινο κε γενιτεν γυρέφχυμε.

АКАДЕМИЯ

АОННАН

Издание № 27.

Редактор Х. КАЧАЛОВ

Тех. редактор К. КЯХИДИ

Отв. корректор С. МУРАТОВ

Сдано в набор 5-IV 33 г.

Подписано в печать 14-IV 33 г.

Ст. Ф Бб. Печатных листов 4,5

Бумажных листов 2,25 по 126700 знаков

Упол. Крайлит П-3928. Заказ 699. Тираж 2.000 экз.

Тип. „Коммунистис“, Ростов н/Д.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ТИМІ
ЦЕНА 1р. 30

А. НЕВЕРОВ
ТАШКЕНТ
ГОРОД ХЛЕБНЫЙ